

Bodleian Libraries

UNIVERSITY OF OXFORD

This book is part of the collection held by the Bodleian Libraries and scanned by Google, Inc. for the Google Books Library Project.

For more information see:

<http://www.bodleian.ox.ac.uk/dbooks>

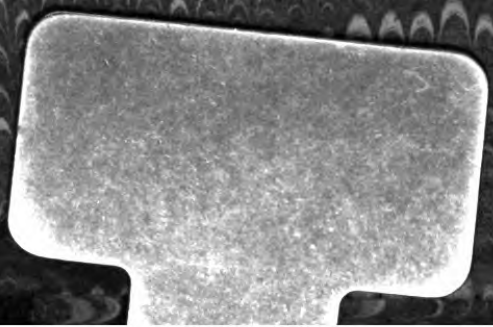

This work is licensed under a Creative Commons Attribution-NonCommercial-ShareAlike 2.0 UK: England & Wales (CC BY-NC-SA 2.0) licence.

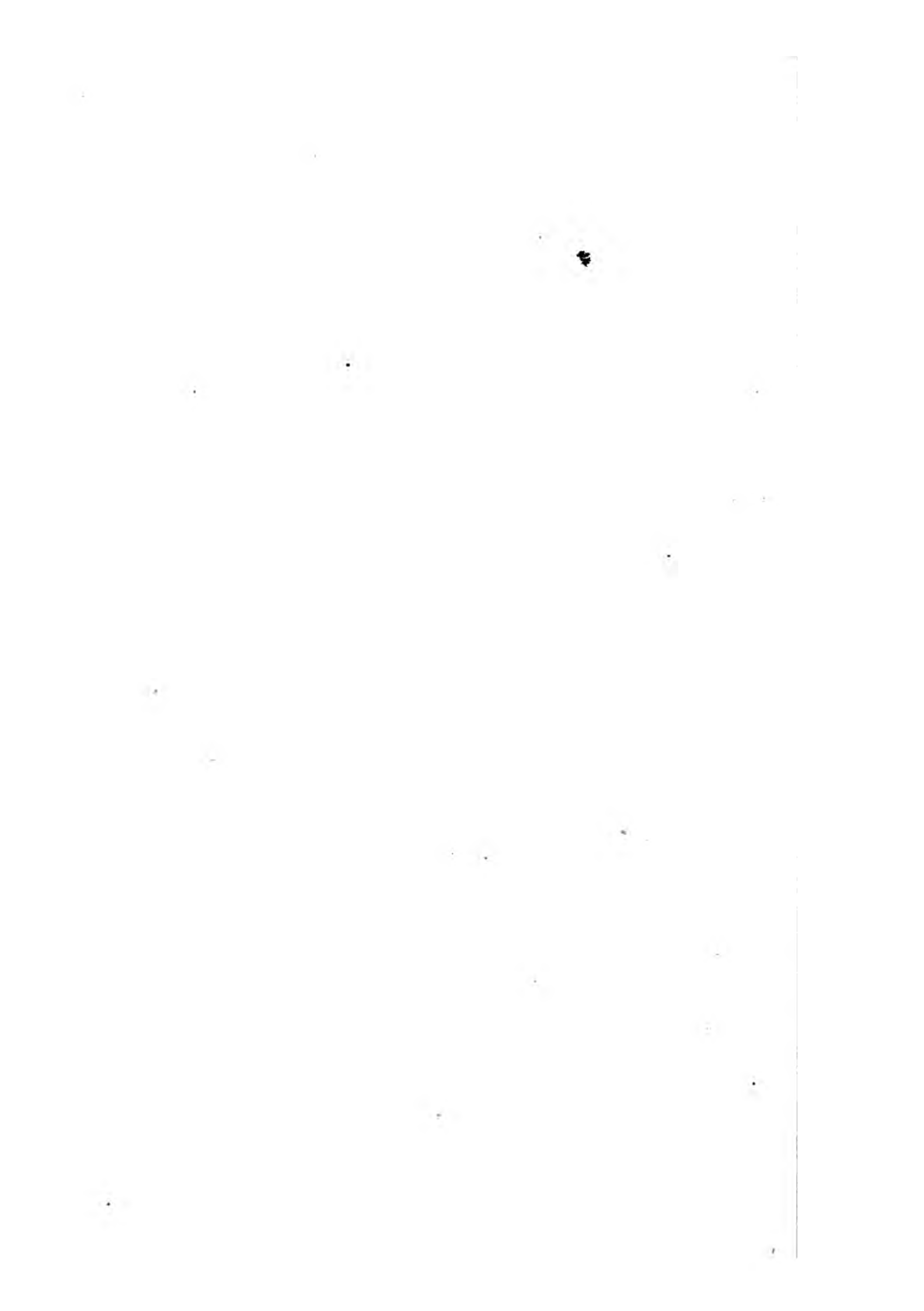
109. 14.

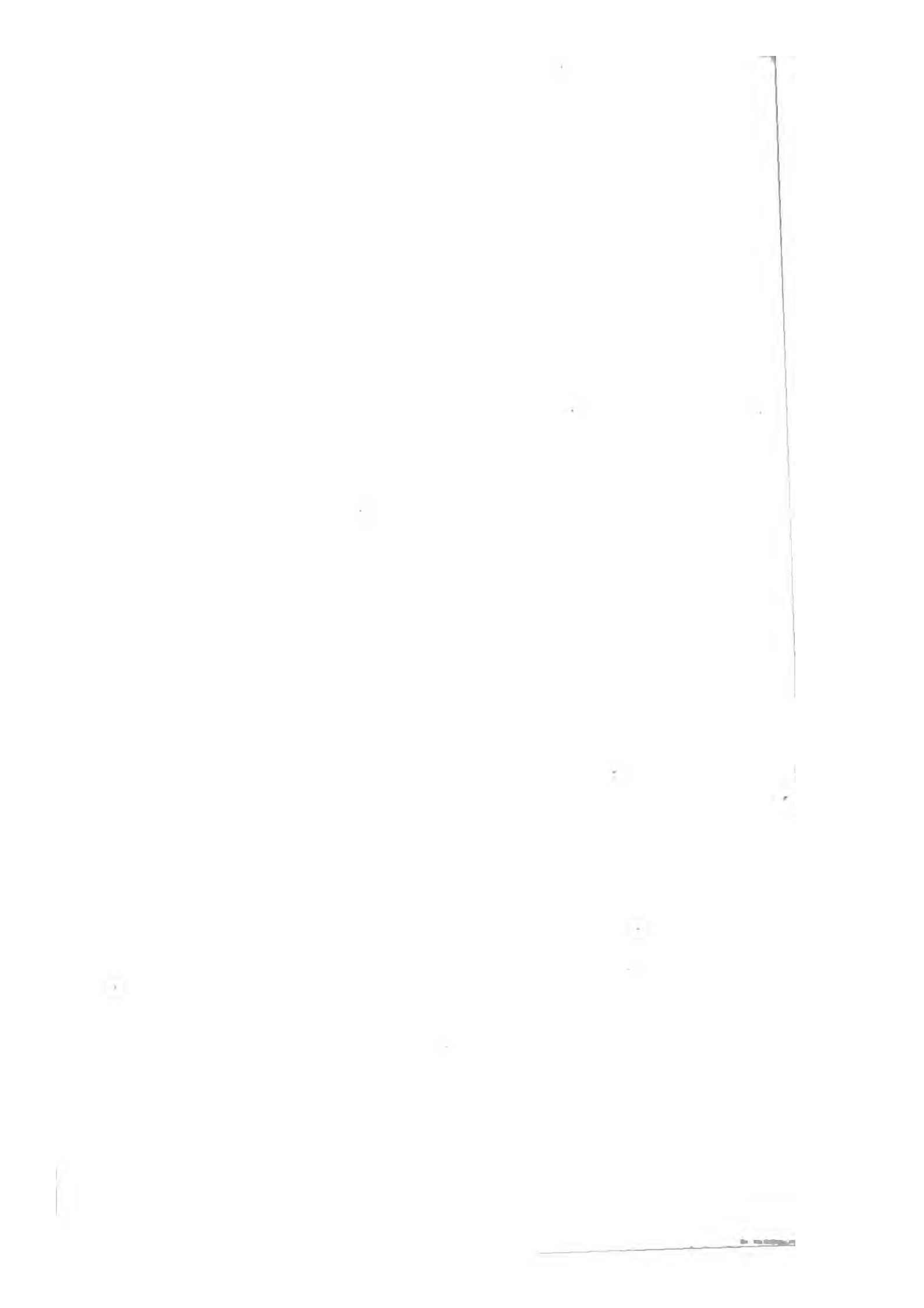
Henrik Hertz's

Samlede Skrifter.

Dramatiske Værker.

Sjette Bind.

Dramatiske Værker

af

Henrik Hertz.

Sjette Bind.

Kjøbenhavn.

Forlagt af C. N. Reizels Bo og Arvinger.

Bianco Lunos Bogtrykkeri.

1854.

109 c 14

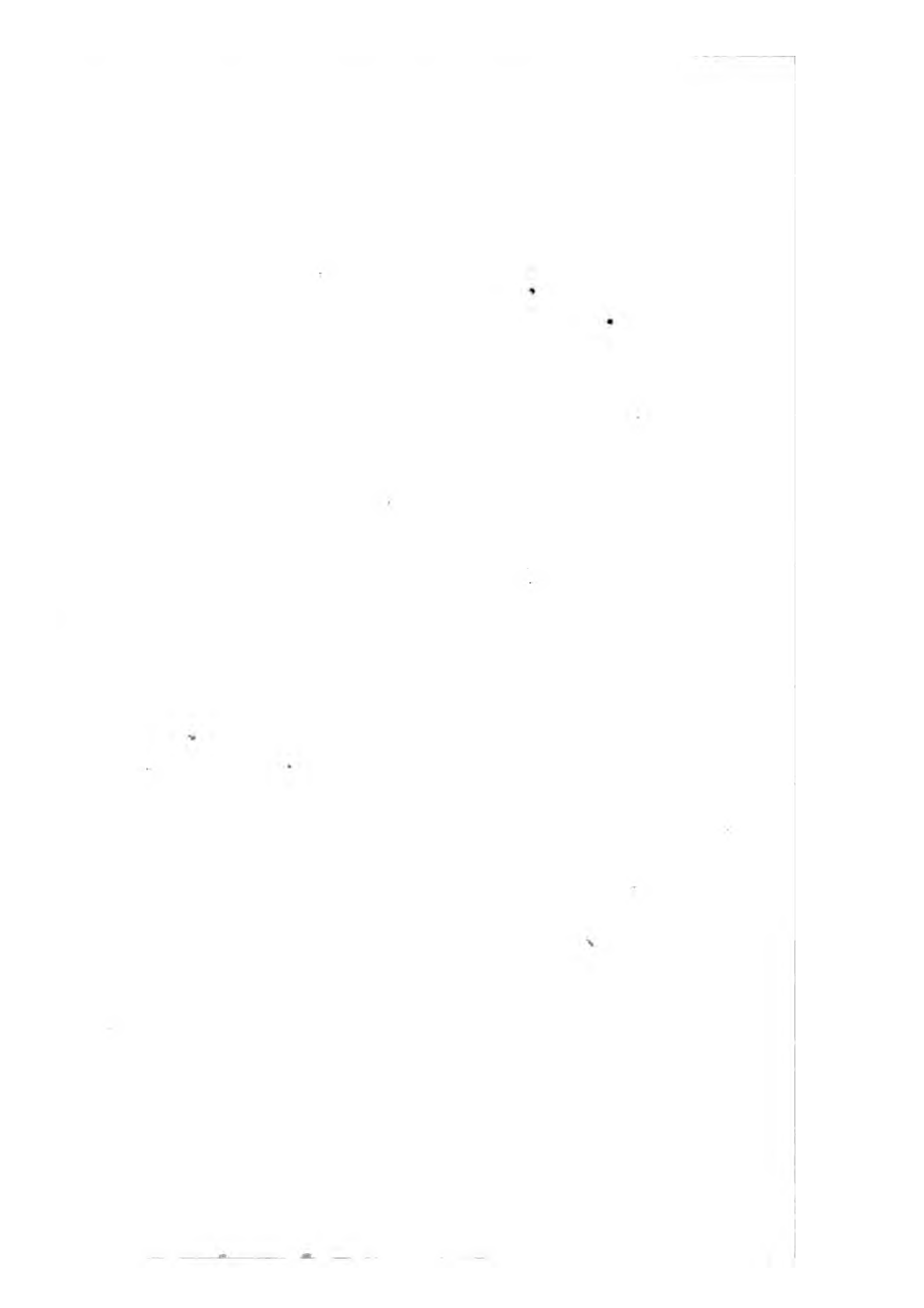
Indhold.

	Pag.
Svend Dyrings Huus	1.
Svanehammen	173.

Svend Dyrings Hus,

romantisk Tragedie i fire Acter.

Opført første Gang paa det kongelige Theater d. 15de Marts 1837.

Personerne.

Svend Dyring, Forbbrot og Styresmand.

Fru Guldborg, hans Hustru.

Ragnhild, hendes Datter af første Egteffab.

Regise,

Alf,

Ovelille,

Ridder Stig Hvide.

Ege Holt.

Ivar, hans Broder.

Fru Helvig.

Byrge,

Kud,

} i Svend Dyrings Tjeneste.

Gunner, Ridder Stigs Svend.

En Dreng, Ridder, Jægere og Ridderføende.

Scenen er deels paa Svend Dyrings Gaard ved Søseffjorden, deels i Nærheden af denne. Handlingen varer fra den ene Dags Aften til næste Midnat.

Første Act.

Første Scene.

(Skovegn.)

Svend Dyrings Folk ere grupperede i Forgrunden. Nogle
staae, Andre ligge. Enkelte staae paa Udkig i Baggrunden.
Efter Choret kommer Rud ind.

Chor.

Den Herre sadler sin hurtige Hest
Og rider alt over den Hebe.
Han rider i Regn, han rider i Blæst,
Hans Svende følge som de kan bedst,
Thi Hjorten saa ville de bede.

Med høie Laffer

Den spiller i Runden

Og flygter for Hunden;

Og efter den springer paa Mosegrunden

Med Hyl og Gjoen Mynder og Rakker.

Giver Agt, naar den kommer! Afsted i Galop!
 Og jager den op!

(De springe Alle op og see ud til en af Siderne, som om de fulgte Dyret med Dinene.)

Den er her! Den har sat
 Over Tjørn, over Krat.
 Den er der! Den er fløien
 Med et Spring over Høien.

(De komme igjen frem.)

Giver Agt, naar den kommer! Afsted i Galop!
 Og jager den op!

Rud

(Kommer hurtig ind).

Hjorten er vor. Hr. Dyring har fældet den.
 Skynder Jer, breder Kapperne ud og holder Mjød
 og Viin i Beredskab! Hr. Dyring og Ridder Stig
 ere allerede stegne af Hesten og komme herhid. —
 Tilside! Der komme de.

Anden Scene.

Svend Dyring. Stig Hvide. Tage Holt. Ivar. De
 tvende Forstnevntes Jægere og Svende.

Svend Dyring.

I ædle Herrer! I tage tilstakke
 Med Viin og Mjød! Nu ride vi hjem;

Saa sætter Fru Guldborg for os frem
 Hvad Huset formaaer i Fad og Basse.

(Til En af Folkene.)

Et Bæger til Ridder Stig!

(Til Stig, idet han rækker ham Bægeret.)

See der!

Vel mødt paa min Grund! Jeg kan tale om Lykke,

At vi dog eengang traf Eder her.

— Nu følger I med os det lille Stykke

Til min Gaard —

Stig.

Jeg takker!

Svend Dyring.

Jeg er i Eders Gjæld!

Stig.

Det husker jeg ikke.

Svend Dyring.

Jeg husker det vel.

— Lige Bolt og Ivar! I drages til Minde

Dengang Fru Helvig, den fromme Dvinde,

Min første Hustru, nylig var død.

Da var Landet i svarlig Nød;

Ingen kunde Riget forsvare.

Loven var aldrig en Bønne værd,

Bønderne raaded' med Bold og Sværd,

Dg Dannerkongen var stædt i Fare.

Nu var det min Pligt som Styrmand
 At gaae i Søen, at faae Skibet rustet
 Ud fra Havnene her ved vor Strand.
 Men nær var det dengang for mig brustet.
 I veed, jeg havde kun tynde Raar;
 Fra Klofret stjal de hos mig som Ravne;
 Jeg holdt mig med Nød og Nap paa min Gaard.
 Hvad kunde da jeg som Styrmand gavne?
 Stig kom mig til Hjælp; han tog selv en Bart,
 Gjorde Forstud her og ved de andre Havne.
 — Gud lønne Jer!

Stig.

Ei, det blev afgjort snart.

Svend Dyring.

Nei, nei, Hr. Stig! Først en Stund derefter,
 Da jeg fik Guldborg og var kommen til Kræfter.
 — Med hende, min vakre Nabo! har jeg tidt
 Talt om at bede Jer hen til Mit.
 Men saa drog I bort. Det var dengang I gif
 Med Søren til Jylland. Da I kom tilbage,
 Da havde jeg travlt, maatte varetage
 Den Eiendom, jeg med Guldborg fik.
 Saa blev jeg stevnet til Landsthing —

Stig.

I?

Svend Dyring
(halvsagte).

Paa min Hustrus Begne — det var Kjæbleri —
Jeg har tænkt, I vidste det.

Stig.

Nei.

Svend Dyring.

Nu ja,

Min Sagsøger er ikke langt herfra.

Lage Bolt.

Det var mig, Hr. Ridder! Den Sag er bekjendt.

Svend Dyring.

Nu er den forligt —

Lage Bolt.

Den er halvveis endt.

(Til Stig.)

Seer I, her ved den søndre Strand
Der ligger en Mark, et Vænge — det Hele
Er rebet op for en Fjerding Boels Land.
Det er mit i alle Maader og Dele.
Jeg har lovlig Lavhævd derpaa —

Svend Dyring.

I har —?

Lage Bolt.

Det har jeg, Svend Dyring! Den Ting er klar.

Det kan jeg bevise med tre Tylter-Ged,
Om I forlanger det.

Svend Dyring.

Lage! I veed,
At Guldborg nægter det; veed, hun har sagt,
At hendes Broder —

Lage Bolt.

Hvad ligger der Magt
Paa Qvindens Udsagn? Jeg kan bringe
Ærlige Mænd, der skal vidne paa Thinge —

Svar.

Nei, Lage! hjælp Gud, nu gaaer det for vidt.
Du faaer jo Mark og Jord og Bange,
Og en Husfru i Kjøbet — Hvo gider saa stridt?
Hvad kan en Dannemand meer forlange?

Stig

(til Lage).

I vil gifte Jer?

Lage Bolt.

Ja. Fru Guldborg fatter,
Min Ret til Jorden er klar som Dagen;
Hun ønsker Forlig. Jeg faaer hendes Datter,
Og Jorden i Medgift. — Der har I Sagen.

Stig

(med et Udraab).

I ægter Regisfe?

Lage Bolt
(i en ligegyldig Tone).
Saavidt jeg troer,

Saa hedder hun Ragnhild.

Svar
(med Latter til Stig).

Ikke sandt, Hr. Ridder!

Sjelden findes en Brudgom som han:
Han har trolovet en Lillevand,
Han er forelsket, hans Hjerte staaer i Brand —
Men han veed ikke rigtigt hvad hun hedder.

Lage Bolt.

Saa meget veed jeg, min floge Bro'er!
At naar Fru Guldborg gaaer fra sit Ord,
Saa spiller hun kun et daarligt Spil:
Jeg faaer Jorden og en Sum Penge dertil.

Svend Dyring.

Vær I kun ganske rolig, Hr. Lage!
Fru Guldborg tager ikke sit Ord tilbage.

Lage Bolt.

Jeg mener med, det tjener hende bedst.

Svend Dyring
(affides til Stig).

Hr. Ridder! lad os stige tilhest!
Den Sag er engang hans ømme Side.

(Høit til Folkene.)

Afsted, til Hestene! Net nu vil vi ride.

(Til Stig.)

Kom nu, Hr. Ridder! og vær min Gæst!
 Jeg længes efter at vise Jer snart
 Hvad jeg nu har arbeidet paa saa længe.
 Den gamle Gaard fik jeg ned i en Fart,
 Og har bygget et Steenhuus af fastere Art.
 Nu er jeg ifærd med Ager og Enge.
 Saa vil jeg see til at faae istand
 Et Herberge for veisfarende Mand.
 — Ja, naar I først kommer hjem til Mit,
 Vil I see Forandring paa alle Kanter.
 Jeg har lagt en Urtegaard an med Stafit,
 Og har faaet Dyrer af sjeldne Planter
 Hos Broder Eskild i Klofret. Han,
 Det kan I troe, er en prægtig Mand.
 Han hjælper mig med min Bi-Vol, passer
 Min Humlegaard, og har gjort mig af Træ
 En snild Indretning for Urter i Kasser.
 Der staae de luunt og kan sættes i Læ.
 Det er Urter, der vore paa fremmed Viis;
 Hertillands er' de lidet fjendte.
 Det er vor Abbed i Roeskild', der lader dem hente
 I Trø hertil med Munke fra Paris.

Lage Bolt.

Det fører til Blødhed. Mig hover ikke,
Svend Dyring, at I følger de fremmede Skikke.

Svend Dyring.

Ei hvad, Lage Bolt! Om jeg planter den Raal
Eller Kørvel, hvis Art hos os er fremmed,
Jeg holder derfor det samme Maal.

Lage Bolt.

Naar den danske Mand vrager sin Kost i Hjemmet,
Saa siger jeg, følger der Ulykke paa.

Svend Dyring
(til En af Folkene).

Flye mig hid min Kappe!

(Til Lage.)

Jeg tænker som saa:

Der er meer Forslag i den ærlige Danske.
En Dannemand lader sig ikke gaae paa,
Fordi han æder engang med de Franske.

(Til Svendene.)

Fører Hestene frem! Nu vil vi afsted!
— Blæs os et muntert Stykke paa Hornet,
At Haren kan jages op fra Kornet
Og Mark og Skov kan blomstre derved.

(Han og de Dyrige gaae.)

Chor af Svendene.

At føre vi bort

Til Ridderens Gaard den kronede Hjort

Dg fange paa Veien den vilbene Hare.
 Med Høg og med Hund,
 Over Mark, gjennem Lund,
 Dg let over Stien paa Mosernes Grund
 Vi fare.

(De gaae.)

Tredie Scene.

Fruerstuen i Svend Dyrings Huus. Byrge kommer ind fra den ene Side, idet Regise fra den anden søger at skyde en Bæverstol ind.

Byrge.

Nei, Tomfru Regise! den er altfor tung.
 Hvad er det I gjør? — Lad mig flytte Bæven.

Regise.

Ih, du er gammel. Jeg er stærk og ung.

Byrge.

Gammel? Ja, jeg har gamle Kræfter i Næven;
 For saa vidt er jeg gammel. Troer I, jeg er svag?
 Jeg vil see Den, der er mere rørig.

(Da Regise igjen vil flytte Bæven.)

Men hør dog! I skal min Tro være hørig!
 Lad nu mig! Den flytter jeg i Nag.

Regise.

Men see kun, jeg kan —

Byrge.

Men den Forretning er min.

J er for klein, Tomfru! J er faur og fin;

J skal lege med Tavl og Terving,

Skal virke Gulb og sye Sømmen paa Viin;

J skal ikke gjøre den grovere Gjering.

— Pas nu kun paa, naar jeg ta'er den her.

(Flytter den med stor Besværlighed og kommer frem pustende.)

Saadan en Tingest er sandt nok svær;

Man skulde knap troe det. Men — hvad vil J
med den?

Tomfru Ragnhilds Væv?

Regise.

Den skal sættes herhen.

Hun stger, herinde sidder hun gjerne;

Det gaaer bedre fra Haanden.

Byrge.

Ja hun mener kanstee,

Naar her kommer Folk, kan hun lade sig see.

(Ryster paa Hovedet.)

Dg saa skal J være Ragnhilds Terne?

Dg trække for hende som en Tjenesteqvinde?

Regise.

Uh nu — der var just ingen Anden derinde.

Byrge.

Af, naar jeg mindes hvad her er steet;

Hvad jeg alt i den korte Tid har seet!
 Hvis Eders Moder, Fru Helvig, vidste
 Hvad I maa lide! Af Gud, hun er død,
 Og hendes Børn lide bitterlig Nød.

Regisfe.

Lie, Byrge . . . .

Byrge.

Nei, mit Hjerte maa briste!

For eet Aar siden I hæderlig sad,
 Spandt Guld og Silke, væved i Lad;
 Eders egne Terner gif Eder igjen,
 Hvor I stod og hvor I foer hen.
 Eders Kjortel var af Skarlagen smaa,
 Med Silkesømme; Eders Kappe var blaa.
 For alle Jomfruer bar I Priis
 I høvst Abfærd, i Dyd og Snille.
 Nu — Gud bedre det! gaaer det kun ilde.
 Eders Stivmoders Sind er foldt som Is
 Og haardt som Staalet. Jer lader hun gaae
 I Klæder, der er' daarlige og graae.

(Taler sig efterhaanden varm.)

Hun lader Jer sove, den steenhaarde Frue,
 I den gamle, forfaldne Borgestue.
 Hun føder Jer op, det hoffærdige Skarn,
 Til Nogleqvinde, som fattig Mands Barn.
 Eders Sødstende smaa hun spærret inde

Som Hundehvalpe, den arrige Dvinde!
 Et Dyr kan ikke behandles værre.
 Hun lyver dem paa for vor ædle Herre,
 Bringer ham, der er from og god,
 Til at glemme sit eget Kjød og Blod —

Regise

(der er bristet i Graad).

Byrge! hold op!

Byrge

(forstræffet).

Hvad nu? . . . . Har jeg sagt . . . .

Regise.

Du har Ret, jeg lider Haan og Foragt!
 Høit maa jeg klage,
 At mig forbittres mine unge Dage.
 Langt bedre var det, jeg tidligt døde,
 End at mig daglig voldes den Møde.
 Jeg er som den vilde, fremmede Fugl,
 Som Ingen i Verden vil kjende.
 Jeg har ikke Ly, jeg har ikke Skjul,
 Jeg har hverken Ven eller Frende!

(Vender sig bort og græder.)

Byrge

(gaaer efter hende).

Men, ih bevar' os! Hvor tager I paa!
 Om Fru Guldborg kom . . . .

Regise.

O, lad mig...

Byrge.

Nei, bliv!

Regise.

Byrge! jeg er længe kjed af mit Liv.
 Var det ikke for mine Søbstende smaa,
 Langt af Landet vilde jeg gaae.
 Hellere lade mig Trælqvinde kalde
 Blandt fremmede Mænd, i fattige Kaar,
 End lægges for Had i min Faders Gaard,
 Og daglig drikke Malurt og Galde.

(Sætter sig hen og bedækker sit Ansigt med Hænderne.)

Byrge.

Hvad er det, I siger? Hvor vil I gaae hen?
 Af Landet? — I gjør mig angst og bange.
 Tael, Jomfru Regise! hvad kan I forlange....
 I skal ikke græde; det bliver godt igjen,
 Det er da egentligt ikke saa slemt....
 Barn, see paa mig... taber jeg Modet?

(Seer sig angstlig omkring.)

Ik, kjæreste Jomfru! løst dog Hov'det!
 Der er Fru Guldborg; hun forstaaer ikke Skjemt.
 Lad hende dog ikke see, I har grædt!

Regise

(reiser sig).

Det skal hun ikke! Byrge, du har Nei.

Fjerde Scene.

De forrige. Fru Guldborg.

Guldborg
(til Regiøse).

Hvi staaer du her? Hvad tales I ved?

Byrge.

Hun vilde . . . .

Guldborg
(til Regiøse).

Du maatte fast heller gaae ned

Til Stegerset, og fordele Brødet

Og Ol og Most, sætte Haren paa Sped,

End staae her og lægge Haanden i Skjødet.

Min Husbond ventes hvert Dieblif hjem,

Jagten har mattet ham og hans Skare;

Saa skal Vin og Mjød sættes frem.

Vel er her Meget at tage vare:

Tage Bolt og hans Mænd, alene med dem

Har vi nok at staffe. Han og hans Heste,

De nøies, naar man gi'er dem det Bedste.

Byrge
(ærbødig).

Min ædle Frue! I drages i Hu,

Jomfru Regiøse er ung og svag endnu.

Hun formaaer saa Lidet til Husets Tærv.

Guldborg.

Min ædle Byrge! I drages til Minde,
At I skal tie, naar jeg er herinde.

(Til Regise.)

Væn dig til Arbeid! Det er din Arv;
Dig efterlod Helvig intet Andet.
Din Fader var fattig den Tid jeg kom,
Marken øde, Kjældereren tom;
Han havde lidt af Ufred i Landet;
Hans Gaard var pantsat. Jeg stod ham bi,
Hjalp ham iveiret og kjøbte ham fri.
Jeg sad i Rigdom, i hæderlig Stand
Efter Knud Ribolt, min første Mand,
Og kunde vel gjøre det. — Sligt bør du agte,
Være flittig, opmærksom, og eftertrage
At vinde min Yndest. I skylder mig Alt;
Uden mig I tilhøbe slet forfaldt.
Den Stund jeg kom kan I Alle velstigne.
Arbeid! Du kan ikke sammenligne
Dig med Ragnhild. Hun er fornem født
Og opdragen fint, har aldrig været nødt
At tage Haand i med, og hun skal det heller ikke.
Arbeid, mens du er raff og ung!
Du kan komme blandt Fremmede, maa vide at stikke
Dig vel, og ei synes feitet og tung.

Femte Scene.

De Forrige. Ragnhild kommer hurtig ind.

Ragnhild.

Regise! hvad gør du om Natten silde?
Hvi sidder du oppe? Hvor stædes du hen
Ved Midnat som en Død, der gaacr igjen?

Regise.

Hvad mener du, Ragnhild?

Ragnhild.

Det klæder dig ilde
At bringe Gaarden i daarligt Ry.

Regise.

Hvad sulde jeg oppe, selv om jeg vilde?
Jeg har ikke Lys, jeg kan ikke sje,
Mig giver mit Kammer uhyggeligt Ly —

Ragnhild.

Lie stille, du lyver —

Guldborg.

Hvi spørger min Datter?

Ragnhild.

Fordi mig ængste de Sagn, der gaac
Blandt Lyndet, baade blandt Store og Smaa,
At Fru Helvig viser sig. Nu kom atter
Kane, Rytteren; han vil ikke,
Det har han svoret paa, længere ligge

I Stalden, og Regisfes Kammer saa nær.
 Inat, da det var et grueligt Veir
 Og Folerne rev sig løs paa Engen,
 Havde han silde reist sig af Sengen.
 Da saae han livagtig Fru Helvig. Hun gik ind
 I den gamle Bygning, — med kridhvidt Kind,
 Og høi og smækker — der hun forsvandt —
 Guldborg.

Fru Helvig?

Ragnhild.

O, det er ikke sandt!

Det er Regisfe, der har faaet den Nykke,
 Som Gjenfærd engang at prøve sin Lykke.

Byrge.

Regisfe! hvor kan I troe . . . .

Ragnhild.

Hvem da?

Hvor skulde Rhyttet vel komme fra?

Byrge

(med Eftertryk).

Om! Rhyttet er grundet —

Ragnhild.

Er grundet? svar!

Har du da seet . . . . men fortæl!

Byrge.

Ja — jeg har . . .

Ragnhild.

Saa fortæl da!

Byrge.

J veed, at man nødigt taler

Om Sligt . . . .

Ragnhild.

Begynd kun!

Byrge.

Ja, naar J befaler. —

En Nat, da vi vented' Hr. Dyring hjem
— Han var hos Munkene, sjiendtes med dem —
Var jeg gaaet neder til Borgeled
For at see om han kom, og hviltes derved.
Da skimted' jeg noget Hvidt og Klart,
Der bevæged' sig langsomt, med selsom Art
Fra Mariæ Kirke. Det syntes at gaae
Til Stuen, hvor Børnens Senge staae.
Jeg gik hen til Vinduet og saae ind. —

(Standser.)

Ragnhild.

Nu da?

Byrge.

— Og saae ved Maanens Skin
Forsædet en Dvinde i hvide Klæder
Læne sig til Alfs og Dves Seng,
Med høiet Hoved, som En, der græder.

Men da hun gif hen til den yngste Dreng,
 Og sit ligblege Ansigt mod mig vendte,
 Da sank jeg i Knæ. Med Skræk jeg kjendte
 Fru Helvig —

Guldborg og Ragnhild
 (med et Udraab).

Fru Helvig?

Regise
 (ligeledes).

Min Moder?

Byrge.

Hun gif

Fra Sengen til Buggen med kummerfuldt Blik,
 Stirrede paa de sovende Smaa,
 Saae efter dem Alle, hvorledes de laae;
 Den Ene hun løstet', den Anden hun letted',
 Det syntes som om hun Haaret fletted'.
 Men den Yngste satte hun paa sit Skjød,
 Som om hun gav det Dien sød.
 — Mit Hjerte vilde briste ved dette Syn!
 Jeg raabte høit paa min ædle Frue . . . .
 Løb derind . . . .

Regise
 (der har Iyttet spændt).

Og saa?

Byrge.

Hun svandt som et Lyn!

Der var Intet at see i den øde Stue.

Regise
(grædende).

O, min Moder!

Ragnhild.

Det er rædsomt! Her skal vi boe,

I et Huus hvor Drauger og Gjenfærd regjere!

Guldborg.

Og Byrges Eventyr vil du troe?

Ragnhild.

Na, Byrge! Det Samme fortælles af Flere.

Guldborg
(utaalmodig).

Men hvor er Sligt tænkeligt?

Ragnhild.

O, hvorfor ikke?

Kan ikke mine Tanker, min Hu sværme vidt

Hvor jeg aldrig har været, men kun har ønsket saa tidt?

Og i Drømme, naar vi uden Bevægelse ligge,

Det er fast som vor Sjæl, naar vi gaae til No,

Er allervirkfomst. Hvi skal man da ei troe —

Guldborg.

Daarlighed!

Ragnhild.

Men, Regise, har du
Af alt dette slet Intet seet endnu?

(Da Regise bedrovet ikke svarer.)

Regise! hvor er du? — Svar naar vi spørge!
Har du ikke seet det Samme som Byrge?

Regise.

O, lad mig i Fred! Jeg har Intet seet.

Ragnhild.

Det er jo din egen Moder, der spørger;
Saa maa det vel være dig hun besøger.

Regise.

Jeg veed Intet af det, der er skeet.
Men hvis min Moder endnu, skøndt død,
Kan ynkes over sine Smaaabørns Dvide,
Det var dog en Trost i al min Nød.

Guldborg

(med stigende Hestighed).

Nød? Din Nød? Hvad Nød maa du lide?
At jeg holder dig til Arbeid, tykkes det dig ilde?
Dovne — ikke saa? — det er det, som du vilde.
Nu har jeg hørt . . . hvad bilder du dig ind?
Frygter du Skade for din Rosenkind?
Du skulde gaae om Landet og tigge,
Gav jeg dig ikke Ly og Æde og Drikke.
Vil du nu, at jeg skal øde mit Cie,

At du kunde bedre dine Sødsfende pleie?
 Vil du, min egen Datter skal savne,
 For at du kan made de sultne Ravne?
 — Men har jeg hidtil været for god,
 Nu skal jeg støde dem bort med min Fod.
 Og laae de hidtil paa Volfstre blaae,
 For Fremtiden skal de ligge paa Straa —

Byrge
 (bønsfaldende).

Hav Medhynd, min ædle Frue!

Guldborg.
 Tie!

Du burde jages den vildeste Sti
 I Skoven med Gaardens Hunde, fordi
 Du søger at vække hemmelig Gru.
 — Hvi nævner du denne Sag først nu?

Byrge
 (forknyttet).

Ik, Broder Eskild i Klostret tænkte —

Guldborg.

Har du troet, dit Eventyr værre krænkte,
 Naar det just nu blandt Folk kom ud,
 Da min Datter er lovgiven Tage som Brud?

Byrge.

Nei, Broder Eskild, min ædle Frue —

Guldborg.

Lie og følg med! Jeg selv vil see ad,
 Om der skjules Bedrag i Børnenes Stue,
 Og Hvo der her vil lægge mig for Had!

(Gaaer, fulgt af Byrge.)

Sjette Scene.

Ragnhild. Regise.

Ragnhild

(der imidlertid er gaaet hen til Væven og syøler ved den).

Regise! hold paa min Væverstang.

— Du hænger jo med Hovedet som en Hare,

Der sidder fast i Jægerens Snare.

Du skulde smukt mindes den gamle Sang.

(Synger.)

Viben vil værge for hver den Sted,

Som udi Marken mon staae;

Hun kan ikke værge den lille Tue,

Som hun skulde bygge paa.

Gjøgen lægger Weg hos fremmede Folk;

Hende bør man høilig hædre.

Hun faster fattig Fugls Unger ud,

At hendes egne kan faae det bedre.

Men — hører du efter?

Regise.

O, lad mig . . . !

Ragnhild.

Pass paa!

Det er min Liv-Vise. Hør!

Regise.

Lad mig gaae!

Skam dig! du forvansker de gamle Sange.

Ragnhild.

Jeg gjør dem kun korte; de er' mig for lange.

(Synger.)

Glenten det er dernæst min Mand;

Han flyver saa fornemt i Sky.

Men øiner han der den liden Due,

Saa kan han saa nederlig flye.

Ravnen har en Kappe, saa slidt og sort;

Dog skal Ingen ham vrage.

Han hugger Diet af Nabslet ud

Og giver det til sin Mage.

Regise.

O Ragnhild! du er saa ung og saa haard!

Betænk, at Ingen kan vide,

Om Gud gjør altid dine Kaar saa blide.

Snart drager du hjem til Lages Gaard;

Der vil din Letfindighed lidet haade.

Ragnhild.

Oh hvad! naar kun jeg faaer Lov at raade,
Saa bliver Tage mig nok til Maade.

Regise.

Han er streng —

Ragnhild.

Ja, det kan jeg være med.

Jeg troer nu, man enes bedst i grunden,
Naar man enes omtrent som Ratten og Hunden.

Regise.

O nei! hvor god Willie finder Sted —

Ragnhild.

Ja, Elskov, god Willie, det er Ting man priser,
Men, som mig synes, kun i de gamle Viser.
Og i dem er Forraadet saa forbrugt,
At vi maae nøies med den blotte Lugt.

Regise.

Ragnhild! hvad kan sliq Tale fromme?
Du veed ei, din Tid vil ogsaa komme.

Ragnhild.

Min Tid? Vel muligt. Da jeg var lille,
Spaaede min gamle Fostermoder mig ilde.
Jeg skulde tæres hen af Elskov, og for Den,
Jeg hader og affhyer, og der flyer mig igjen.
— Jeg har tænkt og grublet meget derover.
Tage Bolt bli'er det ikke; derfor jeg lover.

Man kan ærgre sig over ham, og det er min Trøst.
 Men hade ham — nei! saa lidt som jeg hader
 En Hest eller Træl, der har plumpe Lader.
 Hvad jeg skal hade, maa volde mig en hemmelig Lyst,
 En Attraa — ja, du seer saa forundret ud . . .

Regisfe.

Vi To er' forffjellige.

Ragnhild (leende).

Ja, det veed Gud!

Men, Regisfe! du kan troe mig: Elstov og Had
 — Lænk kun ret efter — kan ikke stilles ad.

Syvende Scene.

De forrige. Guldborg, efterfulgt af Hyrge, Rud og Flere af
 Lyendet, der bære Tæpper o. s. v., rydde op i Bærelset og
 skyde Bæven ud.

Guldborg
 (til Lyendet).

Skhynder Jer! Lad Folkene stille sig hen
 Ved Gaardens Port og gaae dem igjen.
 Du, Thorer! gaa op! udret mit Bud!
 Der skal blæses vidt over Strande
 I forghlbene Horn. — Du rappe dig, Rud!
 Lad Mjød og Vin i Skaalerne blande.
 Og hvor er Regisfe? — Regisfe! du hente

Mosten herop i sølberne Kruus.

Der skal Intet savnes idag i mit Huus.

(Regisfe og Lyndet gaær.)

Ragnhild.

Men hvad er paafærde?

Guldborg.

Barn, vi kan vente

Hvert Dieblif Svend og Tage hjem.

Ridder Stig Hvide følger med dem,

Den rige Ridder, anseet til Hove,

Mægtig som Ingen i det ganske Land —

(Henkastende.)

Og noget i Slægt med min første Mand —

Han kommer til os, han agter at sove

Inat i vort Huus.

Ragnhild.

Og det er Alt?

Guldborg.

Hans Komme mig glæder. Jeg har ikke talt

Med Nogen fra Hove siden Nibolts Død.

Du veed, at jeg selv er som baaren og sødt

Bed Dannerkongens Hof. De fine Sæder,

Der udmærke Stig, vil ogsaa glæde dig.

Ifør dig, min Datter, dine bedste Klæder

Og ...

Ragnhild.

Nei, det skal aldrig spørges om mig,
 Jeg pynter mig for at tæfkes Ridder Stig.
 Er jeg god nok for Dyring og hans Mænd,
 Saa er jeg god nok for Ridderen og hans Svend.
 (Rub kommer ind.)

Rub.

Hele Følget holder derude tilhest.
 Hr. Dyring kommer.

Ottende Scene.

De Forrige. Svend Dyring. Ridder Stig. Tage Holt.
 Ivar. Jægere og Svende. Siden Regisse og Fru
 Guldborgs Jomfruer.

Svend Dyring.

Min Hustru kjære!

Jeg bringer dig her en dyrebare Gæst.

Guldborg.

Hr. Ridder Stig! velkommen I være!

Stig.

Christ stgne Jer, min Frue, for Dyd og Ære.

Guldborg

(idet hun fører Ragnhild frem).

Ragnhild, min Datter!

(Stig og Ragnhild hilse paa hinanden.)

Ragnhild (affbes).

Det er Ridder Stig!

Det er sandt, jeg har aldrig seet hans Lige.

Guldborg

(til Stig).

J kommer vel nu fra Dannerkongens Gaard?

Stig.

Jeg var der i Vinter.

Guldborg.

Hvor lider hans Raade?

Og vor unge Dronning, han har fæstet iaar?

Stig.

Jeg takker; vel da lider de baade.

Lage Bolt

(der nærmer sig).

Har Dannerkongen snart udpresset Skatten
Af Sællinge Bønder?

Stig.

Hans gode Sværd

Er kommen og har tugtet den oprørske Hær.

Lage Bolt.

Ja, naar man kommer som Lyben om Natten
Og forjager Bonden fra Huus og Gaard . . .

Stig.

Der tager J feil. Han kom om Dagen,

Dg Bøndernes Hær blev aabenhjst slagen.
 Selv har Bonden forskyldt sine Kaar.

Lage Bolt.

Jeg troer dog —

Svend Dyring

(kommer til med et Bæger i Haanden).

Ei, Lage! lad fare den Tale!

Kom nu, Hr. Ridder! En Lædskedrif!

Jeg drikker Eder til efter gammel Skif.

Dyster Eder Viin?

Regisfe

(der imidlertid er kommen ind med endeel Jomfruer, nærmer sig

Stig med en Sølvkande og et Bæger).

Hr. Ridder! I befale —

Stig

(gaaer hende imøde).

Jomfru Regisfe!

Regisfe

(lader af Skraak Bageret falde).

I her!

Guldborg

(kommer til).

Hvad nu? Hjælp Gud!

Hvor hun er feitet! — Du skynde dig ud!

Stig.

Min ædle Frue tilgive det vil!

Skylden var min. Jeg stødte dertil.

Svend Dyring.

Det siger Intet.

(Til En af Svendbet.)

Bring et andet herhid!

— Dg nu, min Guldborg! maae vi tænke paa,
 Hvormed vi skal forte Ridderens Lid,
 At den lyse Sommeraften kan gaae.

Guldborg

(til Stig).

Lyfter Eder Skiftavl?

Stig.

Det er mig en Ære

Der vises mig.

Guldborg.

Ragnhild! min Datter kjære!

Du tage din Tavl, du sætte dig ned —

Ragnhild

(vil hurtig gaae).

Det skal jeg.

Lage Bolt

(til Guldborg).

Tillad mig! — Saavidt jeg veed,
 Saa handler I mod vore gamle Skiffe.
 En Mø, der er fæstet bort, kan ikke
 Lege Tavl med en Fremmed.

Guldborg.

J tager Alt saa nøie.

Lage Bolt.

Det er Ragnhilds Bedste jeg har for Die.

Svend Dyring.

Lage har Ret. Regisfe! kom du!

Guldborg.

Regisfe! — Hvor skulde hun Skaktabl kjende!

Svend Dyring.

Hun kjender det. Helvig har oplært hende.

Ikke sandt, Regisfe! du mindes endnu — ?

Regisfe

(træder frem).

Jeg troer, at jeg mindes.

Guldborg

(affides til Svend Dyring).

Jeg har sagt dig saa tidt,

Du gjør mig Skam med Regisfeliden.

Hendes Tale baader Hr. Stig kun lidt.

Svend Dyring

(godmodig).

Ei, Guldborg! hun bliver nok brav med Liden.

(Mens der sættes Borde frem foran paa hver Side af Scenen.)

Ivar! J er en munter Svend,

J synger os vel een af Eders Sange,

At vore Somfruer kan dandse efter den.

Ivar.

Med Glæde, Hr. Dyring! I kan selv forlange
Hvilken I ønsker.

(Stig og Regise have imidlertid taget Plads ved Bordet til-
hoire. Kort efter sætter sig Tage og Ragnhild ved det
tilvenstre. I Nærheden af de Sidstnævnte sætter sig, under
Stigs og Regises næstfølgende Samtale, Svend Dyring,
Guldborg og Ivar, saaledes at Pladsen i Midten lades
aaben for de Dandsende.)

Stig

(sagte til Regise under Skakspillet).

Har I kjendt mig igjen?

Breder I over den dristige Svend,
Der standfod Eder i Rosenslund?
Hvi er I saa streng? Hver Aftenstund
Har I ladet mig holde for Eders Dør,
Dg aldrig givet mine Ord Gehør.

Regise

(ligeledes sagte).

Saa Mangen forstod sine Ord at føie,
Endog han ikke har meent det saa nøie.

Stig.

Jeg mener det, troe mig! — Var I min Kjære,
Hver den Finger paa Eders Haand
Ringe med ædle Stene skulde bære;
Eders Haar jeg smykked' med Perlebaand —

Regisfe.

Jeg tvivler ei paa Eders Magt og Evne;
Dog var det bedre, om jeg laae død,
End at jeg skulde staae til Jomfru-Stevne
Og blive for Eders Skyld bleg og rød.

Svend Dyring

(da Alle have taget Plads).

Naar, Svar! nu kan I begynde, naar I vil.
Vi sidde her og høre til.

Svar (singer).

Hr. Peder kasted' Runer over Spange,
Som Helleliden over skulde gange.

Saa løsted' han sit Anker,

Saa fik han bliden Bør,

Og seilede fra Danmark

Og fra de danske Møer.

Favre Ord fryde mangt et Hjerte,
Favre Ord har forvoldt mig Smerte —
Favre Ord!

Svend Dyring.

Aha! det er Wisen om Hr. Peder, der lod lette
Anker i Utide. Men jeg troer, tilsidst
Gaaer Alting herligt.

Stig

(sagte til Regisfe).

Eders Kaar ere flette.

Jeg kan Eder en bedre Skjebne forjette.

Svend Dyring
(taler over til Stig).

Ridder Stig! den Vise den fjender I vist?

Stig.

Svend Feldings Vise? — Ja vel!

Svend Dyring.

Nei, nei!

Det er Visen om Hr. Veder, der lokked' Hellelille
Bed at kaste Runer paa hendes Bei.

Stig.

Ja, undskyld, Hr. Dyring! Jeg var i med at spille.

Chor

(af de dansende Somsruer).

Favre Ord fryde mangt et Hjerte,
Favre Ord har forboldt mig Smerte —
Favre Ord!

Ragnhild

(affbes, idet hun seer over til Stig).

Hvor hans Nafn er ædelt!

Lage Bolt.

I glemmer at trække.

Ragnhild.

Det er fandt!

(Trækker hurtigt, og vender sig igjen om.)

Lage Bolt.

Oh nei! Kongen maa I dække —

Ivar (syrger).

Helleliden gaaer og længes under Strande,
Dg stirrer paa de dybe, salte Bunde.

„Lad os kun Lykken friste!

„Gud giver bliden Bør!“

— Saa seiled' hun fra Danmark
Med alle sine Møer.

Favre Ord har mig haardt bedaaret;
Favre Ord har mit Hjerte saaret —
Favre Ord!

Chor

(af de Dandsende).

Favre Ord har mig haardt bedaaret o. s. v.

Regise

(til hvem Stig har talt ivrigt, sagte til denne).

Hr. Ridder Stig! I vogte Eder vel,
At Eders Ord mig volder Uffjel.

Stig.

I skal vorde min Hustru —

Regise.

D, tael ikke saa!

I veed ei, Hvo der lytter derpaa.

Guldborg

(kommer frem, affides).

Hvi taler Ridder Stig saa ivrigt med Regise?

(Høit til Stig.)

Gaaer det godt med Spillet, Hr. Ridder?

Stig.

Tilviisfe!

Guldborg.

Kun Skade, det Barn, I spiller med,
Er ubehændig.

Stig.

I har at befale;
Men jeg ønsker Ingen i hendes Sted.

Guldborg.

Slet ikke hun veed at føie sin Tale.

(Trækker sig igjen tilbage.)

Svar (synger).

Den Bægter raaber høit, da Skibet kommer:
Nu bringer Børen os den danske Sommer!

Det var den Herre Peder,

Af Glæde fast han loe,

Da Helleliden gav ham

Sin Ære og sin Tro.

Favre Ord stundom Hjertet glæde,

Favre Ord volde tidt vi græde —

Favre Ord!

Chor

(af de Dandsende).

Favre Ord stundom Hjertet glæde o. s. v.

Ragnhild

(til Tage Volt, idet hun reiser sig).

Hold op! Jeg gider ikke spille længer,
Saadan som I over Brækkerne hænger!

Tage Volt.

I er utaalmodig; det lader ei smukt.

Ragnhild.

I bringer min Taalmod til at briste.

Tage Volt.

Jaja! med Sligt faaer man da vel Bugt.

Ragnhild.

Men dertil skal I dog være den sidste.

(Imidlertid have Alle reist sig.)

Svend Dyring

(kommer frem med Guldborg).

Min Guldborg! ved Bordet er Alt istand.

Guldborg.

I ædle Herrer! tager Haandklæd' og Vand!

Svend Dyring

(til Stig).

Lilbords, Hr. Ridder! Jaften vil vi give
Bed et Bøger Viin Lystigheden Magt,
Dg pleie vor Bug. Imorgen er her Sagt.
Her luste nogle Ræve — dem vil vi fordrive.
Jeg har tænkt at skaffe Jer lidt Morstab derved.

Stig.

Jeg takker Eder, Hr. Dyring!

Svend Dyring.

Mine Dvindsfolk tage med.

Stig.

For at see til?

Svend Dyring.

Svift. De er' lidt forknytte.

Men Ragnhild, kan I troe, er en dristig Skytte.

— Kom nu, Hr. Ridder! og gjør Eder tilgode!

Maatte det kun lykkes mig at holde Jer fast!

Men jeg frygter, I reiser over Hals og Hø'de.

(Skjemtende.)

I Hofmænd har altid en stammelig Hast!

(Gaaer med Stig og fulgt af Ivar.)

Guldborg

(idet hun gaaer).

Ragnhild! følg med!

Lage Bolt

(gaaer hen til Ragnhild og seer vist paa hende).

Hvad tænker I paa?

Ragnhild

(der under den foregaaende Samtale ufravendt har betragtet

Ridder Stig, farer op).

Hvad var det Hr. Ridder Stig fortalte?

Lage Bolt.

Stig? Slet Intet. — Men Eder's Moder kaldte.
Gaaer I med mig?

Ragnhild (absprebt).

Med Eder? — Ja, kom! — lad os gaae!

(De gaae.)

Chor

(af Somsruerne, idet de følge ud efter de Andre).

Favre Ord stundom Hjertet glæde;

Favre Ord volde tidt vi græde —

Favre Ord!

Anden Act.

Den gamle Borgestue, et stort øde Værelse med Spor af fordums Prydelser. En Dør paa hver Side og i Baggrunden en meget høi Portal med to Fløie, begge lukkede; i den ene Fløi er anbragt en lille Dør som beqvemmere Gjennemgang. Genimod Baggrunden tilhøre en Løibank med Straa paa; foran denne en bevægelig Skjærm, der i de to første Scener er skudt tilbage. En lignende Skjærm eller et Gardin, bag hvilken Regiseses Seng og en Bugge staae, useeete af Tilskuerne, er anbragt tilvenstre; og nær derved en Stol. Værelset er svagt oplyst af en Jernlampe paa et Bord ved høire Side. Det er Midnat.

Første Scene.

Alf. Ovelille. (Naar Tæppet gaaer op, staae de begge paa en Kasse eller en gammel Stol og see ud ad Vinduet).

Alf.

Det var Ivar der sang — hørte du? Det er ham, der sidder ved Bordenden ved Siden af Tage Volt.

Dve.

Hvor der er lyst derovre, og herinde er saa mørkt!
(Kommer frem med Alf.) Jeg er søvnig.

Alf.

Det er jeg ikke. Jeg er sulten.

Dve.

Ja, naar jeg ikke var sulten, sov jeg allerede.
Det er saa sildel! (Græder.) Naar bare ikke Regisse
glemmer os med Mad.

Alf.

Hun kommer nok; men hun har travlt med at
passe Gæsterne. Ellers faaer hun Skænd af vor
anden Moder.

Dve.

Har du faaet Skænd idag?

Alf.

Ja, lidt.

Dve.

Hun slog mig. Da min rette Moder levede,
saa var der Ingen, der slog mig.

Alf.

Ja, dengang!

Dve.

Hør, Alf, har de den Hjort paa Bordet i aften,
som Fader har stude?

Alf.

Nei, den skal vi have imorgen Middag.

Dve.

Skal vi?

Alf.

Ja, Byrge har lovet at bringe Lidt ind til os.

Dve.

Hvorfor maae vi ikke komme med tilbords?

Alf.

Jeg troer, vi er' ikke store nok.

Dve.

Men du er jo stor.

Alf.

Ja — men jeg bliver meget større.

Dve.

Naar jeg bliver syv Aar gammel, faaer jeg en Hest. Det har Moder lovet mig, før hun døde.

Alf.

Ja, den kan du vente længe efter. (Gaaer hen til Baggrunden.) Nu lægger jeg mig paa Løibænken.

Dve.

Det maa du ikke. Saa sover du, og saa er jeg alene.

Alf.

Læg dig hos mig.

Dve.

Det vil jeg ikke. De har taget Buderne bort,
og lagt Straa isteden.

Aif.

Hvad gjør det? Byrge siger, at det bliver man
stærk af. Kom, og læg dig!

Dve.

Ja — men naar jeg nu falder i Søvn?

Aif.

Saa sover du.

Dve.

Ja, men naar saa Regise kommer med Mad?

Aif.

Saa skal jeg nok vække dig. — Hør, nu synger
de igjen derovre.

(De lægge sig begge paa Lovbænken og falde under Choret i Søvn.)

Fjernt Chor fra Gilbestuen.

Favre Ord fryde mangt et Hjerte,

Favre Ord har forvoldt mig Smerte —

Favre Ord!

Anden Scene.

Melodrama.

Efter Choret gjør Musikken en stærk Overgang til det Følgende;
den lille Dør i Portalen i Baggrunden springer op og Fru
Helvig sees i Døren. Belysningen forandres.

Fru Helvig

(gaaer langsomt omtrent til Midten af Bærelset, synes at betragte Alt og ryster bedrøvet paa Hovedet).

See mig, for hvad jeg her maa see!

See mig, for hvad der endnu kan see!

(Nærmer sig Loibanken noget og betragter Børnene i Traastand.)

Mine stakkels Glutter! I ligge paa Straa!

Hvo har taget de Volskre blaae?

Jeg har jo hver Aften lagt Jer begge

I mit eget Kammer, bag lune Vægge;

Har kysset Eder hver paa Kind og Mund,

Har sidet til I var faldet i Blund;

Har kaldt Eder hver min kjæreste Skat,

Har ønsket Eder begge tusind Godnat.

Hvo har da lagt mine Drengene herind

For aabne Døre, for den kolde Vind?

Jeg har jo vaaget Nætter og Dage

Og pleiet mine Smaabørn uden at klage —

Hvi ligger I da saa eensomt herinde?

See over Guldborg, den onde Dvinde!

(Gaaer hen til Loibanken.)

Min egen Dvelille! Min søde Glut!

Hvad har du gjort? Hvad har du forbrudt?

Du var jo altid saa from og god;

Hvo har nænnet at gøre dig imod?

(Løfter ham og lægger ham tilrette.)

Alf! min ældste, min livlige Dreng!
 Hvo har redet dig den haarde Seng?
 Du var jo altid saa munter, saa flog;
 Hvi ligger du her, kastet hen i en Krog?
 For dig har din Moder vaaget og tænkt;
 Hvo har nu handlet mod dig saa strengt?
 Hvi maa du Badmel og Svergarn slide?
 Hvi er din Kjortel forrevet og styg?
 Hvi færdes du ikke ved din Faders Side?
 Hvi rider du ikke paa Graamands Ryg?
 Hvi ligger du som en Hund herinde?

See over Guldborg, den onde Dvinde!

(Gaaer hen mod det Sted, hvor Buggen staaer skjult, men standser og lægger med en smertelig Bevægelse Haanden paa Hjerteret; trækker derpaa Buggen frem. Ved Synet af denne bedækker hun Ansigtet med Hænderne, som om hun hestigt græd. Under det musikalske Mellemstil sætter hun sig ned og vugger.)

Jeg var saa mødig, jeg var saa træt!
 Jeg trængte saa haardt til Hvile og Ro.
 Havde ikke du saa ynkelig grædt,
 Aldrig havde jeg forladt min Bo.
 Men hver den Nat i Graven jeg laae,
 Da jamred' mine Børn, da græd mine Smaa.

Den Ældste græd, og de Andre græd;
 Det maatte røre den haardeste Steen.
 Men dengang den Yngste i Buggen græd,

Da reisste jeg mine mødige Been.
 Og gif for Vorherre hen at staae:
 „Du lade mig til mine Smaabørn gaae!“

(Det ovenanførte Chør fra Gilbestuen høres igjen, men svagere.)

Mit Barn er fattigt i det rige Huus;
 Han tørster foran det faldte Kruus.
 Det er hans Moders høieste Kære,
 Saa slet kan hun sine Smaabørn nære.

Det kan hver Qvinde tænke ved sig,
 Hvad Mælk mine Bryster kan give dig.
 Det kan hver Qvinde tænke med Smerte,
 Hvor liden Varme der er ved mit Hjerte.
 Min Graad er tømt ud, i min Favn er foldt,
 Mit Hjerte slaaer ikke, mit Bryst er goldt.

Frelserens Krybbe var lagt med Straa,
 Men rundt om Krybben var Englene smaa.
 Maria var ham saa huld og tro,
 Hun vaaged' over den Sovendes No.

Min lille Dreng er sin Moders Glæde.
 Han skal ikke sørge, han skal ikke græde.
 Guds Engle smaa dem har jeg bestilt,
 De skal vifte for dig med Vingerne mildt.
 Guds Engle smaa med Vingerne hvide
 Skal stige neder og staae ved din Side.

Himmelens Engle skal staae ved din Bugge
Dg i Slummeren dine Dine luffe.

(Efter en Dvergang i Musikken reiser hun sig pludselig.)

Jeg maa bort! — Jeg bliver saa mat, saa mat!
Eders Moder tør ikke færdes herinde.

(Breder Armene ud.)

Godnat, mine Smaabørn! tusind Godnat!

See over Guldborg, den onde Dvinde!

(Gaaer langsomt ud.)

Tredie Scene.

Als og Ove sovende. Regise med et Lys i Haanden (hvorved Scenen oplyses mere, men dog ikke aldeles) og Byrge, der bærer en Skaal eller et Fad og et Bæger Viin, komme ind fra høire.

Byrge

(ibet han sætter det, han bærer, fra sig).

Naa, endelig er da denne urolige Dag, ja man kan snart sige denne urolige Nat til Ende. Vi føre et daarligt Liv. Evindeligt Lummel og Gjestering og Nattevaagen! I Fru Helvigs Tid var hele Huset iseng, naar vi nu sætte os til Aftenbordet. I er vel træt og søvrig, Tomfru Regise?

Regise

(der har seet tankfuld ned for sig).

Hvad siger du, Byrge?

Byrge.

Naa, I har ikke hørt hvad jeg sagde. Jeg kan begribe! Jeres Lanke er' andensteds henne. — Nu ja, hvad mener I da derom, at Ridder Stig er kommen til vort Huus? — I har ikke nødig at blive rød; det er en ærlig Sag. I har hidtil baaret Jer fornuftig ad, har spurgt mig tilraads og ikke gjort Andet end hvad I kan være bekjendt. Hvad troer I nu?

Regise
(i Bevægelse).

Hvad skal jeg troe? Hvad vil Ridderen i vort Huus? Hvad betyder hans Komme?

Byrge.

Oh nu, han er jo en god Ven af Ebers Fader, som jeg hører.

Regise.

Saa var han kommen for længe siden.

Byrge.

Han kommer da vel for Jeres Skyld.

Regise.

Ik nei! hvor kan du indbilde dig!

Byrge.

Ja, for min Skyld kommer han min Tro ikke. Jeg har kun talt een Gang med ham, og da var jeg grov mod ham. Det var strax i Førstningen da

han lod sig see herudenfor. Men siden betænkte jeg mig. Man kan dog ikke vide, om det ikke bliver til Eders Bedste. Han har et godt Navn hos Alle og er riig og anseet. Men — hvad jeg vilde spurgt — hvad var det han sagde til Jer, inden de gif tilbords?

Regisfe.

Jeg huster ikke —

Byrge.

Eller I vil ikke ud dermed. Jeg saae, han tog Jer i Haanden, da han troede sig ubemærket. Nu ja, Barn! der er jo intet Ondt deri; men glem dog ikke, at Veien fra Haanden til Hjertet er ikke nær saa lang som Veien fra Hjertet til Haanden. — Kom nu hid, skal I see hvad jeg har sat tilside for Børnene. Og Eders Stivmoder har ikke mærket Noget.

Regisfe.

Gud bedre det! I min Faders Huus maa jeg stæle Føden til hans egne Børn.

Byrge.

Lad os blot ikke tabe Modet. Det kan blive bedre med Tiden.

Regisfe.

Bedre? See, Byrge, hvorledes mine Brødre ligge! Paa Straa har hun lagt dem — (Græder.)

Byrge.

Græd ikke, Barn! Hører I? — Det skal vi nok

forandre. Imorgen skal jeg lifte mig til at staffe nogle Tæpper.

Regise.

Hvor var det anderledes, da min Moder levede!

Byrge.

Ja, det kunde ogsaa være anderledes nu, naar Hr. Dyring vilde tage sig lidt af Børnene. Han er jo dog Herren i Huset.

Regise.

Åh, min Fader er undskyldt. Han har Guldborg at takke for. En lang Tid var han med Skibene paa Søen; og nu, da han er hjemme, har han nok at gjøre i Mark og Skov og med de nye Bygninger. Herind kommer han aldrig. Han veed ikke hvor slemt det er, og han troer det heller ikke, om man sagde ham det.

Byrge.

Ja, deri har I Ret. Jeg begyndte engang at ville tale lidt til Bedste for Feres ældste Broder. Men han blev saa vred som jeg aldrig har seet ham. Det skulde jeg overlade til Fru Guldborg, svarede han; det forstod hun nok.

Regise.

Jeg veed det. Hun har sagt ham, det er til mine Brødres Bedste, at de hørdes og behandles haardt. Og min Fader troer Alt hvad hun siger.

Byrge.

Ja, det er godt nok; men af Eder, Tomfru Regisøse, burde Hr. Dyring tage sig, hvad det saa gjaldt. Han burde ikke tillade, at I færdes mellem Lyndet og sætter Fade, Krukker og Kruus tilside, naar Alle er' iseng. Han burde ikke lade Jer sove i denne øde Lønge af den gamle Gaard.

Regisøse.

Med mig kunde det være det Samme. Bærelset er heller ikke saa slemt.

Byrge.

Nu ja — slemt er det just ikke; og i forrige Tider, da Borgestuen var her, og mens endnu Riddernes Svende og de unge Karle her samlede, holdt man det for et anseeligt Rum. Men I burde dog ligesaa fuldt som Ragnhild have Tert Kammer i de nye Bygninger. Men der er Forskjel i Alt; hun gaaer i Fløiel og Silke, og I —

Regisøse.

Det hjælper lidet at klage over hvad der ikke kan være anderledes. — Kom, Byrge, og hjælp mig. Har du flyttet Buggen frem?

Byrge.

Det har jeg vel gjort før i Forvirringen, da Fru Guldborg var herinde.

(Han og Regise flytte Buggen tilbage.)

Er der saa ellers Noget, jeg kan udrette for Jer?

Regise.

Nei, Byrge! nu skal du gaae iseng. Det er over Midnat.

Byrge.

Vel, Jomfru! Men læg I Jer nu ogsaa til Hvile. Et ungt Blod trænger til Søvn. — Godnat! (Vil gaae, men standser.) Godnat, min kjæreste Jomfru! Gud være med Eder og styrke Eders Mod! (Kysker hendes Haand.) I er Eders Moders udtrykte Billede. I er smuk og fin som hun var. I har hendes milde Dine; men I har ogsaa hendes fromme Hjerte. Hun vil ikke forlade Jer. Det vil Altsammen blive godt igjen. (Gaaer.)

Fjerde Scene.

Regise (alene).

(Tager Staalet og Lysen, og gaaer hen til Alf og Dues Leie.)

Jeg bringer Eder Brød, jeg bringer Eder Vin.
Kommer hid, kommer hid, kjære Brødre mine!
— Alf, der ligge de kummerligt skjult,
Som en Kornblomst dækkes af Straaet guult;
Som Spurveene smaa i de fattige Reder —
Dukeligt handler Guldborg med Eder!

(Trækker Skjærmen for Loibanken, efterat have sat Skaalen
tilsids, og kommer igjen frem.)

De sove. Saa trygge sove de begge
Som i Silkesenge. Jeg vil ikke dem vække.
Uagtet Mangel, uagtet Nød
Blomstre de baade som Rosen rød.
Det er saa lidet paa dem at kjende,
At de fødes op i al den Glende.

(Forbybet i Tanker.)

Var det muligt, kjær Moder min, at du
Sørged' for dine Sønner endnu?
Formaaer du endnu at tænke paa dem,
Der var din dyreste Skat i dit Hjem?
Og er det sandt, og kommer du silde
Og kjæler for dem med Ord saa milde?

(Knæler.)

O Moder kjære! kan du see herved,
Da send din Datter din himmelske Fred!
Jeg har en hemmelig Sorg at bære;
Mit Hjerte trykker en hemmelig Nød.
Slet Ingen her vil min Trøster være,
Slet Ingen, siden du, min Moder, er død.
Jeg tvivler, jeg ængstes — staae ved min Side!
Lær mig at haabe, lær mig at lide!

(Reiser sig. Kort efter banker det paa Døren tilvenstre.)

Jesus Maria! Hvo banker saa silde?

Stig

(udenfor, bedende).

Luf op! o luf op!

Regisfe (forstræffet).

Stig Hvides Røst?

Bed min Dør om Natten? Hvad kan han ville?

Stig (udenfor).

Luf op!

Regisfe

(vrider sine Hænder).

Hvo giver mig Raad og Trøst!

(Samler sine Kræfter og gaaer hen til Døren.)

Hr. Ridder! min Dør er lukket hver Nat.

Slet Ingen saa har jeg Stevne sat.

(Lytter.)

— — Hvad siger han? Staaer hans Liv paa Spil,
 Hans Fred og hans No —? . . . Hr. Ridder! jeg
 kan ikke . . .

Han beder saa hønlige . . . Hvad skal jeg . . . o,
 jeg vil!

(Skyder Slaaen fra, men gaaer strax hen til den anden Side af
 Bærelset og læner sig til Bordet.)

Femte Scene.

Regisfe. Stig.

Stig

(iler i Bevægelse hen til Regisfe og falder paa Knæ).

Min favre Jomfru! her lad mig ligge,

Dg søge Frelse ved Eders Fod!
 Lad Eders uskyldige, fromme Blikke
 Svale mildt mit urolige Blod!

Regisfe (angstlig).

Stat op, Hr. Ridder! forlad mig igjen!
 Hvis Eders Liv er truet af Nogen,
 Skal jeg vække min Fader; han samler sine Mænd . . .

Stig.

Nei, lad ham sove —

Regisfe
 (vil gaae).

Maaskee han er vaagen —

Lad mig gaae at bringe ham hid —

Stig.

D bliv!

Ei Dannerkongens Hær kan frelse mit Liv.
 Mig Ingen kan hjælpe, slet Ingen uden I!
 Her aander jeg let, her føler jeg mig fri —

Regisfe.

Hold op, Hr. Stig! Hvad troer I at vinde
 Ved at øve Jer Spot paa en evneløs Qvinde?

Stig.

I troer, jeg spotter — ?

Regisfe.

Forlad mig! jeg beder!

Saa lidet har jeg havt Bud efter Eder.

Stig.

Regisfe! faa hjælpe mig Gud i min Død,
 Som jeg kom til Eder i den bittreste Nød!
 I veed, at I ligger stærkt i min Hu;
 Fast en Maaned, hver Aften silde,
 Har jeg søgt Eders strenge Sind at formilde,
 Men aldrig lod I mig ind endnu.
 Hvi skulde jeg da nu ved Midnat bove
 At vække Jer, mens Alle paa Gaarden sove?

Regisfe

(uroelig og undvigende).

Men min Gud, hvi er I da kommen?

Stig.

D hør!

Mig driver en hemmelig Gru til Eders Dør.

Regisfe.

Hvad er det I mener?

Stig.

I kan ei forstaae,

Om jeg ogsaa forklarer . . . I vil ikke formaae . . .

Og dog — jeg vil strifte min Synd! Gud give,

Naar I har hørt mig ud, at I vil tilgive!

— — Jeg sad i aften ved Gildet skraaes for Eder

Og Ragnhild ved Bordet. Da faldt det mig ind

Hvad Ivar havde sjunget nys om Hr. Peder,

Der høiede med Runer Hellelilles Sind.

(Med et mørkt Udtryk.)

Kjender I de skryvne Runers Magt?

Regisøse.

Ik nei! hvor skulde jeg —

Stig.

Saa tag Jer iagt!

Viid, at en Svend med Runer kan lokke

Lil Elstov og den strengeste Villie rokke.

Viid, har han daaret med Runer en Dvinde,

Da har hun ham evigt og altid i Sinde.

Det han vilde ride til Verdens Ende,

Hun fulgte med, han slap ikke hende.

Det han vilde sætte for Døren en Slaa,

Hun kom dog om Natten, hun bankede paa.

Lader han hende staae ved Døren endda,

Hun tøver saa lidet, piller Naglerne fra.

Endog hun er tugtig, blufærdig og reen,

Alle hendes Tanker maae vige for een —

Regisøse.

O, hellige Jomfru!

Stig.

Ja, vel maa I grue!

Regisøse.

Fatter Eder, Hr. Stig! — Hvad sørger I fordi?

Stig.

Saa hør! Min Fortælling er ikke forbi.
 — Disse Runer har jeg lært af en oplandsk Frue
 For syv Aar siden, men aldrig dem forsøgt,
 Halvveis af Bantro, halvveis af Frygt.
 Taften var jeg varm af Vin og af Mjød —
 Regisfe! I var saa faur og saa fød!
 Saae jeg paa Eder, rødmed' I som et Blod —
 Da tænkte jeg: hun er mig visfelig god!
 Hun er kun saa blø, hun er kun saa stille,
 Turde hun tale, saa gjerne hun vilde;
 Den hemmelige Skrift skal give hende Mod!
 — Da greb jeg et Æble, skar deri med min Kniv
 Runer, der vækked' Elfov til Liv,
 Runer, der kunde tvinge det unge
 Hjerte, og løse mildt Eders Tunge,
 Give mig al min Kjærlighed igjen.
 Jeg kastede det hemmeligt til Eder hen
 En Stund før vi op fra Bordet brød;
 Men —

(Efter et Ophold.)

Æblet trilled' i Mognhilds Skjød!

Regisfe

(med et Udraab).

I Mognhilds?

Stig.

I Ragnhilds. Hun blev bleg og rød,
 Da hun læste Skriften, grundede længe,
 Stirrede paa mig stibt og fast,
 Trak Beiret som vilde hun Brystet sprænge.
 — Da gif vi fra Bordet. Jeg tog bort i Hast,
 Beklemt og forvirret. Hun saae, da jeg gif,
 Paa mig med et langt, ubeskriveligt Blik.

Regiøse.

Den arme Ragnhild!

Stig.

Da jeg kom ind
 I mit Sovestue, da brændte min Kind.
 Mig flyede Sønnen, mig flyede No;
 Hvad maatte jeg frygte? Hvad skulde jeg troe?
 Omfider — (Standser.)

Regiøse.

O, tael!

Stig.

Omfider det klang
 Sagte ved min Dør som en klagende Sang.
 Op og ned jeg hørte det gaae.
 Tilfaldt saa banked' det lempeligt paa.
 „Stat op! — det hvistede — lader mig ind!
 Herude gaaer kold den natlige Vind.“
 — Af, det var Ragnhild jeg hørte falde!

Regise.

Forbarmende Gud!

Stig.

Stille jeg laae;

Da hørte jeg Lyd af Nøglerne smaa . . .

Hun tog dem frem, hun prøved' dem alle —

Regise.

O, min Frelser!

Stig.

Min Dør var stængt af en Slaa,

Men Rædsel greb mig — jeg befoel mig Gud,

Foer hen til Rugen og styrte' mig ud.

Jeg vilde til Stalden for at vække min Svend,

Dg i al Stilhed drage herfra igjen.

Men fremmed paa Stedet foer jeg vild, og kom

Baany til Huset. Da jeg vendte mig om,

Skimted' jeg Noget, der syntes at tage

Veien imod mig, og jeg traf mig tilbage.

Jeg kom her forbi; jeg saae Lys hos Eder.

Her, tænkte jeg, Ragnhild ei om mig leder;

Jeg vil bede Farvel, jeg vil tilstaae min Brøde;

Ijald hun vredees, vil jeg fløe og bøde

Før min Synd — og jeg bankede paa Eders Port.

Regise.

Hr. Stig! Gud bedre det! Hvad har I gjort?

Hvortil kan den arme Ragnhild føres?

Stig.

D, spørg mig ikke —

Regisfe.

Staaer Sligt til at troe?

Er det ifandhed saa farligt? Kan Intet gøres,
For atter at bringe hendes Tanker til Ro?

Stig.

D, I veed ikke hvad hemmelig Magt
I denne Leg med Runer blev lagt!
Den dunkle, den uforklarlige Skrift,
Naar blot derpaa falder Eders Die,
Formaaer Eders Villie som Bør at bøie,
Vækker Begjær og slumrende Drift.
Ind i Eders Tanker, Eders Blod sig lister
Hvert Bogstav=Tejn som en hemmelig Frister —

Regisfe.

D, det er en syndig, en ugudelig Færd!
Dg mig har I holdt saa lidet værd . . .
Mig I vilde saa grusomt besnære?

Stig.

Regisfe! mit søde, mit favreste Liv!
Eder jeg bedes i Lugt og Væ.
Bed Gud og Mænd! I skal vorde min Vlv!
Betænk, var det Synd jeg Runerne skrev,
Til denne Synd mig Kjærlighed drev.
— Eder fører jeg til min Gaard

Som min Adelhustru. Alle mine Dage
 Skal jeg søge blot Eder at behage.
 Alt hvad Eders Hu kan falde paa,
 Det skal fuldtgjøres Eder til Billie.
 Eders Klædning skal være af Fløiel blaa;
 Deri skal drives Roser og Lillie.
 Er Aftenen kold, er Dagen varm,
 Eder skal vente den hængende Karm.
 Hver Søndag skal I til Kirken ride
 Paa Sabel af Sølv, med forgyldene Mile.
 Alt hvad jeg formaaer, mens jeg er i Live,
 Skal jeg gjøre for Eder, naar I blot vil tilgive.

(Lager en Ring af sin Finger.)

Mit unge, skønne Liv! ræk mig hen Eders Haand.

(Griber hendes Haand.)

Regisfe

(med svag Modstand).

O Stig! hvad gjør I —

Stig

(sætter Ringen paa hendes Finger).

Denne Ring, jeg vinder

Om Fingeren, være mellem os som et Baand,

Der mig uopløseligt til Eder binder.

— Regisfe! I tilgiver —?

Regisfe.

I veed, at jeg maa.

Men, Stig! I burde mig bedre forstaae.
 I har ikke trængt til den loffende Rune:
 I har lokket mig mangan hemmelig Stund.
 Der er Runer skrevet om Eders Mund,
 Paa Banden og i Eders Dine brune.
 Det falder mig saa let, ved Eders Side
 At friste Livet i Fryd og i Dvide!

Stig.

O, min Regise! naar I vidste, hvor mildt
 Mit Hjerte ved Eders Ord bevæges!
 — En Ungersvends Liv er ofte vildt;
 Men hans Hu kan styrkes, hans Tanker qvæges,
 Han selv kan vinde fornøyet Liv,
 Giver Gud ham en from, en elskende Viv.
 — Min søde Fæstemø! nu I tillader,
 Ei sandt? at jeg taler med Eders Fader.
 Saa fører jeg Eder hjem til Mit!
 Hvis I her har sørget, hvis I her har lidt,
 Min Dmhed skal al Eders Kummer lindre;
 Og Intet skal vor Lyksalighed hindre!
 (Der bankes paa Døren tilvenstre. Stig farer sammen.)
 Har I hørt?

Regise

(der har lyttet ved Døren, kommer forskrækket hen til ham).

Det er Ragnhild!

Stig.

O, jeg bøder for haardt!
 Fra min unge Kjærlighed jages jeg bort
 Af min egen Letsind. — Lad mig gaae! Lad mig flye!
 Jeg vil ikke see Ragnhild. Jeg er angst og sty
 For at træffes af hendes spørgende Blikke.
 Er her en Udgang? (Veger paa Portalen.)

Regise.

Den Dør er slaaet i —
 Men her — (Viser tilhoire.) — gennem Gangen —
 er I strax i det Frie.

Stig

(omfavner Regise).

Vær du min Skytsaand! Forlad mig ikke!
 Der raader en ond Magt i Menneskets Hu —
 Mig frelser Ingen mod den uden du.
 (Gaaer, fulgt af Regise, der strax efter lukker op for Ragnhild.)

Sjette Scene.

Regise. Ragnhild.

Ragnhild

(indhyllet i en flid blaa Kappe og med Fjederhat paa,
 træder ind, seer sig om og synes at søge Noget. Endelig siger hun
 forundret).

Er der Ingen her?

Regise.

Hvem søger du herinde?

Ragnhild.

Hvem jeg søger? Hm!

(Gaaer om i Værelset.)

Jeg kan slet ikke finde . . .

Regise.

O Ragnhild! hvad vil du om Natten saa ilde?

Ragnhild.

Hvad jeg vil . . .? — Lad mig gaae! —

(Bestandig søgende.)

Hm! Hm! det var ilde!

Regise.

Betænk, det er langt over Midnatsstund!

Ragnhild.

Hvad jeg søger? — Jeg gif i den skyggefulde Lund

Og søgte mig Urter, hvide og røde,

Der om Natten voxer i feireste Grøde.

Regise.

Det er ikke godt at gaae saa alene

Om Natten under Lundens skyggende Grene.

Ragnhild.

Jeg kunde ikke sove. Liden faldt mig lang.

Jeg gif ud at lytte paa Nattergalens Sang.

Du skulde høre den klage!

Regise.

Det er ikke godt

At gaae, naar Græsset er af Duggen saa vaadt.

Ragnhild.

Jeg faae mig til Stjernerne, faae hvor stille,
Men dog hvor heftigt, hvor brændende de spille
Og bade sig i den dybe, den fugtige Nat.
Du skulde see det!

Regise.

O Ragnhild! hvi har du forladt
Dit Kammer alene? — Kom med! Lad os gaae!
Jeg vækker Byrge . . . .

Ragnhild

(uden at agte hendes Ord).

Hvor det banker i min Hjerne!
Som vilde den sprænges i Stykker smaa.

Regise (bønlig).

Gaae i Seng! Jeg beder dig jo faa gjerne!

Ragnhild

(efter nogen Grublen).

Stig mig . . . . hvad synes dig om . . . . Ridder Stig?

Regise

(forstræffet).

Ridder Stig?

Ragnhild.

Du skal ikke troe ham, Regise!
Hans Hjerte løber over af Falskhed og Svig.

Regise.

Men hvor kan du sige —

Ragnhild.

Jeg veed det. Der er Bispe,
Jeg hader og affhyer værre som Pest.
Stig hører til dem. Han lyver, han bedrager
Den Stund man mener ham det allerbedst.

Regise.

O nei, du feiler —

Ragnhild (heftig).

Du skal give mig Ret!
Hvor kan du vide . . . . Siig strax: han er ond,
han er flet!

Regise (angst).

Ja ja! vær blot rolig . . . .

Ragnhild.

Det er sandt, han er fager!
Alting blomstrer, naar han seer derpaa.
Hans Bært er mandig, hans Viner saa blide.
Saae du, da han trak af sine Handsker smaa,
Hvor hans Hænder vare fridenehvide?

Regise
(for sig selv).

O Gud! see naadig til mig Arme ned!

Ragnhild.

Men han er stolt. Det mærkes af Alt hvad han siger.
Hvert Ord af hans Mund skal man glædes ved.

Han tænker, at alle de danske Piger
 Skal falde ham tilføde, skal lade sig bedære —

Regise.

O, Ragnhild! Ragnhild!

Ragnhild.

Men der feiler han saare!

Jeg veed Den, der spotter med hans Tale;
 Hende skal han lyde; hun skal befale —

(Med et Lanespring.)

Mens jeg huster det, har du seet hvad jeg har?
 Et Uble, hvori han Bogstaver sjar —

Regise

(med Rædsel).

Jeg vil ikke see det! Du friste ikke mig!

Ragnhild.

Vær du kun rolig! Det er ikke for dig.

(Tager Ublet frem og betragter det.)

Denne Skrift er ikke som de krumme Streger,
 Abbedens Skriver har dig lært.

At tyde disse Tegne er uendelig svært!

Det er som en dunkel Trolddom, der leger
 I Skriften og forvirrer Betragterens Sind.

Hvert Bogstav er saa dybt, saa dybt sjaaret ind
 I Ublets brændende Kind;

Har blandet sig med dets Saft,

Har suget dets bedste, nærende Kraft.

Man mærker det vel: denne Skrift vil staae,
Indtil Æblet selv maa forgaae.

(Gjemmer det igjen.)

Som et Æble jeg hang mellem Bladenes Segn,
I min Moders Gaard, med Rinderne røde.
Da skjar man i mit Hjerte forvildende Tegn;
Og nu maa jeg sørge mig til døde!

(Briker i Graad.)

O, saa er det dog sandt man har sagt:
Der er en ond, en forfærdelig Magt
I et Menneſtes Aasyn og Miner.

Regise
(med Dmhed).

Ragnhild! min Søster!

Ragnhild.

Der ligger noget Gaardt
Under mit Bryst, der mig trykker og pincer.

Regise.

Hvor?

Ragnhild.

Net her.

Regise.

Er det ikke dit Spænde?

Ragnhild.

Vist ikke! — Nei fy! . . . Du er feitet! Gaae bort!
Rør mig ikke!

Regise (affides).
Naar skal den Jammer ende!

Ragnhild.

Giv mig en Stol; og kom saa hid og hør!

(Sætter sig.)

Jeg har drømt inat, han kom ind ad min Dør.
Guld og Perler skinned' paa hans Bryst;
Han talte til mig med den blideste Røst.
Han sagde: Jeg har hørt, I har sukket og grædt.
Jeg tager Eders Sorg, jeg bærer den let.
Han gjorde mig siden end værre Harm;
Han løftede mig op, han tog mig i sin Arm,
Han klappede min Kind, han kaldte mig sin Kjære;
Han sagde: Du skal min Slegfred være.
I Fløiel skal du gaae og i Skarlagen-Skrud;
Syv Terner skal dig følge saa tidt du gaaer ud —

Regise.

O, forjag disse Tanker!

Ragnhild.

Jeg har altid havt Frygt,
Lige fra min Barndom, for at drømme saa stygt.

(Ræner sit Hoved mat op til Regise.)

Regise.

Væn dig kun til mig! saa dulmer Sorgen.
— Eller læg dig paa min Seng . . . bliv her til i Morgen.
Gjør det, Ragnhild!

Ragnhild

(Singer sagte og som for sig selv).

Favre Ord har mig haardt bedaaret,
Favre Ord har mit Hjerte saaret —
Favre Ord!

(Farer pludselig op og lytter.)

Hør kun! — Den underfundige Gæst!
Han kalder paa sin Svend, han stiger tilhest.
Han sætter Sporen i Gangerens Side . . .
Den løfter, den strækker sine fire Guldsto.
Han sætter med et Spring over Hegn, over Bro —
Stand ham! stand ham! lad ham ikke ride!
(Sun iler ud tilhøre. Regise følger med et Udraab
efter hende.)

Tredie Act.

Partie af en Skov. Tilvenstre nogle Buske og Grønsvær, til hvilke Stig, indhyllet i sin Kappe, læner sig sovende. Ved hans Fødder sover Ragnhild, ligeledes med Kappen om sig, og saaledes skjult af Buskene, at hun ikke kan sees af Stig, naar han reiser sig, men vel af Tilskuerne. Tilhoire, noget mod Baggrunden, ligger Gunner, Stigs Svend, ubstrakt paa Jorden og sover. Det er tidlig Morgenstund.

Naar Tæppet gaaer op, høres efter Forspillet fjernt Chor af Stigs Svende, der nærme sig.

Første Scene.

Chor

(det første Vers udenfor Scenen).

Fuglen quibdrer som bedst den kan,

Dg Hanen galer paa Lofte.

Alt er vaagent vidt over Land,

Dg Bonden kryber i Kofte.

Solen lyser over Lindens Top —
 Hr. Ridder! Hr. Ridder! vaagn op!

(Stigs Svende træde ind paa Scenen og forblive noget hen mod Baggrunden. Ved deres Indtrædelse vaagner G u n n e r og forener sig med dem.)

Bonden seer, om Veiret er lydt,
 Og hænger Humlen paa Lveie.
 Ræven spørger sin Søn om Ngt,
 Og lifter sig fra sit Leie.
 Solen lyser over o. s. v.

Lidlig oppe rider i Dag;
 Det Bud er saa godt at sende.
 Vaagn op, Hr. Ridder! nu er det Dag.
 I ventes af Eders Svende.
 Solen lyser over o. s. v.

I Lunden er der saa koldt og vaadt,
 Paa Træerne Dugdraaber hænge.
 Himmelens Telt, saa høit og blaat,
 Er spændt over Mark og Enge.
 Solen lyser over Lindens Top —
 Hr. Ridder! Hr. Ridder! vaagn op!

(Svendene trække sig tilbage og forlade efterhaanden Scenen.)

Stig

(vaagner og springer op, men lader sin Kappe ligge).

Gunner! er det dig? — Og mine Folk ere komne?

Gunner.

Ja, ædle Herre! Som I ønskede inat, ere de brudte op fra Svend Dyrings Gaard før Sol-Dygang.

Stig.

Vel. Lad dem hvile sig ud.

Gunner.

Det er vel ikke værdt, at de binde Hestene. De sige, at man oppe fra Høiene kan see en Støvsky, der nok kommer fra Hr. Dyrings Jægere. Saa kunde vi ligesaa godt strax ride dem imøde.

Stig (absprebt).

Hvad siger du?

Gunner.

Jeg siger, vi kunde lige saa godt —

Stig.

Vel, vel! Gjør som dig synes. (Affides, mens Gunner trækker sig noget tilbage.) Mit Hoved er tungt, mit Sind uroligt. Den korte Sommernat er forbi. Et Par Timers Hvile ligger mellem Midnattens Vængstelser og denne lyse Morgen. Hvor sært har ikke Alt forandret sig siden igaar! Regisfe er min Fæste-

mø; denne Lykke, jeg har tragtet efter, har mig Gud naadig forundt. Men Ragnhild! Alene Tanken om hende farer mig gennem Blodet som var jeg febersyg. Hvad vil den nye Dag bringe mig? Skal jeg træffe Ragnhild ved Jagten? Hvad vil hun sige? Hvorledes kan jeg — o, mig tjente det bedst at flye langt herfra! — Men jeg kan ikke drage bort fra den stakkels Regisse; hun stoler saa trygt paa mig. Nei, jeg kan ikke forlade hende! — (Til Gunner.) Kom, Gunner! vi vil afsted. Jeg haaber, Morgenlusten skal forfriske mig. Hvor er min Kappe? — (Gaaer selv for at hente den og opdager derved forbausset Ragnhild.) Gunner! hvad seer jeg!

Gunner

(der træder nærmere).

Jomfru Ragnhild! Gud hjælpe os!

Stig.

Har hun ligget her? Naar er hun kommet?

Gunner.

Hun maa være kommet mod Morgenstunden. Thi jeg har vaaget al den Tid I befalede.

Stig.

Stille! tael ikke saa høit! — Har Nogen af mine Folk seet hende?

Gunner.

Nei, Hr. Ridder! hverken jeg eller Nogen af de Andre.

Stig.

En Guds Lykke! — Men hvad gør vi . . . .
 hvad skal vi gribe til? — Hør, Gunner! du er en
 gammel, tro Tjener af mit Huus og mig hengiven.
 Tag dig af Ragnhild! Hun er forvildet, hun er
 syg — hun veed ikke hvad hun har gjort. Vi maae
 skaane hendes Rygte.

Gunner.

Befal, Hr. Ridder!

Stig.

Bliv her hos hende, indtil hun vaagner. Vil
 hun af sig selv hjem, da følg med hende, men und-
 viig Svend Dyrings Jægere. Der er en Wei nedem
 om Moserne —

Gunner.

Jeg kjender den.

Stig.

Staae hende bi, naar hun behøver din Hjælp.
 Men spørger hun dig om mig, saa tie!

Gunner.

Vel nok, Hr. Ridder! men naar hun nu ikke
 vil hjem —

Stig.

Desværre! det er at befrygte. Men endda vige
 du ikke fra hendes Side! Hun er heftig og vant at
 befale: du bryde dig ikke derom! — Støder I paa

Svend Dyring eller hans Folk, da stig, du har truffet hende paa Veien, og nævn ikke mig.

Gunner.

J kan stole paa mig, Hr. Ridder!

Stig.

Jeg sætter al min Lid til dig. — Lad nu mine Folk strax stige tilhest og vente mig ved Ledet. Men kom flux tilbage, og tæl ikke et Ord om hvad du har seet.

Gunner.

Nei, nei, Hr. Ridder! (Gaaer.)

Stig

(gaaer hen til Ragnhild).

Hun sover; hun trækker saa tungt sin Aande.

Hun drømmer om en hemmelig Vaande.

(Kæler ned og betragter hende.)

Hvor er hun tillokkende! hvor er hun støn!

Selv i Søvne former sig Munden

Til en sød, en uimodstaaelig Bøn,

Med en Smerte, der aldrig vorder forbunden.

Arme Ragnhild! maatte du ligge

Under aaben Himmel, for Vind og Veir!

Duggen kom, men fjølte dig ikke;

Vinden sused' dit Bryst saa nær,

Men dens Aande forstrifed' dig ikke.

Kunde jeg gjøre min Uret god!
 Kunde jeg med mit Hjerteblood
 Lindre den Sorg, der vel maa dig thyge;
 Kunde jeg lade Messer slynge
 For dit forvildede Hjertes No!
 Jeg tør ikke lytte til din Kjærligheds Klage;
 Jeg har forlovet min Ære og Tro,
 Og min Fæstemø kan jeg ikke bebrage.
 — Lad mit Billed, der sænkte sig i din Sjæl
 Som i et uroligt Hav, men aldrig kan vinde
 Klarhed og Hvile — lad det atter forsvinde!
 Og glem mig for evig, Ragnhild! — Farvel!
 (Gaaer ud, da Gunner nærmer sig.)

Anden Scene.

Ragnhild. Gunner.

Gunner.

Stole paa mig kan Hr. Stig. Men det vil nok
 ellers holde svært nok. Der skal handles saa varligt
 med saadan en fin Jomfru. (Lytter.) Der rider Hr.
 Stig.

Ragnhild

(vaagner og reiser sig pludselig som om hun strax vilde afsted og
 gaae efter Lyden, men standser forundret ved at finde sig i Skoven).

Hvor er jeg?

Gunner (affedes).

Nu gælder det.

Ragnhild.

I Skoven? Jeg i Skoven? (Bliver Gunner vaer.)
Hør! kom hid! — Hvad hedder Skoven her?

Gunner.

Jeg veed ikke om den har noget Navn. Det er en lille Lund ved Udkanten af de Skove, der høre til Hr. Dyrings Gaard.

Ragnhild.

Ved Udkanten . . .? Hvor kommer jeg da her? Hvo har bragt mig hid? Har jeg selv — (Standser og søger at huske sig om.) Hvad Tid paa Dagen er det?

Gunner.

Solen er ikke ret høit paa Himlen. Det er tidlig Morgenstund.

Ragnhild.

Tidlig Morgenstund? (Forstræffet.) Og jeg har altsaa sovet i Lunden? Hvorfor ikke hjemme? Hvorfor ikke i mit Kammer?

Gunner.

Det veed jeg ikke, min ædle Tomsfru!

Ragnhild.

Hvem er du? Hvor kommer du fra? Har jeg ikke seet dig før?

Gunner.

Vel muligt. Jeg tjener Ribber Stig Hvide.

Ragnhild

(farer med Haanden til Hjertet).

Stig Hvide!

Gunner (affbes).

Det stakkels Barn! Verden gaaer hende imod,
som det lader.

Ragnhild (affbes).

Har jeg da ikke drømt? Er det Altsammen sandt? Jeg er gaaet alene ud, midt om Natten, over Stien gennem de stygge Moser, hvor jeg ellers ikke vil gaae om Dagen, — gennem den lange mørke, mørke Eggestov. Er jeg da ikke faldet paa Veien? Har jeg ikke slaaet mig? — Jeg er jo ellers angst for at møde Nogen i Mørke; har jeg ikke mødt Nogen? Hvorledes er jeg . . . o, det er grueligt! — Men har jeg da heller ikke drømt, at jeg mødte Ribber Stig i Skoven? Han var i fuld Rustning. Han tog mig i Haanden og sagde: „Jeg drager i Krigen, og I skal følge med.“ (Til Gunner.) Hør!

Gunner.

Hvad befaler I?

Ragnhild.

Hvor er din Herre?

Gunner.

Han — ja, han er redet bort.

Ragnhild.

Hvorhen?

Gunner.

Det veed jeg ikke.

Ragnhild.

Da jeg vaagnede, hørte jeg Hestetrampen. Han er da vel redet for nylig?

Gunner

(betænker sig).

Ja, meget længe siden er det ikke.

Ragnhild.

Er han taget hjem?

Gunner.

Min ædle Sjomfru! I spørger mig om Mere, end jeg tør svare paa.

Ragnhild.

Hvad gør du her?

Gunner.

Jeg skal ledsage Eder hjem, hvis Eder saa lyster.

Ragnhild.

Ledsage mig hjem? — Hvo har paalagt dig . . ?

Gunner.

Det har . . . ih nu, det har En, der mener Eder det vel.

Ragnhild.

Saa? — Han vilde ikke vække mig?

Gunner.

Nei, ædle Jomfru!

Ragnhild.

Han har altsaa seet mig?

Gunner.

Seet . . . hm! ja, saa har han seet Eder.

Ragnhild

(affides og smertelig).

Dg han har forladt mig! . . . . (Man hører et fjernt Horn.) Stille! Var det ikke et Horn jeg hørte?

Gunner.

Jo, min ædle Jomfru! det er Jægerne, der drage op over Høien.

Ragnhild.

Jægerne? Hvilke Jægere?

Gunner.

Jeg har tænkt I vidste det. Her skal være Jagt idag. Hr. Dyring og en Hoben af hans Naboer have flaaet sig sammen —

Ragnhild (affides).

Jagt? Skulde jeg ikke være med? Var der ikke en Aftale . . . endnu igaarastes, og ved Bordet . . .

Gunner.

Det bliver just muntert idag. Efter hvad der

er sagt os, kommer Fru Guldborg og hendes Sønfruer herud.

Ragnhild (affibes).

Og jeg er her! De vil hente mig, og jeg er ikke at finde. Med Stig skulde jeg følges ad idag, og jeg — o, jeg Glendigste! (Man hører Hornet nærmere.) Jeg maa herfra, jeg maa hjem. Maaskee er der endnu Frelse mulig. (Høit.) Kom! du skal ledsage mig, og til min Moders Gaard. Men jeg vil ikke træffe sammen med Jægerne — fatter du? — med Ingen af dem.

Gunner.

Det er en let Sag. Lige vi komme herud, skjules vi strax af Underkoven; og siden skal vi nok slippe fra dem.

Ragnhild

(da Hornet høres tredje Gang).

Hør, hvor det klinger! Som om det kaldte mig, som om det nævnede mig ved Navn! Her skulde idag min lette Ganger bære mig; her skulde jeg heed og aandende forfølge Dyret, der flygtede; her . . . med ham, ved hans Side — og nu . . . jeg maa hjem, skjule mig selv og min Glendighed. (Til Gunner.) Kom! bort herfra!

(De gaae ud tilvenstre.)

Tredie Scene.

Lage Bolt og Ivar komme ind fra Baggrunden.

Ivar.

Nu, Lage! hvad vil du mig? Hvorfor har du forladt de muntre Svende og ført mig gennem Tjørne og Buske?

Lage Bolt.

Det er snart sagt. Siig mig, Ivar, hvordan huer dig Opholdet i Svend Dyrings Huus?

Ivar.

Vel nok. Her er fabre Dvinder og god Leve-
maade. Svend Dyring er munter, og en Mand ret
efter mit Sind.

Lage Bolt.

Efter dit Sind? Det kan være. Du har dand-
set efter deres Pibe, har sjunget Elskovs = Viser for
dem, og over al denne Herlighed ikke mærket den
Haan, hvormed vi behandles. Med mig er det an-
derledes. Jeg er maastee en Bjørn, som Stagnhild
har sagt engang. Men jeg kan ikke afrettes som en
Bjørn.

Ivar.

Deri har du Ret. Men du kan brumme lige
faa godt som Bjørnen.

Lage Bolt.

Ja, og jeg har Kræfter som den. Lad os der-

for ikke stride mere om den Ting. Hvad jeg vilde sagt, er i Korthed, at naar det ikke snart bliver anderledes, bryder jeg overtvert med Svend Dyring.

Svar.

Dertil kan jeg ingen ret Grund see. Guldborg er sandt nok hovmodig og ond at bides med; men Svend Dyring —

Lage Bolt.

Han er Herre i Huset og skal styre Husets Skif. Men det bryder ham lidet, enten man giver mig det bedste eller fletteste Sæde. Galt var det før, men værre lader det til at blive. Stig Hvide er kommen i Huset. Hvo agter nu os? Han er en glat Dwind-farl, har været til Hove og veed at belægge sine Ord —

Svar.

Du er uretsfærdig. Han er tapper og har et godt Navn for Gavmildhed.

Lage Bolt.

Jeg er saa gavmild som jeg behøver, og viger i Tapperhed for Ingen. Min Slægt er i alle Maader saa god som hans. Jeg har mægtige Frænder. Hvi skal jeg da staae tilbage? Hvi skal han sættes paa Højsædet? — Men, ligemeget! Det er ikke Det, der staaer mig for Hovedet.

Svar.

Nu da?

Lage Bolt.

Seer du — nu ja! jeg kan gjerne sige det uden Omsvøb. Jeg lider ikke, at Ragnhild igaar kun havde Die for ham; at hun ved Bordet iastes gav mig onde Ord, fordi jeg afbrød deres Samtale.

Svar (leer).

Er du nidkær?

Lage Bolt.

Kald det hvad du vil. Hvad der engang er Mit vil jeg forsvare. Jeg spaaer intet Godt af Stigs Ankomst.

Svar.

Nu, hvad har du da besluttet?

Lage Bolt.

Jeg vil gjøre en Ende paa den Sag. Mit Bryllup med Ragnhild er sat til Julen. Men jeg er fjed af Opholdet her. Ragnhild selv har desuden aldrig givet mig et bestemt Ja, men slaaet det hen, naar jeg talte derom. Selv Guldborg lader ofte som den Ting endnu kunde forandres. Nu vil jeg idag, naar hun kommer herud, tale med hende og Svend Dyring og forlange, at Brylluppet skal staae nu strax, allerhelst i denne Uge.

Svar.

Det sætter du neppe igjennem, og har heller ikke Ret dertil. Da I forligtes angaaende Jorden, I har stridt om, da var Vilkaaret, at Brylluppet skulde holdes ved Juletider og Jorden være din Medgift. Skeete det ikke til den Tid, skulde ligesuldt Jorden og en Sum Penge tilfalde dig; og kjender jeg Guldborg ret, vil hun holde sig strengt til Forliget.

Lage Bolt.

Det veed jeg, og heller ikke jeg har isinde at bryde mit Ord. Men jeg vil idag sætte hende og Svend Dyring eet af to Vilkaar. Enten bliver det i alle Maader ved Aftalen: jeg faaer Jorden og ægter Ragnhild til Julen; eller jeg ægter hende strax, og i saa Fald vil jeg give Slip paa Medgiften.

Svar.

Medgiften? Den Jord, du har stridt om snart et halvt Aar? Som har ligget dig i Tankerne Nat og Dag? Den vil du give Slip paa?

Lage Bolt.

Netop den.

Svar

(med Latter).

Men, Lage! jeg skulde dog aldrig troe, at du var forelsket i Ragnhild?

Lage Bolt.

Ragnhild er mig fjær, enten du nu troer det eller ikke.

Svar.

Ei, ei! Man oplever dog Nytt hver Dag!

Lage Bolt.

Vel dig, om du aldrig oplever værre Nytt. Forresten — thi du veed jeg er ingen Ven af mange Ord — kommer det nu an paa dig, om du vil være hos og staae mig bi, naar jeg handler om denne Sag med Svend og Guldborg.

Svar.

Det gjør jeg med Glæde. Jo før Bryllup, des bedre. Maaſtee Ragnhild kan sætte Skik paa dig.

Lage Bolt.

Det vil falde vanskeligt. Men derom er heller ikke Talen. Følg nu med, saa kan vi nærmere overtænke Sagen. Jeg seer Svend Dyring og hans Jægere komme derhenne i fuld Sang og Lyftighed, og jeg er ikke oplagt til at tage Deel deri. Lad os gaae her ned ad.

(De gaae ud tilhøre.)

Fjerde Scene.

Svend Dyring med Jagt-Selskab, Riddere og Svende, komme muntre og støiende ind fra venstre Side. Kort derpaa Rud.

Chor.

Jager Sorgerne bort!
 Hele Landet er vort.
 Bonden ræd for Ridderen flygter.
 Skoven giver os Ly,
 Uengstligt Dyrene flye,
 Ulven seer os og frygter.

Let er Ridderens Sind!
 Solen brænder hans Kind,
 Men han agter lidet, den brænder.
 Falder Dagen ham lang,
 Kan den fortælles ved Sang,
 Sang blandt lystige Venner!

Svend Dyring.

I ædle Herrer! det maa jeg lide!
 Ridderen vover for Drot og Land
 Sin Hals, naar det gjælder tappert at stride,
 Saa maa han forlyste sig som han kan.

(Rud kommer ind.)

Rud.

Teltet er opslaaet, som I har befalt,
 I Skoven, et Sted der er kjøligt og svalt.

Svend Dyring

(til Rub).

Lad mig nu see, I Alting tilbereder,
Saa Guldborg kan være tilfreds med Eder.

(Rub gaaer. Svend Dyring til Følget.)

Min Hustru har lovet, naar Veiret blev klart,
At see til paa Jagten. Her fra Lunden
Skal hun see, naar Hinden jages op af Hunden.
Jeg tænker, hun kan være her snart.
— Ridder Stig har været oppe før vi;
Han var redet, da jeg vilde ham vække.
Men hvor er Ivar og Lage?

En af Følget.

Jeg faae dem begge
Gaae ind i Skoven, da vi reed forbi.

Rub

(kommer hastig ind).

Eders Hustru, Hr. Dyring!

Svend Dyring.

Ei, det var bra'!

Saa lad Lage Bolt og Ivar falde,
Og Hr. Stig — han kan ei være langt herfra.

Femte Scene.

De forrige. Guldborg, fulgt af sine Jomfruer.

Guldborg.

I ædle Herrer! en god Morgen til Alle!

(Efter de gjensidige Hilsner trækker sig det mandlige og kvindelige
Følge tilbage, og forlader efterhaanden Scenen.)

Svend Dyring.

Hvor er Ragnhild?

Guldborg.

Jeg sendte hendes Jomfruer Bud

At vække hende, medens jeg drog forud.

Jeg vilde først tale med dig om hende.

Svend Dyring.

Om Ragnhild?

Guldborg.

Netop. Det er om en Sag,

Hvorpaa der bør tænkes endnu idag.

Hun er fæstet til Lage. Det har været vor Agt

Bed dette Giftermaal at faae Ende

Paa den lange Trætte, hvori vi er' bragt.

Mig syntes Giftermaalet flogt og ret;

Jeg tænkte, det var den bedste Maade

At jevne den Sag, der i Grunden stod flet.

Jeg meente, med Liden vil Ragnhild raade

Over Lage Bolt og faae Bugt med ham.

Hun er flog og bestemt; den plumpe Veiler,
Saa vild han er, kan med Liden blive tam —

Svend Dyring.

Jeg har tænkt det samme.

Guldborg.

Men jeg troer, du feiler.

Lage bliver værre Dag for Dag.

Hans Lyst er at kjæles. Jeg er kjed af de Dele.

Vil man enes med ham, skal der faaes i Mag.

Dg jeg mener nu, vi bør h ve det Hele.

Svend Dyring.

Giftermaalet med Lage Bolt?

Guldborg.

Ja, jeg troer.

Svend Dyring.

Men har du glemt, at han har vort Ord?

Guldborg.

Det har han med Vilkaar.

Svend Dyring.

Skal vi da miste

Den store Strækning af saa frugtbar Jord?

Guldborg.

Nei, det var for tunge Kaar at friste.

Jeg mener ei heller, det gjøres behov.

Lage Bolt er n isom; han skal ægte vor Datter;

Bægrer sig Ragnhild, saa har vi vel Lov
At give ham Regisfe, saa vidt jeg fatter.

Svend Dyring.

Regisfe? Nei, Guldborg —

Guldborg.

Nu, Svend! hvorfor ikke?

Ragnhild var god nok, skjøndt mit Kjød og Blod;
Troer du nu, Regisfe skulde være for god?

Svend Dyring.

Forflaae mig, Guldborg! det mener jeg ikke.

Men Regisfe, frygter jeg, er for blød.

Hvor Ragnhild kan befale, vil hun faae sin Nød
Med blot at bede.

Guldborg.

Det har ingen Fare!

Jeg veed jo nok, hun kan lade saa bly;

Men har hun med det Samme Lyft til at svare,

Var det stundom bedre, hun vilde sig dye.

Svend Dyring.

Saaledes pleier hun ikke at være.

Guldborg.

Saaledes er hun; det er min gamle Kære.

Hun er ei undseelig, hun er menneskesty.

Hun har ingen Art eller Skik eller Maade

At tee sig, og lader sig dog aldrig raade.

Skal hun gjøre Noget, har jeg kun Tørt;
 Hun tager paa Alt med uvane Hænder —

Svend Dyring.

Min Guldborg! du bedømmer hende for haardt.

Guldborg.

Svend! det er Noget du ikke kjender,
 Jeg veed hvad Plage jeg daglig har
 Saavel med hende som hendes smaa Brødre.
 I Mænd færdes ude, kan ei blive vaer
 Den Sorg og Møie, retskafne Mødre
 Har med Børnene. Lidet du veed,
 Hvad jeg har sat igjennem, hvormeget jeg stred,
 For at lære dem Tugt og den rette Viis —

Svend Dyring.

Det veed jeg, og derpaa sætter jeg Priis;
 Jeg veed, jeg kan overlade dig trygt
 Omforg for Børnene, deres Pleie og Røgt.
 — Men for at komme tilbage til Ragnhild; jeg sætter
 Tage Bolt vil netop hende, hvad saa?
 Han er sandtnok vild, han er noget raa,
 Men brav — og Ingen er reent uden Pletter.
 Meget taler for ham: han har Venner;
 Selv er han rig, og mægtig ved sine Frænder.

Guldborg

(noget haanlig).

Er det Ragnhilds Bedste du tænker paa,

Saa er Svaret let. Jeg tænker, vi kan
 faae et bedre Giftermaal bragt istand.

Svend Dyring
 (forundret).

Med hvem?

Guldborg.
 Med Ridder Stig Hvide.

Svend Dyring.

Med Stig?

Guldborg.

Han er af fornem Byrd, han er anseet og rig,
 Han bærer paa Hænder og Bryst mere Guld
 End Lige har hjemme. Han har belevne Sæder.
 Hans Naade, Dannerkongen, er ham huld.
 Ved ham kan vi vinde Magt og Hæder —

Svend Dyring.

Men, Guldborg! troer du, at han tænker paa —

Guldborg.

Jeg har iafteß bemærket ham nøie.
 Han sad skraaes for Ragnhild ved Bordet; jeg saae,
 Han vendte fast aldrig fra hende sit Die.
 En Leg han gjorde med Ueblerne smaa
 Og fasted' til hende. Sligt tyder paa,
 At hans Sind i al Fald er let at bøie.
 Nu maa du som Fader see til, at du kan
 Med Klogskab forste ham ud.

Svend Dyring.

Ved vor Frue!

Jeg ønsker Ragnhild ei bedre Mand.
Men jeg frygter, den Plan vil lidet due.
Tage Volt er heftig. Han vil troe, og med Grund,
At han seer Uret, at han ringeagtes —

Guldborg.

Det kommer dog an paa, hvordan Sagen betragtes.

Svend Dyring.

Ei skjelner Tage saa fint. Allenstund
Vil han af Trods staae fast paa Forliget.
Det ender med en Feide, det seer jeg forud.

Guldborg.

Frygter Svend Dyring?

Svend Dyring.

Er der Herrebud

Og vorder Landet af dets Fjender bekriget,
Da skal du see mig fremmerst i Flok;
Jeg frygter ei Faren; jeg bestaaer den nok.
Ja, selv en ærlig Feide med min Grande
Skal jeg ikke, naar det kræves, vægre mig ved;
Uagtet Ridbernes Enighed og Fred
Vel tjente bedst vore betrængte Lande.
Men en Feide med Tage, Guldborg! — mig tyffes,
Den er ei ret ærlig, og slet vil den lykkes.

— Kinge, ja fast for Intet at nævne
 Er den Kraft, der ligger i en enkelt Mands Evne.
 Men har han den Fortrøstning, at hans Sag er god,
 Da giver den ham et uovervindeligt Mod.
 Den gjør en Dannemand uforfærdet,
 Lægger Kraft i hans Arm og Magt i Sværdet.
 Den har fulgt mig hidtil, den har styrket mit Mod;
 Jeg saae nødig, at den nu mig forlod.

Guldborg.

J taler for længe, Svend Dyring! Hvortil
 Den Strøm af Ord, naar J blot ikke vil?
 Ei skulde jeg bede halv den Tid
 Min Husbond, Knud Ribolt, om han havde levet.
 Han var mig altid følgagtig og blid;
 Hos ham gjaldt hvert mit Ord som skrevet.
 Nu er det anderledes. Eder har jeg bragt
 Rigdom; men J er Herre og har Magt.
 Jeg skulde vel kjende min Datters Larv;
 Jeg skulde vel vide bedst, hvorledes
 Der kan raades over hendes Fædreearv.
 Men nu skal J bønfaledes, J skal bedes —
 Skee som J vil! Jeg seer for silde,
 Naar Fader er dødt, gaaer det Datteren ilde.

Svend Dyring.

Nei, Guldborg! du forsynder dig haardt,
 Hvis du troer, jeg serger for Ragnhild mindre.

Er hun dit Barn, er hun tillige bort;
 Og mindst vilde jeg hendes Lykke hindre.
 Gjør nu som dig synes. Som du ønsker lad det gaae!
 Lad os faa friste hvad der følger paa!

Sjette Scene.

De Førrige. Byrge.

Byrge
 (uroelig og hastig).

Af Frue! jeg har onde Tidender at melde.

Guldborg.

Hvad nu?

Byrge.

Naar I blot —

Guldborg.

Du skynde dig brat!

Byrge.

Naar I blot ei vrides —

Svend Dyring.

Naar du blot vil fortælle!

Byrge.

Somfru Ragnhild er forsvundet; hun er flygtet inat.

Svend Dyring.

Ragnhild?

Guldborg.

Min Datter? Er flygtet? og hvorhen?

Byrge.

Det veed jeg ikke. Hendes Tomfruer sige,
Man kan see hun har ligget, men har reist sig igjen.

Guldborg.

Har reist sig? og er flygtet? — Du Himmeriges Rige!

Svend Dyring.

Det er utroligt!

Guldborg.

Det er Døspind! — Byrge! kom hid!

Ragnhild er velopdragen. Han lyver med Flid. —

Naar er hun flygtet? Naar? paa hvad Tid?

Tael! men tael Sandhed!

Byrge (angstlig).

Jeg veed Intet, min Frue!

Jeg veed kun hvad hendes Tomfruer har sagt.

Da de kom, var der Ingen i hendes Stue.

Hun har været iført sin Morgendragt,

Da hun gik bort, og Sjederhat og Rappen.

Høieløfts-Døren var lukket i,

Hun maa være gaaet ad Vindeltrappen.

Vi har søgt overalt, paa hver Vej, hver Sti —

Men forgjæves.

Guldborg.

J har søgt? Hvordan har J søgt?

See Den, der skal lide paa Tjendets Kløgt!
 Skjændigt! Vi har Tjenere; de har Intet at gjøre
 Uden at vogte Huset, og Sligt skal man høre!

Svend Dyring.

Hold Maade med din Smerte, Guldborg! Jeg troer,
 Hun er kun faret vild. Vi maae søge hendes Spor.
 Vi maae lede selv og overalt fende Bud.
 Jeg vil strax . . .

(Seer ud til Siden.)

Hvem er det, der kommer?

Byrge.

Det er Bud.

Syvende Scene.

De Forrige. Bud.

Bud.

Hr. Dyring! Ridder Stig er nok redet hjem.

Svend Dyring.

Ridder Stig?

Bud.

Hans Folk ere seet' at drage
 Mod Nord. En Mand, der har talt med dem,
 Meente, de komme neppe tilbage.

Svend Dyring.

Stig forladt os?

Guldborg.
 Og har et bedt Farvel?

Svend Dyring.

Umuligt!

Guldborg
 (eftertænkfom).
 Og reder hjem?

Svend Dyring.
 Hvi skulde han —? Med hvad Skjel?

Guldborg
 (som før).
 Stig forladt os, og vor Datter forsvundet?

(Farer op.)

Svend! Lad os opsege Ragnhild, og paastand!
 Uden Forhaling!

Svend Dyring.
 Vi maae gjøre hvad vi kan.
 Ei heller jeg har No, før hun er fundet.

(Til Byrge og Rud.)

Lad Teltet brydes af, og sadl' vore Heste!

(Til Guldborg.)

Lad os gaae! Gud lede det Alt til det Bedste!
 (De gaae.)

Ottende Scene.

(Skov og Heide med viid Udsigt til Jøsefjorden.)

Ragnhild (i Kappe) og en Dreng komme ind.

Drengen.

Nu kan I aldrig tage fejl af Veien. Den gaar lige ud. I har altid Fjorden paa Eders venstre Haand.

Ragnhild.

Tak, min Dreng.

Drengen.

Ja, Intet at takke for. — Farvel! (Vil gaar.)

Ragnhild.

Vent lidt. For Intet har man den bittre Død. Men hvad skal jeg give dig? (Løser et Baand, hun har om Halsen, og tager en Guldmønt deraf.) See der! det er en lille Guldmønt.

Drengen (forsøiet).

Skal jeg have den?

Ragnhild.

Ja. Giv den ikke ud, men gjem den vel. Saa længe du har den, er dit Liv uden Fare.

Drengen.

Naar jeg nu bare ikke taber den.

Ragnhild.

Det maa du ikke. Der har du Snoren med.
Nu kan du binde den om Halsen.

Drengen.

Ja, jeg skal holde paa den, saa længe jeg kan.
— Tak for den. Farvel! (Drengen gaaer.)

Ragnhild

(ene og grublende).

Denne lille Guldmønt har min Fader mig givet.
Det er tre Aar siden; han selv bandt den om.
Fra en gammel Klosterbroder den kom;
Saa længe jeg bar den, skulde jeg friste Livet.

Livet? Hvad er mit Liv? — Den Mand, jeg
drager?

Mit Dies Seekraft? Bevægelsen i mit Blod?
Evnen at styre Haand og Fod?
Eller er det Livet, det, der mig jager
Som en forfulgt Hind fra Sted til Sted?
Det, jeg vil flye for og som dog følger med?
Den ene Tanke, denne min eneste Klage,
Som jeg aldrig trættes ved at kalde tilbage!

Jeg har hidtil levet tilfreds. Een Dag
Gik som den anden i eensformig Drag.

Jeg havde fuldt op af Alt, var hædret i min Stand.
 Var jeg hungrig, spiste jeg; var jeg tørstig, kunde
 jeg drikke.

Den Stilling var god; men Liv var det ikke —
 Saa lidt som Kjærets sumpede Vand
 Har et Liv mod Havets ved den brusende Strand.

Nu er det anderledes. Jeg er eensom og forladt.
 Min Kind brænder; min Gang er urolig.
 Min Bei gif midt over Heden inat,
 Og Skoven har været min Bolig.

Og dog — da jeg nylig gjennem Lyngmarken
 stred,

Dg traf Manden, angst og besværet
 — I hvert Mandedrag var Alt hvad jeg leed —
 Nei! saaledes har jeg aldrig truffet Veiret!
 Og da jeg sank til Jorden, saa mat, saa træt,
 Og følte mig med Gæt forstødt i min Dvide,
 Og brast i Taarer, hebe og stride, —
 Da var det mig som jeg aldrig tilforn havde grædt.
 Og er ikke mine Taarer, er ikke min Mande
 Kilderne for Livets Fryd og dets Vaande?

Min Stivfader har fortalt, han laae saaret i
 Slaget.

Henad Skibets Dække strømmede hans Blod;

Der feilede lidt, og hans Fartstøi var taget.
 Men hans Mænd stred med ustandseligt Mod,
 Og atter hang over ham pletsfrit Flaget.
 Dengang, da Livet flygted' med hans Blod,
 Men han agted' det ikke, men ufravendt stirred'
 Paa Kampen, til hans Blik blev dunkelt og forvirret —
 Dengang — har han sagt — først han vidste,
 Hvad det var at leve og et Liv at miste.

Ja, jeg føler: i et Dieblig som dette,
 Naar den sidste Tæring kastes i Krigen,
 Dér Livets bankende Hjerter slaaer.

Kunde hiin lille Guldmønt mig forjætte
 Det Liv, der aander i min Længsel, i min Higen,
 Det Liv, hvori jeg haabløs forgaaer,
 Da — ja da! Men det kan den ikke.
 Det Liv, den forlænger, er for mig forbi;
 Det, jeg nu færdes i,
 Er den bittreste Kalk jeg kan drikke!

(Gaaer langsomt mod Ugangen, men vender sig hastig og
 kommer tilbage.)

Der er han! Det er Stig! — Han er fulgt af sin
 Svend —

Hvor skal jeg skjule mig? — hvor skal jeg hen?

(Gaaer ind mellem Træerne tilhøire.)

Niende Scene.

Stig og Gunner komme ind fra Baggrunden.

Ragnhild skjult.

Stig

(i Bevægelse).

Hun er redbet fra dig, siger du? Og du har ikke bedre agtet mine Ord! Saa lidet kan jeg stole paa mine Tjenere!

Gunner (Iuloret).

Ædle Hr. Ridder! I maa ikke vredes. Jeg har ikke havt Diet fra hende. Hun reed paa min Hest, og jeg gik ved Siden og holdt i Tømmen. Men hun var saa from og sagtmødig, at jeg tænkte, der var ingen Fare forhaanden. Nu maatte vi gjøre en stor Omvei, fordi Hr. Dyrings Jægere lod sig see, og hun var angst for dem. Paa den Viis vare vi komne til de høie Bakker, hvorfra man kan see Gavelene af Eders Gaard, Hr. Ridder, sjøndt det er et godt Stykke Wei derfra. Og det vilste jeg Jomfru Ragnhild, for at opmuntre hende lidt, da hun var saa nedslaaet. Og saa veed jeg ikke hvordan det var: hun fik med Gæt Lyst til at see Ungerne af en Fuglerede, der var tætvæd i et Træ, og jeg maatte derop. Men bedst som jeg sad der, jog hun bort, og det i Galop. Jeg fik Farten og kom ned igjen

for at sætte efter; men, Herre! jeg har gamle Been —
hun kom mig af Syne. Og saa var det jeg stødte
paa Eder . . . .

Stig

(Der fordybet i sine Tanker kun har hørt halvt efter).

Hvad skal jeg nu —? Min Hest er styrtet, jeg
har een Meil hjem, og jeg vil herfra i Hast —

Gunner.

Jeg faae Folk paa Marken derhenne. Kunde
man ikke høre ad, om der er en Hest at faae hos
dem?

Stig.

Gjør det, men skynd dig!

Gunner.

Jeg er her igjen paa Diebliffet. (Gaaer.)

Stig (alene).

Den arme Ragnhild! hvor færdes hun nu?

Ubekjendt med Landet, alene, forvildet,

Uden Beskytter, og sørgmodig i Hu —

Og denne Smerte ved Intet formildet!

— — Jeg veed ingen Hjælp. Mit Hoved er øde.

Jeg veed kun, jeg bør undgaae det farlige Møde.

(Urolig.)

Hvi tøver Gunner? — Stedet var saa nær . . .

Jeg vil selv gaae derhen —

(Idet han vender sig for at gaae, kommer Ragnhild frem, med
ned bøiet Hoved, og som for at gaae over Scenen.)

Stig
(bestyrtset).

Ragnhild! I her!

Ragnhild
(standser, men uden at vende sig om).
Har I kaldt, Hr. Ridder?

Stig
(forvirret).

Jeg vilde . . . jeg har . . .
Er Eders Moder med Eder? (Da hun tier.) O, Ragn-
hild! svar!

Ragnhild.

Jeg er alene.

Stig.
Betænk, paa billedene Sti,
Langt fra Eders Slægt . . .

Ragnhild.

Hvi undres I fordi?

Stig.
O, I har Ret! — Men det baader Eder ei
At stedes hvor I hverken kjender Sti eller Bei.
Min ædle Jomfru! hvis I her vil vente,
Skal jeg ihast ride til min Gaard og hente
En Karm til Eder. Gunner, min Svend,
Skal Eder beskytte til jeg kommer igjen.

(Da hun seer ned for sig uden at svare.)

Har I fattet min Bøn? — Min Jomfru! I ville
 Værdiges at svare! Hav Lid til en Ven!
 O tael! Hvi er I saa taus og stille?

Ragnhild.

Get er, jeg har faaret paa Tjørnene min Tod;
 Et Andet, at Verden mig gaaer imod.

Stig.

O vredeß ikke — men I bør ikke glemme,
 At Eders Moder ængstes for Eder derhjemme.

Ragnhild.

Lad ængstes, lad græde, lad vente Hvo vil!
 Alt er Den ikke hjemme, min Hu staaer til.

Stig.

Ragnhild! I bringer mit Hjerter til at briste!

Ragnhild.

Eders Hjerter? Har I et Hjerter at miste?

Stig.

Hvi troer I, at jeg taler paa Skrømt?
 At jeg er ufølsom for Eders Dvide?

Ragnhild.

Ufølsom? Slikt kan man aldrig vide.
 — Vil I høre hvad jeg inat har drømt?
 Jeg drømte, jeg var saa liden en Hund;
 I hvulke Jer under et Træ i Lund.
 Jeg lagde mig sagte ved Træets Rod;

J støbte mig bort med Ebers Fod.
— Kan J tyde den Drøm?

Stig.

O Ragnhild!

Ragnhild.

Ikke faa?

Den er ei god at tyde; man maa grunde derpaa.
Jeg har drømt desuden — nei! det var ingen Drøm!
Men dengang var J venlig, Ebers Tale var søm.
J fortalte mig, at J drog bort i Krig;
Jeg skulde følge med. — Men undskyld, Hr. Stig!
Seer J, fik min Moder at vide,
At jeg var fulgt med som Ebers — nei!
Hun er stærk, men det overleved' hun ei.
Men, Hr. Ridder! gaf J kun trøstlig at stride!
Sabel og Hest skal jeg Eder slye,
Og et Skjærf skal jeg selv Eder slye.
Jeg har havt en Fostermoder, der var klog,
Men ikke ret from. Jeg har lært af hende
Hemmelige Tegne og kraftige Sprog;
Vind og Veir forstod hun at vende.
Man siger, det er Synd. Disse Tegne, jeg troer,
Er' forbudt' i Guds eget, hellige Ord.

Stig (affides).

Gjengjældelsens Gud!

Ragnhild.

Men for Eder at tjene,
 Skal jeg sje dem paa Skjærket. Sligt er til Nytte,
 Naar I gaaer i Krigen; der kan det beskytte.
 Hænger I det løst om Eders høire Skulder,
 Da forfærder Eder aldrig Kampens Bulder.
 Og naar I binder det fast om Livet,
 Da er Seier i Eders Hænder givet.
 Kun Et maa I mærke: tvinges I haardt,
 Ei af Fjenden, men af en hemmelig Kummer,
 En saadan, som Brystet næsten ikke rummer,
 Der hjælper Intet; den kan ei galdres bort.
 Det maa bæres eller brydes. Thi her — (Peger paa
 Brystet.) herinde
 Har Mennesket sin værste, sin uforsonligste Fjende.

Stig.

O, tael ikke saa! I veed ei, hvordan
 Hvert af Eders Ord mig trænger til Sjælen
 Som et tveægget Sværd. Mig ængster Eders Dvalen
 Paa et Sted, hvor saa let den mistydes kan.
 Eders Frænder er' paa Jagt; de kan komme herhid;
 Træffes I hos mig, da yppes der Strid,
 Og I lægges for Had. Ragnhild! drag tilbage!
 Kom til Besindelse, mens det end er Tid!
 Jeg skal være for Eder alle mine Dage
 Som en Broder —

Ragnhild.

Hr. Stig! jeg takker Eder ret.

Men I glemmer, Sødstende forliges kun slet.

Stig

(der har lyttet).

Jeg hører Hestfolk . . . de er' nær herved . . .

Det er' Eders Frænder!

(Griber hendes Haand.)

Ragnhild! kom med!

Her er for Eder intet blivende Sted.

Ragnhild

(pludselig heftig).

Slip mig! — Vil I daare mig med Eders Ord?

Troer I ikke, jeg veed hvad der i dem boer?

Jeg skal drage med Eder? — Ja, I vilde vel gjerne,

Jeg skulde for Eder være Fadebuurs-Lerne.

I vilde drikke mig til baade Spot og Spee,

Og siden med Haan fra mig ride.

Jeg skulde græde, og I vilde lee,

Mig og mine Frænder til Dvide!

Stig.

Styr Eder, Ragnhild!

Ragnhild.

Jeg kjender Eders Færd!

Men jeg er Knud Ribolts Datter, skal I vide.

Høi er min Byrd. I er ikke værd

At løse min Skotvinge —

(Synker overvældet ned for ham.)

O, tilgiv!

Stig

(Ibet han løfter hende op).

Ulykkelige Ragnhild!

Ragnhild

(Læner sig til hans Bryst).

Bliv her! o bliv!

Jeg er angst for mig selv!

Stig.

Selv, om jeg vilde,

Kan jeg ikke forlade Jer. Nu er det for silde.

Tiende Scene.

De Forrige. Svend Dyring. Guldborg. Tage Holt.
Ivar. Byrge. Rud. Guldborgs Jomfruer og nogle Faa
af Følget.

Rud

(gaaer foran; til Guldborg).

Her er Jomfru Ragnhild.

Guldborg.

Gud sig forbarme!

Min Datter i Ridder Stig Hvides Arme!

Svend Dyring.

Ragnhild! Du her! . . . Hvor kan jeg forstaae . . .
Kom til mig!

(Bringer Ragnhild, der lader sig villieløs føre, hen til Gømf-
erne. Her synes hun af Mæthed at synke sammen, og ud-
hviler sig som i Slummer med Hovedet i en af Pigernes
Skjød. Guldborg, der har fulgt med, vender først tilbage.)

Lage Bolt

(til Svar).

Nu, Svar! kan din Broder ikke spaae?

Guldborg

(nærmer sig Stig med en vis Østidelighed).

Hr. Ridder! I seer mig forbausset og betaget
Af Skræk over det, jeg her bliver vaer.
I er kommen til vort Huus; jeg troer, vi har
Vilft os gjæstfrue; — og inat er I draget,
Som var I fortørnet, hemmelig ud, —
Hvad jeg først nu erfarer af et Bud.
Mens endnu Ingen tilfulde fatter
En saa selsom Afsærd, savnes vor Datter.
Bekymret søge vi hende fjernt og nær;
Dg omsider, Hr. Ridder! træffer jeg her
Hos Eder den Forvildede, efter hvem jeg leder.
Nødigt vil vi gaae irette med Eder.
Eders Rygte for Dannished og Dyd er saa stort,
At jeg og min Husbond trøstigt vente,
I vil vide at forsvare hvad I har gjort.

Er det som jeg formoder, hvis min Datter tændte
 En heftig Lidenskab i Eders Bryst:
 I burde have lyttet til Fornuftens Røst,
 Have talt med os og overlagt nøie,
 Hvorvidt det var gjørligt Eders Duster at føie.

Stig (forvirret).

Min Frue!

Guldborg.

Dyrigtighed vil Alle baade.

Stig (affides).

Hvad skal jeg sige? Kan jeg Ragnhild forraade?

(Høit.)

I skaane mig . . !

Svend Dyring.

Hr. Stig! jeg venter I vil svare.

Har I vidst, at Ragnhild tog hjemmefra?

Har I vidst af hendes Sindelag?

Stig

(Hjæpende med sig selv).

Ja.

Svend Dyring.

I har vidst det!

Lage Bolt

(affides).

Nu kan jeg mig Alt forklare!

(Høit til Svar.)

Det er rene Ord.

Svar (betyrret).
 Hvad vil her følge paa!

Guldborg.

Ja, Hr. Tage! nu kan I vel selv forstaae,
 Efter hvad der er skeet —

Tage Volt.

Jeg beundrer med Rette
 Den Snildhed, hvormed I veed at sætte
 Eders Ord, Fru Guldborg! Det falder Eder nemt,
 Som det synes, at finde Jer i det Hele.
 Hvo veed, kanstee det kommer ret beqvemt.
 Men — jeg holder mig til Forliget i alle Dele.

Guldborg.

Det kan I, Hr. Tage! Jeg holder det med.
 Skeet er skeet. Her hjælper ingen Klage.
 Dog skal Løftet om vor Datter ei tages tilbage.
 Vi giver Eder Regisfeliden i Ragnhilds Sted.

Stig

(affides og forstræffet).

Regisfe!

Tage Volt

(ironisk).

Christ signe Jer, min ædle Frue!
 For tiltænk't Gre. Men, seer I, min Slægt,
 Og jeg selv med den, har altid lagt Vægt
 Paa Løfter mellem Mænd. Saa grant kan jeg stue,

Skjøndt det synes, at I stoler vel tidt
 Paa Lages Genfoldighed, at nu er' vi qvit.
 I beholder Eders Datter, jeg faaer Eders Jord,
 Og en Sum Penge til Erstatning, saavidt jeg troer.
 Det skal afgjøres idag. Hvis ei, er det min Agt
 At sætte den Sag igjennem med Magt.

(Med ophidsset Stemning.)

Thi Forliget skal holdes; og det Ord til Andet.

Guldborg.

Min kjære Hr. Lage! skræpper ikke saa stort!
 Dengang Eders Fader maatte flye af Landet,
 Da tigged' han om Brød ved min Mormoders Port.

Lage Volt.

Allt nok, Fru Guldborg! Et Ordsprog siger:
 Før end et Dvindfolk fattes Svar paa stand,
 I Vesterhavet da fattes der Vand.
 Det kjendes paa Eder. I den Kunst jeg viger.
 I stoler paa Eders Tunge, jeg paa min Ret.

(Til Svend Dyring.)

Med Eder, Hr. Dyring! forligtes jeg let.
 Men I har der saa bedster en Blomme;
 Seer vel til, om hendes Kløgt kan Eder fromme.
 Farvel! (Gaaer.)

Stig

(Farer op og holder ham tilbage som efter en pludselig Beslutning).

Bliv! lad Eder raade, Hr. Lage!

Lage Bolt.

Jeg tænker, I lader mig gaae i Fred
Til jeg søger Eder. Vi tales siden ved.

(Gaaer med Svar.)

Stig.

Hr. Dyring! Fru Guldborg! I kalde ham tilbage!
Af denne Tvedragt fødes Had og Fortred.

Svend Dyring

(der har været misfornøiet Vidne til det Foregaaende).

Nei, nei, Hr. Stig! Lage Bolt har Ret,
Saaledes maa han tænke som Mand af Vre.

Guldborg.

Som Mand af Vre! Sligt siger man saa let.
At han giver mig Smædeord, det tykkes dig Ret.
Jeg mener, og med Grund, at Lage bør være
Tilfreds med mit Forslag. Jeg mener, naar han faaer
Regisje til Hustru, det er hæderlige Kaar.
Han skal opgive min Datter; hun ynder ham ei.
Hr. Stig, der er agtet og æret af os begge,
Har Godhed for Ragnhild, og venter ikke vort Nei.

Stig.

Min ædle Frue —

Guldborg.

Den Sag vil jeg lægge
I Eders Hænder, Hr. Ridder! Svar I!
Hvad Ret har Lage? hvad kan han os bebreide?

Skal vi frygte fordi han truer med Feide?
 Vi har selv Magt, og vil I staae os bi,
 Vil I gjøre Fordring paa Ragnhild for Eder —

Stig

(afbrydende hende).

Hør mig, Fru Guldborg! Hør mig, jeg beder!
 I er i Vildfarelse. Jeg seer med Smerte,
 I stoler kun altfor meget paa mig.
 Staae Eder bi, det skal jeg, i Fred og i Krig;
 Trues I af Feide, kan I bygge paa Stig.
 Men — jeg gjør ikke Fordring paa Ragnhilds Hjerte.

Guldborg.

Hvorledes? Ikke Fordring?

Svend Dyring.

I selv har jo sagt . . .

Stig.

Nei, Hr. Dyring! det var aldrig i min Agt.
 Men tael sagte, jeg beder —

(Seer sig om.)

Sik Ragnhild hørt —

Guldborg.

Hun skal netop høre det! Hun er loffet og ført
 Af Eder fra sit Hjem —

Stig.

Jeg vidner for Gud,

Jeg traf hende her.

Guldborg.

Saa drog I forud!

Hvad gjør det til Sagen? I daarer mig ikke.
 Jeg veed, iastes har I ved vort Bord
 Berlet med hende forelskede Blikke;
 Har beilet til hende med Miner og Ord.
 Vil I nægte hvad for Alles Mafyn er steet?

Stig.

Hvad end jeg har sagt, hvad end I har seet —
 Min ædle Frue, det gjaldt ikke hende.

Guldborg

(Stubser).

Ikke hende?

Svend Dyring.

Hvem da?

Stig.

At Kjærligheds Magt

Dg et sødt, et hemmeligt Haab har mig bragt
 Til Eders Huus, Hr. Dyring! vil jeg gjerne bekjende.
 At iastes den oprømte Ungersvend
 Ved Synet af en blufærdig, en fager
 Somfruelig Skjønhed blev revet hen,
 Jeg hverken nægter, ei heller beklager.
 Paa Ragnhild, der var troløvet, faldt
 Mine Tanker mindst — det troer I tilvisse!

At nei! Hr. Dyring! I gætter det alt!
 Mine Blik, min Tale, min Omhed gjaldt
 Ederes egen, fagre Datter Regise.

(Ragnhild, der ved Guldborgs heirostede Ord er bleven opmærksom, har imidlertid reist sig og useet af de handlende Personer, men efterfulgt af Rogle af Følget, nærmet sig. Ved Stigs Slutnings-Ord synker hun med et Skrig om i de Høestaaendes Arme.)

Guldborg.

Min Datter! Hun dør!

Svend Dyring
 (der iler til).

Det Gud forbyde!

Hun er kun besvimet —

(Han og Guldborg syde med Ragnhild.)

Hun kommer sig igjen . . .

Guldborg.

Hun slaaer Diet op . . .

Ragnhild

(reiser sig og søger at befrie sig fra de Omstaaende).

Hvad skal det betyde?

Lad mig i Ro!

Guldborg.

Ragnhild! hvor vil du hen?

Ragnhild

(gaaer hen til Stig og siger med et forvildet Udtryk).

Hr. Ridder! hvad mener I med Eders Tale?
 Er Dannerkongens Mænd et saa daarligt Kuld,
 At de tænke, hver fornem Jomfru er dem hulb?
 Hvortil sigter Eders Ord om mig? Vil I prale?
 I har allermindst tænkt paa mig? Ikke saa?
 Spørg først, om Noget har tænkt paa Eder.
 — Mærk nu mine Ord, og lyt derpaa:
 Hjemme hos os man et Gilde bereder;
 Jeg ægter Tage Volt. Har I Lyst at være med?
 I kan være der i Kjærtesvendens Sted
 Og følge mig med Blus til Brudehuset filde.
 — Tre Dage derefter har vi atter Gilde;
 Jeg skal bæres til Jorden. Har I Lyst at være med?
 I kan være der i Abbedens Sted
 Og kaste paa mig tre Skuffer Jord;
 Eller I kan blande Jer i Munkenes Chor,
 Naar det ved Graven synger og beder.
 Som I selv vil; det kommer an paa Eder.
 — Kun Et endnu: ved mit Bryllup I bandsjer!
 Hvis I kan, skal I være lystig og lee.
 Ved min Grav skal I græde. Det hindrer Jer maastee;
 Men gjør det for min Skyld! — Farvel! jeg maa gaae —
 Jeg har saa meget at tage vare paa!

(Gaaer iilsomt bort.)

Guldborg

(følger efter hende).

Magnhild! mit Barn!

Svend Dyring.

Hun er fra sine Sandser!

(Han og Folget gaaer ud. Stig bliver bedøvet staaende
i Forgrunden.)

Fjerde Act.

Fruerstuen. Bøven staaer igjen hvor den før stod. Det er Aften.

Første Scene.

Regise. Byrge.

(Regise staaer og læner sig op til Bøven.)

Byrge.

Domfru Regise! Hører I, min bedste, kjæreste Domfru! Lad Ier sige! (Fører hende frem.) Hvad vil I tage Ier det saa nær, at Fru Guldborg har stjælt en Smule paa Ier?

Regise.

O, det bryder jeg mig heller ikke om. Det er ikke det, der piner mig.

Byrge.

Ikke? Hvad er der da iveien?

Regisøse.

Hvad hjælper det jeg taler derom. Det er Alt-sammen forbi!

Byrge.

Hm! — Det er vel Ridder Stig, der ligger i Jeres Tanker.

Regisøse.

Jeg vil glemme ham. Han er mig utro. Jeg vil aldrig tænke paa ham.

Byrge.

Sa, hvoraf veed I, han er Eder utro?

Regisøse.

Har ikke Ragnhild sagt —

Byrge.

Hvad har Ragnhild sagt? Hvem kan bygge paa, hvad hun siger i den Tilstand hun er.

Regisøse.

Nei, Byrge! du veed ikke hvad her er foregaaet — og desuden, de har jo truffet hende i hans Arme. Det har du selv fortalt. Er det sandt, Byrge?

Byrge

(fortrebelig).

Vist har jeg fortalt — Men hvad vil I bryde Jer om hvad jeg siger. I skal ogsaa lægge Mærke til hvad jeg fortalte videre. Han vilde jo ikke vide af hende. Det var Jer, Børn, hans Tanker stod til.

Regisfe.

Men hvorfor lader han sig da ikke see? Han maa jo vide, at det her gaaer mig ilde. Hvorfor kommer han ikke —

Byrge.

Giv dog Tid. Han kan komme endnu. Han kan komme imorgen, iovermorgen.

Regisfe.

O, inden den Tid er jeg dødt af Sorg.

Byrge.

Slaae nu de Lanter ud af Hovedet, Barn; og lad os hellere tænke paa hvad vi kan gjøre for Ederes smaa Brødre. Fru Guldborg er siden hun kom hjem værre end nogenstinde. Havde jeg ikke hindret hende før, havde hun af lutter Arrighed stamslaaet den Uldste. Tæppet, jeg vilde lægge paa Sengen, da hun kom over mig, trak hun bort og raabte, at Straa var godt nok for dem. Vi maae engang gjøre Alvor af det og tale med Hr. Dyring —

Regisfe.

Al Gud, du har Ret — men ikke nu, ikke i disse Dage. Fader er i slet Lune, og har Grund til at være det. Luge Bolt har sendt ham et Feidebrev og undsagt ham. Vi maae have Taalmodighed.

Byrge.

Ei hvad! Luge Bolts Feidebrev bryder Hr. Dy-

ring sig lidt om. Vi skal nok tage mod ham naar han kommer. Men — som I vil! Vi kan sagtens opfatte det endnu et Par Dage. Saa vil jeg da gaae ind til dem — — Det er sandt, der var Noget jeg vilde sagt Jer. Lad Jer for Guds Skyld ikke mærke med for Fru Guldborg, at Ragnhild var inde hos Jer inat. I vilde faae al Skylden.

Regisfe (ængstlig).

Nei, du har Ret. Naar hun blot ikke spørger —

Byrge.

Saa siger I Nei. Hvad skal hun vide det for? Vi har gjort hvad vi kunde. Ligesom I havde vækset mig, tog jeg og Nøgteren afsted. Jeg sagde ham, at den hvide Fole havde revet sig løs. Vi søgte næsten til Morgenstunden. Men der var Intet at see og Intet at høre; og Nætterne ere jo nu saa lyse som Dagen. Imorges vilde jeg talt til Hr. Dyring derom; men han var allerede taget afsted. — Men sige mig, hvad vilde Ragnhild hos Eder?

Regisfe.

Tæll ikke derom! Jeg fatter det selv ikke.

Byrge.

Lyk! der kommer hun. Hvor hun seer forstyrret ud!

Anden Scene.

De Førrige. Ragnhild (tæt indhyllet i sin Kappe).

Ragnhild.

Byrge! træk Bøven herhid! jeg vil arbejde.

Byrge.

Det er saa silde paa Aftenen, Tomfru.

Ragnhild.

Gjør som jeg siger. Min Storfader har sagt, at Arbeid er en god Følgesvend; og jeg kan ikke lide at være alene.

Byrge

(mens han flytter Bøven).

Saa, ja — vil I da ikke lægge Jeres Kappe?

Ragnhild.

Nei. Jeg fryser. Hvor kan I holde ud at gaae saaledes. Der er jo ingen Varme mere, ingen Sol. Luften er fugtig og raa, og kold, iiskold. (Gaaer hen til Regisse.) Hvorfor er du saa stille?

Regisse.

Jeg har ingen Grund til at være oprømt.

Ragnhild.

Ikke? Fortæl hvad der feiler dig. Jeg har ogsaa en stor Sorg. Kanskee din Kummer kan trøste mig. Lael! Hører du? Man kan tænde et andet Lys af sit uden Skade. Nu da? (Hefstig, tagende hende

haardt i Armen.) Hvorfor er du saa egenfindig? Hvorfor fortæller du ikke?

Regise.

Men Ragnhild —!

Byrge

(gaaer imellem dem).

Vil I ikke begynde paa Ederes Arbeid?

Ragnhild.

Nei — der! tag min Kappe. (Lader den falde.) Her er varmt inde.

Byrge

(sagte til Regise).

Indlad Jer ikke med hende. Hun er taften ond at komme tilrette med.

Ragnhild.

Alle Menneſter tale om deres Sorg og Nød, ſom om det ſkulde ſaa være. Enhver bilder ſig ind, at han veed hvad det er at være bedrøvet. Men der er kun ſaa Lykkelige, der kjende til de ſande, ſtore Sorger. Jeg kan tænke mig, at de Salige i Himlen lide af Smerter, ſom vi ſlet ikke kjende; at de kan græde der — ja, hvem der kunde ſaaledes græde ſig ud og aldrig trættes!

Regise.

Du forſnyder dig med dine Ord.

Ragnhild.

Om! Heiren laſter Vandet, for han kan ikke

svømme. (Til Byrge.) Veed Du, hvorledes Maria græd ved Christi Kors? Jeg har prøvet det. — Havde Gud dengang gjort min Lykke saa god, at jeg var død, da var jeg nu i Himlen og sad ved Sønfru Marias høire Side. — Nu, Regise! du skulde jo fortælle.

Regise.

Der har hidtil Ingen brudt sig om min Nummer; og du mindst, Ragnhild. Saa vil jeg ogsaa nu beholde den for mig selv.

Ragnhild.

Byrge! hvad vil man sige med det Ordsprog: Gens Død er den Andens Brød?

Byrge.

Man vil sige hvad man saa ofte seer for sig i Verden, at hvad der er til den Enes Undergang, er til den Andens Opkomst og Gæ.

Ragnhild.

Men det er jo ikke sandt. Paa den Viis maatte jeg, hvis hun der... og alligevel! Det var dog tænkeligt. (Efter en grublende Pause.) Siig mig, hvorlænge troer du, et Menneffe kan leve?

Byrge.

Man regner forstjelligt, eftersom Folk ere funde og stærke til og ikke have altfor strengt Arbeid. I gamle Dage blev Folk ældre. Nu mener man —

Ragnhild.

Men hvorlænge kan en ung Kvinde leve? som
... jeg vil sætte ..., hun der?

Byrge
(forstræffet).

Regisfe? — Et, Tomsfru! Gud vil skjænke hende
et langt Liv.

Regisfe.

Vær du kun rolig, Ragnhild. Længe kan jeg
ikke være dig iveien.

Ragnhild (affbes).

Maatte jeg raade, havde du levet din længste Dag.
(Stiller sig hen ved Bænen og arbejder.)

Tredie Scene.

De forrige. Guldborg og siden Svend Dyring. Til sidst
Byrge.

Guldborg

(der kommer ind i lidenskabelig Bevægelse).

Hvad er det man fortæller mig! Regisfe! er det sandt,
Ridder Stig har holdt hver Aften i Sommer
udenfor din Dør? Samtaler fandt
Sted imellem Eder? — Du evige Dommer!
Kan Sligt være muligt?

Byrge (affbes).

Nu hjælpe os Gud!

Regise.

Det er ikke min Skyld, at en fremmed Ridder
Holder ved min Dør.

Guldborg.

Men din Skyld, at du sidder
Sommernatten oppe, at du gaaer ud;
Din Skyld, at Røgter og Stalddreng maa høre
De Samtaler, I langt ud paa Natten føre;
At man i Folkestuen, ved Svendenes Bord,
Omtaler din Færd med haanlige Ord. —

Regise.

Det er ikke nyt i Folkestue,
At man lyver en ærlig Mø Noget paa.

Guldborg.

Men lader en ærlig Mø sig tilstue,
Naar unge Riddere for Vinduet staae?
— Nu er Alt mig klart. Imedens man tænker,
Hun er saa uskyldig, og har Lillid til hende,
Loffer hun Beilere til sig med snedige Rænker.

Regise.

Gud er mit Forsvar! Kun han kan fjende,
Om jeg lider Uret. Han styrke mit Mod!
Men her, hvor Ingen mig ret er god,
Kan Ingen troe mig.

Byrge

(sagte til Regise).

J oppirrer hende.

Guldborg (opbragt).

Saaledes taler dit Skarn til mig?

Det er Tak for den Omsorg, jeg har baaret?

(Gaaer heftig hen mod hende som for at mishandle hende).

Jeg burde trække dig ud ved Haaret —

Byrge

(gaaer forstræffet imellem dem).

Men, ædlest Frue!

Guldborg (barst).

Har jeg kaldt paa dig?

(Til Regise.)

Fra mit Mafyn burde jeg dig forsthyde,

Til du lærer at arte dig, lystre og lyde.

(Svend Dyring kommer ind. Guldborg gaaer ham imøde.)

Her er Syn for Sagn. Du vil jo ikke troe

Hvad Folkene fortalte. Hun selv bekjender,

At hun og Ridder Stig i al Mag og Ro

Taltes ved hver Nat. Den Uffik hænder

Her i vort Huus, der har Navn og Ry

For de strengeste Sæder. Nu kan du dømme,

Om jeg med Grund holder dine Børn i Lomme.

Saaledes er din Datter, der skal være saa bly!

Svend Dyring (streng).

Regise! jeg har hidtil hav Tillid til dig,

Dg taget dig i Forsvar. Men frist ikke mig!
 Lader du dig blot et Haarsbred forlede
 Til daarlig Udfærd, saa frygt for min Brede!
 Du skal vogte dit Rygte, agte Verdens Dom;
 Et godt Navns Tab dig Intet erstatter.
 — Hvi har du fortiet, at Ridderen kom?

Regise.

O Fader! tael ikke saa haardt til din Datter!
 Jeg er uskyldig; jeg var angst, naar han kom.
 Men jeg vidner alt ved vor Frue kjære,
 Han talte til mig i Lugt og Væ.
 Jeg vidner ved Jomfru Maria, vor Frue,
 Aldrig kom Ridderen ind i min Stue,
 Aldrig er jeg ved hans Komme gaaet ud.
 Kun een Gang, inat — det tilgive mig Gud! —
 Da han bad saa hønlige . . . da han strax vilde bort . . .
 Da hans Ord og Stemme mig syntes at bebude
 En Fare, der var nær — det forekom mig haardt,
 At lade ham staae forladt derude.

Ragnhild

(Der har lyttet ved Slutningen af Regises Replik, gaar pludselig hen til hende).

Dg du luffede ham ind? Dg mig lod du gaae?
 Dg du sagde til mig, han var ikke derinde?

(Til Svend Dyring.)

Du skal ikke troe hvad hun lyver ham paa!

Det er tydeligt af Alt, hun er hans Tjende.
 Hun veed, at han daarer hende; hun veed,
 At Ridderen synes, hun er hæslig og leed.
 Jeg var selv hos hende før jeg tog herfra —

Guldborg (studsende).

Var du?

Ragnhild (fort).

Javisst. Jeg saae, Lyset brændte.
 Der var Noget derinde jeg vilde hente.

Guldborg.

Inat, da du gif fra Gaarden?

Ragnhild.

Ja.

(Til Svend Dyring.)

Jeg søgte overalt, men han var der ikke.

Guldborg

(til Regise).

Har Ragnhild været hos dig inat?

Har du vidst, hun forlod os?

(Regise tier og seer ned for sig.)

Dg du fortalte det ikke!

Du har vidst, hun var syg, forvildet, forladt,

Dg du tav? har tiet til nu, og lader

Ustyldig og hellig for at stufte din Fader!

(Til Svend Dyring.)

Der seer du, jeg har Ret. Hun er ude af Lære;

Thi hun lyder os ikke længer med Ore.
 Det er den høie Tid, der snart raades Bod
 Paa hendes Letsind, at den standses i sin Rod.
 Det er vor Pligt at lægge Baand paa det stride,
 Selvraadige Sind, at det rettes itide.

(Til Regise.)

Mig stuffer du ikke. Det er ei uden Grund,
 At du har tiet lige til denne Stund;
 Seent eller tidligt vil vi faae det at vide.
 Men vi kan ikke være dig meer bekjendt.
 Gaf over i dit Kammer! Der skal du spærres inde,
 Til du lærer hvad der sømmer en høvst Dvinde.
 Gaae!

(Med en bydende Haandbevægelse lader hun Regise gaae forud og følger efter hende.)

Regise

(med Graad, idet hun forlader Scenen).

O, Gud!

Byrge

(venlig til Svend Dyring).

O, bestyt hende!

Ragnhild

(holder Svend Dyring tilbage, da han tvivlraadig vil gaae).

Vent!

Jeg vil tale med dig.

Svend Dyring
(affides til Byrge).

Følg med og kald mig til,
I fald det behøves.
(Byrge gaaer. Svend Dyring vender sig utaalmodig til Ragnhild.)

Hvad er det du vil?

Det er seent, og du er endnu over Sengen.
Det er ikke godt for dig at vaage saa længe.

Ragnhild.

Det er værre, naar jeg sover.

Svend Dyring.

Hvad vil du? sig til!

Ragnhild.

Hm! . . . sig mig . . . vilde det bedrøve dig meget,
Om Regise døde?

Svend Dyring.

Regise? Et hvad!

Hun er ung og karst.

Ragnhild.

Du leer derad?

Men hun kan ikke leve. Hun har stuffet og sveget
Ser Lillid; hun har luffet Ridderen ind.

Jeg veed det, kun Døden soner hendes Brøde.

Og hvor kan det bedrøve dig, om hun døde?

Hun er ikke god, har et stridigt Sind —

Svend Dyring.

Ragnhild! den Tale vil jeg ikke høre.
 Regisfe har Feil; men Grunden er god.
 Jeg haaber til Gud, hun lader sig føre
 Tilbage paa den Vei, hun af Letsind forlod.

Ragnhild.

Du kjender det ikke. Jeg seer saa klart!
 Hverken hun eller jeg kan leve længe.

Svend Dyring.

Ei Barn! jeg taber min Taalmod snart.

Ragnhild.

O, der gives hemmelige Magter, der er' strenge!

Svend Dyring.

Hvad mener du?

Ragnhild.

hm! — Hvad er dine Tanker
 Om din Hustru Helvig? — Er hun virkelig død?

Svend Dyring.

Desværre!

Ragnhild.

Men har du seet hende død?

Svend Dyring.

Det har jeg. Hun sank ned i Fjordens Skjød,
 Midt i Brændingen. Paa hine høie Banker
 Stod jeg, da hun op mod Landet flød.

Ragnhild.

Hun har viist sig for mig inat.

Svend Dyring.

Hvad nu?

Ragnhild.

Som jeg siger.

Svend Dyring.

Ragnhild, men drømmer du?

Ragnhild.

Inat gif jeg langs med Fjorden. Med Et
Bredte sig et Lys, en Glands derover,
Saa blendende som jeg aldrig har seet.
Og en Dvinde steg op af de lyse Bover,
Omringet af Engle. Med svævende Fod
Nærmest' hun sig til det Sted hvor jeg stod.
Hendes Ansigt var mildt, hendes Miner blide;
Men hun var bleg — o, saa bleg! — og hun syntes at lide.
— Det var din Hustru, Svend Dyring!

Svend Dyring.

Min Hustru?

Ragnhild.

Ja.

Det var hendes Ord. — Det Sted, hun kom fra,
Sagde hun, skulde jeg selv betræde,
Men skulde lide meget, bitterligt græde,
For at luttres, inden jeg kom derhen.

Vi mødtes, sagde hun, inat igjen.
 Hun vilde mig læge for al min Nød,
 Hun vilde kjøle med Fjordens Både
 Mit Hjerte, mit Bryst, min hede Både.
 Veed du hvad hun meente? — Hun meente min Død.
 — Ja, det er tungt, man har fuldtop af Frænder;
 De see, hvordan Kummeren bleger Ens Kind;
 Men at man lider, det falder dem aldrig ind.
 Naar ikke Graven af Medhynk de Døde sender,
 Var der ikke Een der brød sig om, ikke Een der vidste,
 Hvad et Menneſte maa lide, hvad et Menneſte maa friste.
 (Gaaer langſomt ind.)

Svend Dyring

(bliver takkefuld ſtaende).

Helvig viſer ſig? — Ja, det Rygte gaaer om
 Blandt Lyndet fra den Tid Guldborg kom.
 Hvo agter Sligt? — Vaa Folkeſtuens Bænk,
 Mens M og Mjød Hjernerne forrykke,
 Er et ſaadant Eventyr en velkommen Skjænk.
 (Efter et Dophold.)

Man ſiger, en gruelig Synd kan trykke
 Den Døde, kan berøve ham Gravens Ro.
 Selv Broder Eftild mener, at Sligt bør man troe.
 Men hvi ſkulde hun, min uſkyldige, fromme
 Huſtru mangle Ro, og fra Graven komme?
 — Jeg har ogsaa hørt, at en retfærdig Klage,

En Længsel kan bringe den Døde tilbage.

En Længsel? en Klage?

Jeg mindes endnu,

Helvig sad hos mig en Aften silde.

Hun var sær tungsinndig og mod i Hu.

„Naar jeg dør“, sagde hun tilsidst med sin milde,

Kjærlige Røst, „skal du gifte dig, Svend!

Men giv mine Smaa børn en Moder igjen.

Vee mig, skulde jeg i Graven spørge,

At mine Smaa lide Nød og Mangel og sørge.“

(Gaaer urolig et Par Skridt.)

Er Guldborg da for streng? Lide Børnene Nød,

Som Byrge paaftaaer? — Hidtil har jeg ikke

Havt Opsyn med dem. Min Stilling det forbød,

De Byrder, der paa mine Skuldre ligge.

Mark og Bygninger, et vidtløftigt Cie,

Har krævet uafbrudt Nægt og Pleie.

(Med stigende Følelse.)

Har jeg da forsyndet mig og gjort Uret mod dem,

Der skal være mit Haab og en Trøst i mit Hjem?

Har jeg nægtet mine Børn den Omsorg, de behøve?

Helvig! min Hustru! Er det sandt, du forlod

Din Himmel, har jeg da handlet dig imod?

Dig, jeg vilde mindst af Alle bedrøve!

Byrge

(kommer hurtigt ind).

Hr. Dyring . . . Fru Guldborg . . . o, hjælp og kom ud!
 Hun mishandler Eders Datter —

Svend Dyring.

Barmhjertige Gud!

(Han styrter ud, fulgt af Byrge.)

Fjerde Scene.

En Lund i Nærheden af Svend Dyrings Huus. Det er mørk Nat. Tage Holt og Ivar komme ind fra høire Side, ledsagede af nogle Bevæbnede.

Ivar.

Stand nu, Tage! Vi har knap tre Pilestub til Svend Dyrings Huus. Du har paa Veien været taus og indsluttet. Si mig nu hvad der er din Agt med denne Nattevandring, eller vi stilles her.

Tage Holt.

Jeg skal føie dig. (Til de Bevæbnede.) I kan vente i Stilhed nede ved Sletten, indtil de Andre have indhentet os. Net nu kommer jeg efter. (De Bevæbnede gaae ud tilvenstre.) Nu da, Ivar, saa hør da! Det er dig bekendt, at jeg i Eftermiddag har sendt to Mænd til Svend Dyring og Guldborg angaaende Forligets Opfyldelse. De traf paa Guldborg. Hvad

Svar hun gav dem, behøver jeg ikke at fortælle. Hun behandlede dem haanligt og vilde Intet vide af den Sag. Endnu var Forliget ikke brudt, paastod hun. De gif da bort, efterat de paa mine Vegne havde undfagt Svend Dyring paa Liv og Død. Thi saaledes havde jeg aftalt med dem. Nu gjælder mit Tog ham.

Svar.

Og du vil overfalde ham om Natten?

Lage Bolt.

Hvorfor ikke? Skulde jeg maaskee vente til han imorgen overfalder mig?

Svar.

Det veed du vel, Lage, at det har du ikke at befrygte af Svend Dyring.

Lage Bolt.

Hvad han ikke selv falder paa, kan Guldborg faae ham til. En flog Mand seer sig om itide. Har Svend først samlet Folk imorgen og forenet sig med sine Frænder, saa kan jeg see til at hytte mig selv.

Svar.

Naar pleier Lage Bolt at stole mere paa Overmagten end paa sin Styrke og sine Folks Tapperhed?

Lage Bolt.

Det er et Spørgsmaal, om vi have Overmagten.

Svend Dyring har en Mængde Huuskarle, og han er selv en haard Hals.

Svar.

Dg Alle ligge de i den dybeste Søvn!

Lage Bolt.

Vær du kun rolig. Vi skal nok vække dem.

Svar.

Farvel, Lage!

Lage Bolt.

Hvorhen?

Svar.

Jeg rider hjem. Vore Veie ere ikke længer de samme. Jeg støtter heller ikke om at see Taget styrte ind over det Huus, hvor jeg endnu idag har været Gæst. (Vil gaae.)

Lage Bolt.

Vent, Svar! Troer du, jeg vil indebrænde Svend Dyring?

Svar.

Det troer dine Folk.

Lage Bolt.

Svar! jeg er dybt frænklet af Guldborg. Det Løfte, hun har givet mig, det Forlig, der er indgaaet, har hun brudt. Ragnhild, der er min Brud, fæstet mig paa Thinge, i Frænders og Vidners Overværelse, har hun berøvet mig, og føiet Forhænelser til al denne

Uret. Hvis jeg nu tog en blodig Hævn, hvis jeg brændte Nedem ned over dem, hvo kunde gaae i Rette med mig? — Men, frygt ikke! Jeg kommer ikke som Mordbrænder. Jeg vil sætte min lovlige Ret igjennem; det er Alt. Ragnhild er min Brud; hun er mig kjær, og hun skal blive min Hustru, det har jeg svoret. Hende er det jeg vil hente og føre til mit Hjem, enten med det Gode eller med Magt.

Svar.

Har du glemt, hvor vi traf Ragnhild idag?

Lage Bolt.

Det har jeg ikke. Men jeg har Lillid til Ragnhild. Naar hun kommer hjem til Mit, vil jeg forelægge hende det Spørgsmaal, om hun kan være min Hustru med Ure. Hun er stolt, og vil sige Sandheden. Og — i hvert Fald — jeg vil vise Guldborg, hun har gjort en falsk Regning.

Svar.

Og alt dette er din faste Beslutning?

Lage Bolt.

Min faste Beslutning, som hverken du eller Noget skal røkke.

Svar.

Saa kan jeg spare mine Ord, og Enhver af os kan gaae til Sit. Følge med dig, vil jeg ikke. Jeg har været vel optaget i Svend Dyrings Huus, og

der er os Intet imellem. Hvi skulde jeg da være med at frænke ham saa føleligt? Ved det Foretagende, du nu har betænkt, kan min Hjælp undværes. Lad os da stilles ad.

Lage Bolt.

Du har din Frihed. Gaae kun! Jeg trænger ikke til din Hjælp. Lage har endnu aldrig tryglet om Nogens Bistand, og mindst om sin Broders. Farvel!

(Gaaer ud tilvenstre.)

Ivar (alene).

Der er en ond Mand over dette Giftermaal med Ragnhild, og det vil tage en ond Ende.

(Nærmer sig Udgangen tilhøire.)

Femte Scene.

Ivar. Stig Hvide og Gunner med et Folge af Bevæbnede komme ind fra høire Side.

Stig

(idet han møder og standser Ivar).

Hvem er I?

Ivar.

Hvem er I, der spørger?

Stig.

Ivar! er det Eder! Hvad gjør I her i Lunden midt om Natten?

Svar.

Th nu, Hr. Stig! det samme Spørgsmaal kan jeg gjøre Eder.

Stig.

Dg jeg skal give Jer et ærligt Svar. Svend Dyrings Gaard trues af et Overfald, og jeg vil hindre det. Det er den høie Tid. Kom, I maa følge med!

Svar.

Dg om jeg nu ikke vilde?

Stig.

Jeg kan ikke forsvare at lader Eder gaae. I maa følge med.

Svar (affides).

Velan da! Maaskee kan Ulykken endnu forebygges. (Hvit.) I har Ret. Jeg følger med Eder.

Stig.

Gunner! du kjender Veien i Skoven. Gaae forud.

Gunner.

Her skal vi udad, Hr. Ridder!

(De gaae Alle ud tilvenstre.)

Sjette Scene.

Den gamle Borgestue. Alf og Ovelille ligge paa Straaleiet og sove; Regise paa Knæ foran deres Seng, med Arme og Hoved støttede derpaa, som om hun af Mæthed og Smerte

var søvet ind. Helvig sidder igjen tilvenstre og vugger, men taus og ubevægelig. Paa forskjellige Steder i Værelset er et Chor af bevingede Engle, med Palmblade i Hænderne, grupperet. En Lampe brænder paa Bordet tilhoire; men en dæmrende Belysning, som ved stærk Af-tenrøde, er udbredt i Værelset.

Chor af Englene.

Enhver, der vorder af Verden forladt,
 Bringe vi Trøst i den eensomme Nat.
 Enhver, der Dagen over maa lide,
 Lør vi husvæle ved Midnatstide.
 Den Stund, da Frelseren fødtes paa Jord,
 Fødes en Trøst for den bittreste Smerte.
 En Trøst for Den, der haaber og troer,
 En Gjenlyd af de Saliges Chor
 Stiger da ned i Menneskets Hjerte.

I Smaabørn kjære, der ligge paa Straa!
 Ved Eders Seng vi beskyttende staae.
 I slumre saa trygt; I troe at drømme,
 At Englenes Skarer fra Himmelen strømme.
 Vi lege for Eder den Nat saa lang
 Med Abild af Guld, med Palmens Blade.
 I Smaabørn! glemmer Ier Nød og Trang!
 Forlader Ier trygt paa Englenes Sang;
 Himmelen vil Eder ei forlade!

(Helvig reiser sig, skyder Buggen ind og synes at lytte. Under det følgende Chor gaaer hun langsomt ud ad den lille Dor i Portalen.)

Choret.

Stille! Menneskers Trin sig nærme!
 Vi kan Eder ikke længer bestærme.
 Vi maae flye, naar I vækkes af Eders Slummer;
 Vi har ingen Trøst for den Vaagendes Rummer.
 (De forsvinde.)

Regise

(vaagner og reiser sig).

— Jeg er her endnu! bestandigt her!
 Det var kun en Drøm, at jeg blev løftet og hævet
 Af Engle, og var Gud Fader saa nær;
 At jeg blev spurgt og til Regnskab krævet,
 At min fromme Moder vidned' for Gud,
 Jeg var uskyldig og havde holdt hans Bud.

(Farer sammen.)

Hvo er det, der kommer? Paa Gangen lyder Trin!

(Åbner Døren tilhøire.)

Hjælp Gud! det er Ragnhild! — Hun kommer herind.
 (Gaaer sky hen til den modsatte Side af Børelset.)

Syvende Scene.

Regise. Ragnhild.

Ragnhild

(bærer et tændt Lys og et Bager. Hun er meget bleg).

Du er vaagen, Regise? — Det var vel. Kom hid!

Mig sender min Moder. Hun er atter blid.
Jeg bringer dig Drikke.

Regise.

Drikke? bringer du?

Ragnhild.

Sm! du har jo slet Intet nydt endnu.

Regise.

Desværre! — Saa gjerne jeg drak med dig,
Vidste jeg, du ikke vilde forraade mig.
Min Stivmoder har lukket mig inde, har forbudt
Byrge at komme — mig har Alle forskudt!

Ragnhild

(rækker hende Bageret).

Saa tag da!

(Da Regise vil tage det.)

Vent!

(Efter et Ophold.)

Hvorfor seer du saa stivt
Paa Bageret? Troer du maaskee, det er Gift?

Regise.

Det forbyde Gud!

Ragnhild.

Du har Ret — det forbyde
Den Gud, vi har lært som Børn at lyde.

Ikke sandt? han er en barmhjertig Gud;
Forsonlighed, Medynk, det er hans Bud.

(Sætter Bageret hen paa Bordet.)

Naturen er uden Medynk. Alle Skyer, alle Stjerner
 See paa vor Sorg, men Ingen den fjerner.
 Hvilket Dyr er medlidende? — Kun Mennesket skal forlade,
 Skal tilgive, naar hans Lyst er at affstye, at hade.
 O, man veed ikke hvad det er, at være forsmaaet,
 Hvordan det presser Hjertet og døver Forstanden.

Regisfe (affides).

Hun ængster mig!

Ragnhild

(efter en kort Grublen).

Kom, lad os tale med hinanden!

Her altsaa var han inde? Her har han gaaet,
 Har draget Manden, har talt . . . har talt . . . med dig.
 I dette fattige Rum har han opholdt sig!
 Blev Altting som det var? Blev ikke Væggen betrukket
 Af sig selv med Silke, og med Lilier stuet?
 Blev ikke Gulvet belagt af sig selv med et Tæppe?
 O, han gaaer saa let, berører Jorden neppe!
 Hvor sad han? Hvad fortalte han? — Kom, Regisfe!
 begynd!

Regisfe.

O, hold op!

Ragnhild.

Var han ikke tørstig og vilde drikke?
 Hvad gav du ham? — Det er sandt . . . du havde vel ikke . . .
 Du holdes saa knapt. — Men det er Uret, det er Synd!

Jeg skal sige til Moder, at hun selv skal drage
Omsorg derfor — hvis han kommer tilbage.

(Standser.)

Hvis han kommer! — Nu har han os begge forladt.

(Seer vist paa Regise.)

Veed du, at ogsaa jeg har truffet ham inat?

(Da Regise med en smertelig Bevægelse vender sig bort.)

Veed du det? — Han laae blandt sine sovende Mænd
Og slumred'. Jeg gik sagte, sagte derhen,
Gjennem raslende Grene, over Trærnes Rødder —
Forsigtigt, at jeg ikke vækkede hans Mænd —
Og lagde mig ned ved hans Fødder.

Regise.

O, Ragnhild! du er grusom — du leger med min Smerte!

Ragnhild.

Skam dig, Regise! du misunder mig vel,
At jeg fandt ham, misunder mig mit eneste Held.

Regise

(affædes og med Taarer).

Det er forbi! jeg vil rive ham ud af mit Hjerte!

Ragnhild.

Hvorfor græder du? — Har du tænkt, Ridder Stig
var dig god?

Eller troer du, det er alene dig, han forlod?

O, han kan ikke elske! han er ikke som vi —

Hør! jeg vil betro dig en Hemmelighed, men tie!

Jeg veed Den, der inat blev jaget som en Hind
 Og træt og gispende ved hans Fødder sov ind;
 Men han mærked' det ikke. — Og da Morgensolen steg
 Og skinnede mildt paa det ringeste Neeg,
 Som vilde den lære Mennesket at bøje
 Sit Hjerte til Medynk: da . . . han aabner sit Die,
 Seer hende ligge, seer, at hun sover,
 Veed, at hun lider, ynkes ikke derover,
 Veed, at han med et Ord, med et lille,
 Med et eneste kan hendes Rummer formilde —
 Men han gaaer — hører du? — han vækker hende ikke;
 Han rider bort — derfra! og lader hende ligge!
 (Skjuler sit Ansigt med Hænderne.)

Regise

(der med spændt Opmærksomhed har hørt efter, synker paa Knæ
 og bryder glad ud).

O hellige Guds Moder! Du forlod mig ikke!
 Du har hørt min Bøn!

Ragnhild

(farer iveiret og seer paa hende som med en pludselig Aelse).

Hvorfor den Glæde? — svar!

Mener du, det er for din Skyld, at han har . . .
 O, affhyeligt!

(Gaaer hurtigt hen til Bordet og tager Bøgeret.)

Kom! — Du glemmer . . . see der!

Regise.

Lad det vente.

Ragnhild.

Gift ikke! Nu har jeg bragt det... du er sør...
Kom, jeg drikker med.

Regise.

Jeg trænger ikke dertil.

Ragnhild.

Men nu vil jeg... du skal!

Regise.

Vær blot rolig — jeg vil.

(Idet Regise tager mod Bægeret, viser sig under forandret Be-
lysning Helvig i Døren i Baggrunden).

Helvig.

Ragnhild! Ragnhild!

Ragnhild

(Der vender Ansigtet tilbage eller tilside, da hun har rakt Bægeret,
seer forfærdet Helvig).

Helvig! jeg kommer!

(Til Regise, idet hun styrter ud.)

Drif ikke! det er Gift!

Regise

(Lader ved Ragnhilds Ord og ved Synet af Helvig Bægeret falde
og synker om.)

Min Gud og min Dommer!

(Helvig forsvinder. Der bankes et Par Gange stærkt paa Døren
tilvenstre.)

Attende Scene.

Regise. Stig.

Stig

(bryder Døren op med Magt).

Regise! kom! hvor er du? — Jeg hørte Skrig —

(bliver hende vaer.)

Her ligger hun — o Død! — Har de mishandlet dig?

(Løfter hende op i sine Arme.)

Vaagn op, Regise! hav Medynk med mig —

Regise.

Hvor er jeg —

Stig.

Kom til dig selv! — Det er Stig, der beder —

Du er hos mig. Fat Mod!

Regise.

O, Stig! er det Eder!

— Hvad har jeg seet... var det virkelig... her stod

hun, her,

Saa bleg, saa alvorlig — (seer sig sky omkring.) Er

hun ikke der?

Stig.

Fat dig! lad os flygte! Liden er fort,

Hvert Minut er kostbart.

Regise.

Ja, bort herfra — bort!

Her vil de min Død.

Stig.

Saa kom og følg med!

Regise

(der vil gaae med ham, kommer derved forbi den skjulte Bugge og standser).

Men mine Brødre —

(Iser hen til de to Eldestes Leie.)

— Alf og Dve . . . og den Lille —

Stig.

Jeg henter dem siden —

Regise.

Men naar det nu gaaer dem ilde —?

Hvor kan jeg gaae fra dem?

Stig.

Vi maae bort — affled!

Regise.

Al, jeg kan ikke!

Stig.

For dit Liv jeg gruer —

D kom — du veed ikke hvad Fare dig truer.

(Griber hendes Haand og vil føre hende bort.)

Regise.

D slip mig, Stig!

(Man hører Stemmer udenfor.)

Stig.

Der er' de. Staae her!

(Stiller sig for hende og drager Sværdet.)

See Den, der vover at komme dig nær!

Niende Scene.

De forrige. Svend Dyring (i Huusdragt, med blottet Sværd i Haanden) og Guldborg, begge fra Døren tilhøre.

Guldborg

(efter et Dophold, pegende med Kulde hen paa Stig og Regise).

Svend! der seer du!

Svend Dyring

(forbauset).

Saa var det dog sandt!

Guldborg.

Mærker du nu, at din Hustru seer grant?

Du vil ikke troe, at de væbnede Mænd,

Der holde ved vort Huus, føres an af din Ven.

Du har jo bebreidet mig, at jeg tugter

Din ulhdige Datter. Mildhed frugter,

Mener du. Vel! see nu til! Hun vil flye

Fra vort Huus med vor Avindsmand, skuffer os paany —

Stig.

Hr. Dyring! I troer dog vel ikke —

Svend Dyring.

Lie!

Spar Eders Ord! Med os er det forbi!

Gud er mit Bidne, paa Eder har jeg stolet

Meer end paa mig selv. Men I farer med Svig —

Stig.

Svend!

Svend Dyring.

Det er Sandhed! I har loffet og bolet
 Med mit uerfarne Barn. — Hvi holdt I, Ridder Stig!
 Hver Aften herude? Hvi kommer I med Vaaben
 Inat og lægger Eders Mænd om min Gaard?
 Hvi byder I mig saa ulige Kaar?
 Er den Udfærd ridderlig, ærlig og aaben?

Stig

(med hævet Stemme).

Hør mig, Svend Dyring! I vide mig Ord!
 Mig svigte Gud i høiest Glende,
 Hvis jeg enten sviger Eder eller hende.
 — Jeg sad paa Hesten. Saa vide jeg foer.
 Langt fra Landet at flye var min Agt.
 Eders Datters, den fagre Ragnhilds Smerte,
 Med Banghed krystede den mit Hjerte;
 Jeg følte selv dens fordærvende Magt.
 — Da hørte jeg Hestens Trampen i Lunden
 Og Menneſte-Stemmer. Det var Bolt og hans Mænd.
 Dulgt af Skumringen reed jeg derhen.
 Hvem gjælder Toget? spurgte jeg en Svend.
 Vi komme som Nattens Ly over Bonden,
 Svared' han fort. Vil du med, saa kom!
 Vi sætte Thinget; vi holde Dom.
 Svend Dyrings Gaard skal ned fra Grunden.
 Da vendte jeg min Hest, reed flux tilbage

Dg væbneb' mine Folk; befoel dem at drage
 Efter Luge Bolt, mens jeg drog forud;
 Thi mig drev Rædsel og Angst for min Brud.
 — Her traf jeg din Datter med blegnende Kind,
 Uden Samling, paa Gulvet. Gud maa kjende,
 Om det er med Rette, der handles ilde med hende.

Guldborg.

Dg I vil, vi skal troe hvad I bilder os ind?

Regise.

O Fader, troe ham!

Guldborg.

Forræderste! tie!

Du forsvarer den Sag; thi du har Deel deri.
 Uden Samling laae du? Hvad troer du at vinde
 Ved alle dine Vaafund? Hvem vil du forblinde?
 Skal det lade, det gaaer dig saa haardt imod?

Regise.

O, lad mig tie! . . . Mine Sandser mig forlod . . .
 Ragnhild var her . . . jeg veed ikke hvad hun vilde.
 Hun gav mig . . . af Gud! hun flygted bort igjen
 Ude af sig selv — jeg veed ikke hvorhen.
 Men lad hende søge! Den Arme har det ilde.

Svend Dyring.

Ragnhild var her?

Guldborg.

Det er ikke sandt.

Hun er paa sit Kammer, og midt iblandt
Sine Piger; og jeg veed, paa dem kan jeg lide.

Regiøse.

O Fader! see efter! Vi kan ikke vide,
Hvad der er hende tilstødt. Naar hun ikke... naar blot...

Svend Dyring.

Guldborg! lad os søge. Jeg aner intet Godt.

(I det Svend Dyring, tilskyndet af Regiøse, nærmer sig Udgangen tilhøire, standses han af den indtrædende Byrge.)

Tiende Scene.

De forrige. Byrge.

Byrge

(bleg og forstyrret, tager Svend Dyring tilside).

Hr. Dyring! Gud frie os...

Svend Dyring.

Hvad nu? Læd ud!

Byrge.

Honfrue Ragnhild...

Guldborg

(der kommer til).

Min Datter?

Byrge.

Du naadige Gud!

Hun bliver baaren herind.

Regise (jamrende).

O, der kan I see!

(Ragnhild bæres ind af nogle af det kvindelige Tjende, der under det Følgende igjen forlade Scenen.)

Guldborg.

Min Ragnhild!

Svend Dyring

(til dem, der bære, pegende paa Loibanken).

Herhen! Der er Hjælp maaskee . . .

Drenge! vaagner op!

(River Alf og Dve op fra Loibanken; disse flygte angst hen til Buggen, hvor de krybe sammen.)

Lægger hende her!

Regise! hold hendes Hoved . . .

Guldborg

(der med de Dyrige staaer omkring Ragnhild).

O, den Arme!

Hun er iskold — fæl kun! Uden Liv, uden Varme!

O see — hendes Tinding er knuust — see kun der!

Det er for silde!

Svend Dyring

(efter en Pause).

For silde! — Hun rører sig ikke.

Hun ligger livløs, med brustne Blikke!

— Byrge! hvor var det muligt?

Byrge.

Af Gud!

Jeg veed kun Lidet. Vi blev Alle vækket
 Af et Bulder af Vaaben, og foer op forstrækket.
 I Forvirringen har hun styrtet sig ud
 Ved Stranden i Fjorden. I Nærheden holdt
 En Mængde Ryttere, ført af Tage Bolt.
 De trak hende op — men for seent!

Svend Dyring.

Tage Bolt!

Byrge.

Just ham, Hr. Dyring! Han blev spag som en Dvinde
 Og stille, da han mærked, Ragnhild var død.

(Til Stig.)

Eders Folk, Hr. Ridder! paa den Tid brød
 Ud fra Skoven. Han lod sig gribe og binde
 Uden Modstand —

Svend Dyring

(gaaer hen til Stig og trykker hans Haand).

Lilgiv mig!

Stig (affides).

Lilgive mig Gud!

Guldborg

(der kommer frem).

Min Ragnhild er død! Hun har stridt ud!
 Min eneste Datter! min eneste Glæde!
 — I har naaet Eders Dnske, Hr. Stig! Stig til,
 Hvad lyster Eder mere? Hvad er det I vil?

Vil I mig selv med Fødder træde?

Vil I min Eiendom?

Stig.

I kan ikke lide

Meer end jeg selv.

Guldborg.

Ja, det kan jeg vide!

I tager Jer vel nær — I lider vel haardt,

I ynkes vel over den barnløse Dvinde.

Men — Maalet er fuldt! I drage nu bort!

I ride flux herfra! Lad Jer aldrig finde

Paa min Grund, for at udsaae Tvedragt og Splid!

Stig.

Lad Eder forsonse!

Guldborg.

Regisfe! kom hid!

Adlyd mig! Vel er det den høie Tid,

At sætte dig under Opsyn og bevare

Et uvorent, letfindigt Barn for Fare.

Svend Dyring.

Min Hustru! Sorgen har truffet os tungt.

Den maner os: her bør glemmes, bør tilgives.

Vær ikke for streng mod et Barn, der er ungt

Og uerfarent.

Guldborg (bitter).

Ja, Svend! jeg veed,

Dig var det altid eens hvad jeg leed,
 Naar blot dine Børn kunde hædres og trives.

Svend Dyring.

Din Smerte gjør dig ubillig.

Guldborg.

Vel muligt; men jeg troer,

J gjør bedst i at rette Jer efter mine Ord.
 Din Datter skal lystre mig. Ilde blev jeg stædt,
 Om min Ragnhild, der er af adelig Æt,
 Skal ligge paa Baaren og hun skal hovere.
 Følg med, Regise!

Regise (bedende).

Min Fader!

Guldborg.

Intet mere!

Din Fader skal ei længere stufes ved
 Dine falske Taarer, dit Dvindesned.
 — Slip hende, Hr. Ridder!

Stig

(der staaer foran Regise som for at beskytte hende).

Hr. Dyring! tael J!

Svend Dyring

(mørk, til Guldborg).

Du gaaer for vidt! Lad dig sige!

Guldborg.

Lie!

Hun er mig en Affkye! — Jeg vil Intet høre . . .
Hun skal ud af mit Huus!

Stig.

O, Svend! staae mig bi!

(Til Guldborg.)

Ebers Willie skee! Paa Stand vil jeg føre
Den Forskudte til mit Hjem. — Hør mig! I forbinde
Regisfe med mig! I give Jert Minde!

Guldborg.

Aldrig!

(Hun griber med en voldsom Bevægelse Regisfes Haand for at
føre hende bort.)

Byrge

(der hidtil har været en tavse, men ængstlig Tilskuer, med et
bedende Blik til Svend Dyring).

Hr. Dyring!

Svend Dyring

(heftig).

Guldborg!

(Ibet Guldborg søger at føre Regisfe med sig, og Svend Dyring
vil standse hende, springe begge de store Floie af Portalen i
Baggrunden op med et Bulder, og Helvig viser sig i fuld
Belysning).

Helvig.*)

Hold inde!

*) Det Følgende er behandlet som Melodrama. Slutnings-
Choret falder bort ved Opførelsen.

Byrge (forfærdet).

Fru Helvig!

Alle de Andre.

Helvig!

(De fare tilbage, saaledes at Guldborg, Stig og Regise komme til at staae paa den ene Side, Svend Dyring og Byrge, til hvem Bornene slutte sig, paa den anden Side.)

Helvig

(til Guldborg).

Haardhjertebe Dvinde!

Forstøffede! Bee dig, at Helvig kom!
 Mærker du ikke, at Herren holder Dom?
 Mine Børn har du nægtet moderlig Pleie;
 Nu ligger din Datter paa deres fattige Leie.
 Min Alskom ved dig er truet med Fald.
 O Dvinde! hvordan har du røgtet dit Kald?
 Jeg levned' efter mig Viin og Brød;
 Mine Smaabørn lide bitterlig Nød.
 Jeg levned' efter mig bløde Senge;
 Og see, paa Straa har du kastet mine Dreng.
 Jeg levned' dem Klæder af Silke smaa;
 Hvi lader du dem da i Badmel gaae?
 Du nægter dem Drikke; nægter dem Mad;
 Du føder dem op med Hunger og Had.
 Skal jeg tiere hjem til dig gaae,
 Saa frank en Lykke da skal du faae!

Guldborg.

Barmhjertighed!

Helvig.

Gaf hen, o Dvinde!

Dg opfyld din Pligt!

Guldborg

(nærmer sig vakkende og dybt rystet Stig og Regise, som vilde
hun forene dem, men Armene synke kraftsløse ned).

Jeg piner Guds Finger! Jeg giver mit Minde.

Helvig

(til Svend Dyring, med mildere Røst).

Svend! lad mig aldrig i Graven spørge,

At mine Børn maae lide Nød og maae sørge.

Dem gavner saa lidet min natlige Gang;

Jeg kan ikke stille deres jordiske Trang.

Forgjæves har jeg løftet dem paa mine Arme;

I min Favn er hverken Ly eller Varme.

Min Husbond og Herre! sørg for de Smaa!

Lad dem ikke savne! Lad dem ikke trænge!

Sørg for min Datter! Tænk paa mine Dreng!

Dg glem ikke den Mindste, der i Buggen laae!

(Hun gjør en sagte Bevægelse som om hun vveg tilbage.)

Svend Dyring

(strækkende Armene ud).

Helvig!

Helvig

(med mattere Stemme).

I skal ikke klage og græde,

J skal ikke længes og sørge for mig!
 Jeg gaaer ind til min himmelske Faders Glæde.

(I det Samme sees gjennem de to aabnede Floie i Baggrunden et Chor af Engle nærme sig. Under det Følgende omringes Helvig af disse, drages langsomt tilbage og forsvinder, mens de handlende Personer falde paa Knæ.)

Chor af Englene.

Enhver, der vorder af Verden forladt,
 Bring vi Trøst i den eensomme Nat.
 Enhver, der Dagen over maa lide,
 Lør vi husvæle ved Midnatstide.
 Den Stund, da Frelseren fødtes paa Jord,
 Fødes en Trøst for den bittreste Smerte.
 En Trøst for Den, der haaber og troer,
 En Gjenlyd af de Saliges Chor
 Stiger da ned i Menneskets Hjerte.

S v a n e h a m m e n ,

romantisk Skuespil i tre Acter.

Første Gang opført paa det kongelige Theater d. 24de Juni 1841
i Anledning af Formælingen mellem Deres Kongelige Høi-
heder, Kronprinds Frederik Carl Christian og Kron-
prindsesse Caroline Charlotte Mariane.

Personerne.

Kongen.

Hans unge Dronning.

Hertug Volmer.

Fru Estrid, Hertugens Moder.

Helene, en græsk Kongedatter.

Eiler
Ove, Sanger } i Kongens Tjeneste.

Guntram, i Hertugens Tjeneste.

Ingeborg, en af Dronningens Piger.

Malsfred, en af Fru Estrids Piger.

Kongens og Hertugens Følge, Dronningens og Fru Estrids
Piger; Bevæbnede, Jægere o. s. v. Chor af de Sidst-
nævnte samt af Helenes Søstre.

Handlingen foregaaer i Sjælland; i de to første Acter deels paa
og ved Kongsgaarden, en Miils Vej fra Esrom, deels paa
Fru Estrids Gaard ved Dresundet; i tredje Act ved Es-
rom-So.

Første Act.

Et stort Skovpartie. I Baggrunden adskillige Telte, og deriblandt et stort og udsmykket. En Mængde af Kongens Mænd, Jægere og Bevæbnede, ere leirede i Grupper; Nogle af dem omringe Ove, der sidder paa en Træstub ved den ene Side i Forgrunden. — Siden Giler.

Det er tidlig Morgenstund.

Første Scene.

Chor.

Fra fjerne Lande kom hun, Dronning Dagmar.

Ove.

1.

Hun var saa ung, saa faur og fin,
Talte til Hvermand mildt,
Til Ridder og til Bonde,
Til ringeste Gangerpilt.

Chor.

Fra fjerne Lande kom hun, Dronning Dagmar.

Dve.

2.

Saa vandt de op de Silkefeil
 Høit i den gyldne Kaa,
 Saa fik de Bør hiin blide
 Dg lode til Danmark staae.

Ehor.

Fra fjerne Lande kom hun, Dronning Dagmar.

Dve.

3.

Dg Kongen hende gif igjen,
 Der hun i Land blev fat;
 Dg Bonden stod ved Stranden
 Dg viftede med sin Hat.

Ehor.

Fra fjerne Lande kom hun, Dronning Dagmar.

(Eiler træder frem.)

Eiler.

Ei, Godtfolk, giver Lyd! Her er nu alt Andet
 at tage vare paa end at synge Viser.

Dve.

Et godt Ord igjen, Hr. Eiler. Vi ere dog i
 Grunden samlede for at være fornøiede, og saa synger
 man gjerne. Forresten sang jeg Visen om Dronning
 Dagmar, og den synes mig at passe mærkelig idag.

• Vi fejre jo vor Konges Bryllupsdag. For eet Aar siden landede vor deilige, unge Dronning her paa Sjælland, og hun har været en Dagmar for os Alle. Broder Knud i Klofret siger jo, at Mennesket skal vise sig taknemmelig — ja, han mener sandtnok mod Klofret; men det gjælder vel ogsaa ellers.

Eiler.

Deri har du stor Ret, Dve. Men du maa sørge for, at du ikke driver din Taknemmelighed saa vidt, at du er hæd, inden Hendes Naade kommer. I Sangere er et farligt Folkefærd. Har I først faaet Munden paa Gang, saa skal der Noget til at stoppe Munden paa Jer. — Hvem er det der kommer?

Dve.

Det er Guntram, Hertug Volmers Svend.

(Han gaaer tilbage til de Andre.)

Eiler.

Det var godt; ham ventede jeg paa. (Affides.) Guntram er da et ligedan Stykke af en Poet. Men han er ikke krøben ret ud af Egget endnu, saa ham kan man faae Bugt med.

Anden Scene.

De forrige. Guntram.

Eiler.

Nu, hvad godt Nytt bringer du, Guntram?

Guntram.

Hertugen, min Herre, lader Eder vide Bud, Herr Eiler, at han skal indfinde sig til rette Tid med Følge af sine Folk tilhest, Alle med deres bedste Smykker.

Eiler.

Godt, Guntram. Hvor traf du din Herre igaaftes?

Guntram.

Paa hans Moder, Fru Estrids Gaard.

Eiler.

Er der noget Nyt at melde derfra?

Guntram.

Nei, ikke det jeg veed.

Eiler.

Der var ingen fremmede Herrer eller Fruer?

Guntram.

Nei, Ingen uden Jomfru Helene, der rigtignot er fremmed her i Landet. Men hun har nu været saa længe hos Fru Estrid.

Eiler.

Naa, Jomfru Helene — det er sandt. Hvad er det for en Jomfru Helene? Hvorfra skriver hun sig?

Guntram.

Ja, det veed jeg ikke ret. Jeg troer, hun kommer fra de rhinske Lande.

Eiler.

Saa? Hvor kommer det, hun opholder sig saa længe hos Fru Estrid?

Guntram.

Hun synes nok godt om det her i Landet. Det skal jo holde haardt at opvise en mere skøn Part af Verden end disse vore Ølande, besynderlig Sjælland.

Eiler (affides).

Af den Mening er nok Jomfru Helene ikke.

Guntram.

Og nu en Gaard som Fru Estrids!

Eiler.

Du siger sandt. (Affides.) Saavidt jeg kan for-
mærke, er Guntram ikke den Mand, der skal sladdre
af Skole i Utide. (Høtt.) Naar min Søn, hvordan
gaaer det saa med dine Forsøg i Skjaldekunsten?

Guntram.

Kun maadeligt, Herr Eiler, desværre kun maa-
deligt. Jeg har faaet tillaans i Klofret en skøn
Historie om de tolv Jevninge, skreven paa fint Per-
gament og med heilige Billeder. Naar jeg læser i
den, saa er det som jeg kom ind i en anden Verden.
Den Historie vilde jeg nu gjerne sætte ud paa Niim.
Men Niimene ville ikke falde for mig.

Eiler.

Det kommer nok, Guntram.

Guntram.

J har raadet mig til at søge Tensomhed i Skoven, Herr Eiler.

Eiler.

Ja, min Søn, de gamle, romerske Poeter anbefale det som et dueligt Middel til at vække Geisten.

Guntram.

Jeg har ogsaa fulgt Eders Raad. Men der er saa lummert i Skoven paa disse Lider. Det slaaer aldrig feil, at naar jeg har kastet mig hen under et Træ for at lytte til Fuglesang og tænke paa de tolv Teyninge, saa kommer Søvnheden over mig; og naar jeg saa vaagner igjen, saa er den hele Gevinst, at jeg har sovet, saa det værker i mit Hoved.

Eiler.

Ja, det er slemt.

Guntram.

Det bliver til Intet, Herr Eiler; jeg har stor Frygt derfor. Nu har det i lang Tid været mit høieste Ønske, at kunne fuldende min Fødeby Slagelses Krønike, som jeg har begyndt at sætte ud paa Niim, og hvortil J har givet mig saa skønne Underretninger om Byens Historie. Men det gaaer kun saa smaat, alt hvad jeg saa grunder derpaa. Jeg er bange for, at jeg af Bekymring sætter min Helsen til derover.

Eiler.

Tag sagte paa, Guntram, tag sagte paa; Jorden er gammel. Du maa give Tid, min Søn, og begynde smaat. Ordsproget siger jo: Smaa Helgene kan ogsaa gjøre Tertejn. Og hvad din Helsen angaaer, saa kan man endnu ikke mærke, at den har lidt nogen Brøst. Men gaae nu hen til Teltene og lad dem give dig et Bæger Viin. Hvis de romerske Poeter tale sandt, saa skal Vinen heller ikke være ilde for den poetiske Geist.

Guntram.

Deri, troer jeg næsten, har de ikke taget feil. (Gaaer, men vender strax om.) Det er sandt, Herr Eiler — hvis jeg tør fordrifte mig til at gjøre et Spørgsmaal — er der ikke sex Muser?

Eiler.

Jo, min Søn. Thi saasom der er ni, er der temmelig sikkert ogsaa sex.

Guntram.

Er der ni? Det havde jeg ikke troet. Er ikke Diana en af Muserne?

Eiler.

Jo; tag du kun hende med. Det gjør Intet. Men see nu først til at gjøre det af med de sex. Det har jo ingen Hast med de andre.

Guntram.

Åh, Herr Eiler! I er en kostelig Mand. Ebers
 5. Hæft: Dram. Værker. VI.

Raad og Billedning, indseer jeg, kan være mig til
stor Nytte. (Gaaer hen til det øvrige Følge.)

Dve

(der hurtig nærmer sig).

Der har vi dem, Herr Eiler! der har vi dem,
min Tro! Hans Raade og vor unge Dronning.

Eiler.

Ei, det var herligt! Sørg nu for, at der iagt-
tages en god og stikkelig Orden, at jeg ingen Skam
har af Eder.

Tredie Scene.

De Førrige. Kongen og Dronningen med Følge.
Foran dem træder et bandsende Chor ind af unge Piger og Karle,
ledsagede af Spillemænd med Harper, Fløiter og Horn.

Chor

af de Indtrædende og Tilstedeværende.

1.

Den Sommersol den stiger klar
— Agnes, vor unge Dronning! —
Den straalte, da den blev dig vaer.
Hil dig og hil vor Konning!

2.

I Lunden qvibdre Fugle smaa
— Agnes, vor unge Dronning! —

De sjunge høit som bedst de maae:
Hil dig og hil vor Konning!

3.

Paa Marken vorer Urter vildt
— Agnes, vor unge Dronning! —
Dg hviffe, mens de see saa mildt:
Hil dig og hil vor Konning!

4.

Dg Linden springer ud i Skov
— Agnes, vor unge Dronning!
Linden duster til Eders Lov.
Hil Agnes! hil vor Konning!

Kongen

(der træder frem i Forgrunden med Dronningen, naar Chore
er endt).

Min Agnes! har du fattet hvad de sang?
O, der er dyb Betydning i de simple,
Velmeente Ord, der hilseb' os i Sangen!
See blot omkring dig! See, hvor Phøbus straalet
Paa Firmamentet, retsom om han vilde
Med Ostens Glands og Varme festligholde
Den glade Dag, der bragte dig til Danmark.
Mærk kun, hvor Himmelen er klar! hvor liflig
Dg fuld af Kryder Luftens Sommeraande
Imellem Lindetræets Blade spiller!
Dg Urter, Blomster, Trær, Alle dvæle

Saa tause, saa dybsindigt og opmærksomt,
 Som om de vented' Alle kun paa dig,
 Som om de vilde glæde sig med Kongen,
 Og lære ham at fatte hvad ham undtes.

Dronningen.

Min Herre, I er altfor god mod Agnes.
 Ved Eders Ord jeg bringes til at rødme.
 At, jeg er ung endnu og uerfaren!
 Kun Godhed og et hjærtligt Sindelag
 Kan oversee, hvor meget end mig fattes.

Kongen.

Tael ikke saa, min Agnes! eller nei!
 Tael kun saaledes! Dmmygheds Tuvvel
 Er det Klenodie, der i din Ungdoms
 Og Skjønheds Krone straalte allerlignst.
 Hvis efter Dødeliges Raar du lider
 Af Skrøbelighed, elsker jeg den med.
 Den hører saa nødvendig til dig selv,
 At, naar jeg savned' den, jeg blev bedrøvet.

(Eiler, Dve og Flere af Følget nærme sig.)

Nu, Eiler! altsaa her er Samlingsstedet?

Eiler.

Her er det, Eders Naade! — ganske rigtigt!

Kongen.

Og alle vore Benner, vi har indbudt
 At glæde sig med os idag, er' komne?

Eiler.

Paa Hertug Bolmer nær.

Kongen.

Han kommer nok.

(Affedes til Eiler.)

Hvorledes gaaer det? Kan jeg stole paa,
At Alting foranstaltes som jeg ønsker?

Eiler.

Det kan I stole trygt paa, Eders Naade!
Strax efter Middag ride vore Skytter
Og Livdrabanter, smykked' paa det Bedste,
Og samles udenfor Fru Estrids Gaard.
Af dem skal nu Herr Bolmer og hans Brud
Geleides til en Fjerdingvei herfra.
Der holde Ribbersmænd og ædle Herrer
Samt unge Karle, Piger, Spillemand,
Og følge med, den sidste Part af Veien.

Kongen.

Og mener du, min Hustru faaer ei Nys
Om denne lille Glæde, jeg har tænkt
Uventet at berede hende?

Eiler.

Ei,

Hvor skulde hendes Naade? Ingen
Formoder Andet om det hele Tog,
End at det gjælder Eders Bryllups-Høitid.

Kongen.

Det er mig kjær. — Jeg stoler paa din Klogskab.
(Gaaer igjen hen til Dronningen.)

Dronningen.

Min Herre nævnte nylig Hertug Volmer.
Hvorledes kommer det, vi see vor Frænde
Saa sjelden paa den sidste Tid?

Kongen.

Ih nu,
Volmer er ung, han færdes snart paa Jagten,
Snart reiser han og gjæster sine Venner.
Med Tiden bliver han vel mere stadig.

Dve.

Med Eders Naades Gunst! Hvis ellers Rygtet
Ei lyver dengang, troer jeg, Hertug Volmer
Har Andet nu at tage vare paa
End Jagt og Gjesteri. Man mumler om,
Der gjøres Anstalt paa Fru Estrids Gaard
Til Bryllupsfærd.

Dronningen.

Til Bryllupsfærd? Til hvis?

Dve.

Herr Volmers med en ung og deilig Brud.

Eiler (affedes).

Der slap det ud.

Dronningen

(til Kongen).

Vor Frænde holder Bryllup?

Kongen.

Det kan jeg aldrig troe. (Affides.) Gid Dve Sanger
Var skaaren mindre godt for Tungebaandet.
Kanste han talte saa desmindre.

Dve.

Guntram,

Vor Hertugs Svend, veed vel Bessed derom.
Han er just her, hvis Eders Naade ønsker —

Dronningen.

Ja, du har Ret! Lad Guntram hurtig komme.

(Dve gaaer.)

Kongen.

Det er et daarligt Rygte.

Dronningen.

Det er muligt.

Men slikt et Rygte, selv om det er usandt,
Fortjener at det undersøges. (Utaalmodig.) Guntram!
O, lad ham komme! lad et Bud gaae ud!

Kongen.

Der er han alt.

(Guntram nærmer sig.)

Dronningen.

Kom hid! Fortæl os, Guntram,
Hvad veed du om din Herres Bryllup?

Guntram.

Intet,

Slet Intet, Eders Naade.

Dronningen.

Veed du Intet?

Du er den Svend, han meest har Tillid til;
Saa maa du sagtens vide...

Guntram.

Hav mig undskyldt!

Min Herres Bryllup har jeg Intet hørt om.

Kongen.

Der kan du see, min Agnes! (Til Guntram.) Gaae du kun!
Vi troe dig gjerne.

Dronningen.

Lad ham vente lidt!

Men har du ikke mærket hos Fru Estrid,
Der gjøres Anstalt til en Høitid?

Guntram.

Nei,

Det har jeg Intet mærket til. Men, sandt nok,
Jeg har den slemme Bane, at jeg gaaer
I mine egne Tanker, og saa mærker
Jeg ikke grandt hvad Andre have fore.

Dronningen.

Ei, det er daarlig Tale! Er man ung,
Saa agter man paa Alting.

Eiler.

Eders Naade

Maa have Guntram undskyldt. Naar han gaaer
I Tanker stundom, skeer det alt med Grund.
Han dyrker Sjaldkunsten.

Dronningen.

Dyrker du?

Guntram.

Det gjør jeg rigtignok.

Dronningen.

Men denne Kunst

Er saare vanskelig. Har du nu mærket,
At du har Anlæg, medfødt Gave?

Guntram.

Nei,

Det har jeg ikke mærket.

Eiler.

Eders Naade

Kan see, han er oprigtig.

En Drabant

(nærmer sig).

Hertug Bolmer

Med Følge kommer.

Dronningen

(til Kongen).

Det var herligt! Bolmer

Maa vide bedst, om Rhytet taler Sandhed.

Fjerde Scene.

De forrige. Hertug Volmer, med Folge.

Kongen

(gaaer Volmer imøde).

Velkommen! Vær velkommen hid, min Frænde!

Volmer.

Jeg takker Eder.

Kongen.

Nei, vær takket selv,

At I og Eders Mænd til os er kommet

Til venligt og til hjærligt Møde. (Fører Volmer frem.) Agnes!

Vor kjære Frænde Volmer!

Dronningen.

Vær velkommen!

Volmer.

Jeg haaber, at I lider vel, min Frænke!

Dronningen.

Jeg takker Eder. — Men I troer nok ikke,

At ligesom I kom, har vi havt Strid

For Eders Skyld.

Volmer.

For min?

Dronningen.

Der gaaer et Rygte,

At I er stærkt tilfands at holde Bryllup.

Volmer

(seer forvirret paa Kongen).

At holde Bryllup?

Kongen (leende).

Stakkels Frænde! Verden

Er kun et daarligt Herberg for de Fromme.

En ærlig Mand har ikke Lov at gjemme

En hemmelig Beslutning, uden Alle

Saae Nyss derom.

Dronningen (hastig).

Saa er det sandt?

Kongen.

Min Agnes!

Det var min Agt at spare denne Nyhed

Til hen mod Aftentid, naar Dagens Høitid

Var endt, og Sindet næsten trættet

Af de forsvundne, glade Timers Indtryk.

Da skulde den som Hesperus, der stiger

Paa Aftenhimlen, stige fra sit dunkle,

Sit hemmelige Svøb, og med sin Glands

Lilstdst forherlige vor Bryllupsfest.

Da skulde Volmer heel ubentet føre

Sin unge Brud til dig; og siden drog vi

Til Klostret, hvor iasten de skal vies.

Men — nu er Overraskelsen forplumret.

Dronningen.

O, denne Tidende mig høilig glæder!
 — I er trolovet? og med hvem, Herr Volmer?
 Hvor har I vundet Eders unge Brud?
 Hvorfra er hun? Jeg maa dog kjende hende.
 — O, jeg har tusind Spørgsmaal, som I seer.

Volmer.

Og jeg, min faure Frænke, Svar til alle.

Kongen.

Ja, Volmer, nu er Seglet brudt. Nu gavner
 Det lidt kun, at skjule Brevets Indhold.
 Fortæl min Hustru, inden ud vi drage
 At stue Falkens Flugt, det Eventyr,
 I fristed', da I vandt Jer Eders Brud.
 Tid har vi nok, og Morgenens er kjelig,
 Og Skovens Løvtag hvalver sig fortroligt,
 Og Træerne staae tause, som de lytted'.

Dronningen.

Fortæl, Herr Volmer! Jeg er lutter Dre.

Kongen.

Han skal fortælle. Men hans Eventyr
 Er af en sær Natur, og taaler ikke
 Ret mange Vidner. Giler! lad os være
 En Stund alene.

(Paa et Bink af Eiler trækker sig hele Følget tilbage, saa meget Scenens Dybde tillader, og kun Kongen, Dronningen og Volmer blive i Forgrunden.)

Nu kan I fortælle.

Volmer.

Med Føie kan man kalde hvad mig hendt er
Et Eventyr, et felsemt, fast utroligt.
— Idag for eet Aar siden reed jeg sildigt
Med mine Mænd fra Eders Bryllupsfest.
Vi reed i Stilhed langsmed Esrom-Sø,
Hvis blanke Speil af Maanen blev bestraalet.
Da saae jeg til min Undren midt i Søen
Syv unge Piger let og muntert svømme,
I fine Badekjortler klædte. Haaret
Sang opløst over Skuldrene, der skinned'
Som hvidest Elfenbeen. De boltred' sig,
Savfruer lig, med Overmod i Vandet,
Og sang i fremmede, men skjønne Toner.
Forbausset over Synet steg jeg af,
Lod mine Mænd i Skoven holde stille,
Og nærmed' mig tilføds til Badestedet.
Her fandt jeg liggende paa Græsset syv
Forunderlige Slør, af felsemt Art
Og af et Stof, der var mig ubekjendt,
Fast som de væved' var af fine Fjedre.
Lil hvert af dem befæstet var en Krone

Af hvide Svanesjer, og rigt besat
 Med Perler og med dyre Stene. Nærved
 Befandt sig andre Klæder, meest af Silke.
 Jeg lod det ligge, som jeg fandt det, skjulte
 Mig bag en Tjørnebust og holdt nu Die
 Med dem, der svømmed'. Efterhaanden steg de,
 En efter Anden, op af Badet, drog
 I Skjul af Løvet deres Klæder paa,
 Befæsted' Slørene med Fjederkronen
 Paa Hovedet, og — neppe kan man troe det —
 Og hæved' sig fra Jorden op som Fugle.

Dronningen.

Dg hæved' sig fra Jorden?

Bolmer.

Som jeg siger —
 Først svævende med uvis Flugt; men siden
 Udbredte Slørets Folder sig som Vinger,
 Som brede Seil, der svulmede for Vinden.
 Dg mens de sang i Luften klart og lifligt,
 Saa Espens Blade dirrede derved,
 Dg mens de stinned' under Maaneglandsen,
 Forsvandt de for mit Syn som hvide Skyer.
 Den sidste — hvad jeg siden fik at vide —
 Den yngste blandt dem, var endnu tilbage.
 Det syntes som hun ikke kunde stilles
 Fra Badets Kjølighed. — Da faldt mig ind

Den Tanke som et Lyn: Er ikke Sløret,
 Der løfter dem, en Fjederham som hine,
 Om hvilke Sagn og gamle Viser melde?
 Og hvis jeg tog og glemte det, der ligger
 Endnu tilbage, vilde da den unge,
 Deilige Svømmerste, der dvæler hiøset,
 Ei med det samme hindres i at flygte?
 Og bringes i min Magt, og jeg erfare,
 Hvorfra hun kommer, hvo hun er, fra hvilken
 Mærkværdig Slægt hun stammer? — Og som tænkt,
 Saa handled' jeg. Forsigtig tog jeg Sløret
 Og gif i Stilhed hen til mine Mænd.
 Først paa en Omvei, som om nys vi ankom,
 Reed vi tilhobe hen mod Søen. Der,
 Som jeg formoded', saae vi snart den Arme,
 Der ængstlig gif fra Bust til Bust og søgte.
 Af, hun var ung og fager, let som Aaen
 Og smækker som en Biediegreen om Livet —
 En Rosensblomme fra en fremmed Jordbund!
 — Da nu hun blev os vaer, da stod hun stille,
 Forsagt og bly og som paa Spring til Flugt.
 Jeg nærmed' mig alene, talte venligt
 Og mildt til hende; thi hun hnked' mig.
 Og med en Strøm af Ord, og afbrudt ofte
 Af Taarer, søgte hun sit Tab at tolke.
 Men disse Ord, der klang saa blødt og lifligt

Som Fløitetonen, fremmede de var' mig.
 Hun gjorde da ved Miner og Gebærder
 Sit Tab os tydeligt; og for et Syns Skyld
 Vi søgte rundt i Buxt og Krat om Sløret.
 Men, som I vel kan tænke Jer, forgjæves.
 Da bredte jeg min Kappe paa min Hest
 Og bad det faure Barn med Tegnen, at sætte
 Sig op og følge mig. Og hjælpeløs,
 Forladt af Alle som hun var, hun tog
 Imod mit Tilbud. Derpaa drog vi Alle
 Til Drefundet, til min Moders Gaard.
 Hos hende har hun været indtil nu.

Dronningen.

Og har forklaret Eder, hvo hun er,
 Fra hvilken Slægt hun stammer ned?

Bolmer.

Det har hun.

Nu har hun været her et Aar, har lært
 Bort Tungemaal, og taler det med Lethed.
 — Hun er en græst Brindsesse. Hendes Navn
 Helene. Hun er Datter af Kong Zeno,
 Cycladernes Behersker. Hine Slør,
 Der tjene dem som Binger, er en Arv,
 Der paa en felfom Viis og alt ved Buggen
 I denne Slægt tilfalder Spindestøden.
 Ved dem forundes dem en Gyne til

At høve sig med Svanens Flugt i Luften.
 — Et andet, ikke mindre sjældent Fortrin
 Blev givet hendes Slægt. Ved Slørets Hjælp,
 Men kun saa længe det er til, formaae de
 At undgaae Alderdommens Brøst og Mangler.
 I visse fjerne Søer — og blandt dem
 Er Eskrom-Sø den ene — blev der nedlagt
 En Kraft at give Slørets Eierinde
 Ungdom og Skjønhed, mens hun er i Live.
 Ved Fruetider, ifkun eengang aarligt,
 Da drage de som Svaner høit i Luften
 Til hine Bænde, bade sig deri
 Ved Aftentid, og stige atter op
 Forhyged' og forskjønned'.

Dronningen.

Hellige Jomfru!

Forhyged' og forskjønned'? — Men, Herr Bolmer!
 Har da Helene siden ikke spurgt
 Om Sløret? Har hun ikke mistænkt Eder?

Bolmer.

Hun troer, at det er snappet af en Rovfugl.

Dronningen.

Men I har gjemt det; ikke?

Bolmer (forlegen).

Gjemt det? jeg?

Kongen (hurtigt).

Nei, nu er det tilintetgjort, min Agnes!

Dronningen.

Tilintetgjort? Nei, det er aldrig muligt!

Et slikt Klenodie! Det har I gjort?

Bolmer (tøvende).

Det er tilintetgjort.

Kongen.

Det var nødvendigt,

Ifald vor Frænde vilde stadig binde

Sin unge Brud til sig.

Dronningen.

Af, nu jeg fatter!

I frygted' for, Helene vilde flyve

Fra Eders Favntag — ja det var jo slemt.

Men er I ogsaa vis paa, Eders Sandser

Ei stuffed' Eder? Troer I fuldt og fast

Paa dette Slørs vidunderlige Dyb?

Bolmer.

Jeg har ei Grund til Tvivl. Hos os i Norden

Blev Slør som disse kaldte Fjederhamme,

Som man af gamle Viser kan erfare.

Og i min egen Slægt der gaaer et Sagn,

At Irmindlin, en ung og fager Jomfru,

Fløi over Sundet i en Falkeham,

Dg drukned' under Kampen med en Valrav.
 Der er en Vise lagt derom.

Dronningen
 (huffende sig om).

En Valrav?

Bolmer.

Den havde dræbt min Stammemoders Søn.
 Man har et andet Sagn, jeg netop nu
 Maa stundom tænke paa, at Ravnen vender
 Engang tilbage, at igjen den truer
 En af vor Slægt med Fare. Men han frelses,
 Ifald en Jomfru offerer sig for ham.
 Men Sagnet er uthdeligt.

Dronningen.

En Valrav?

Nu mindes jeg . . . jeg har ei agtet før . . .

(Vender sig og kalder.)

Min Ingeborg, kom hid! — Herr Eiler, fald
 Baa Ingeborg. (Til Bolmer.) Jeg mindes, mine Piger
 Har dandsset til en Sang om Irmindlin,
 Der dræbte Ravnen.

(Ingeborg nærmer sig.)

Ingeborg, fortæl mig,
 Hvad er det for en Vise, du har sjunget
 Om Falkehammen?

Ingeborg.

Den om Irmindlin?

Dronningen.

Ja, netop den. — Og du kan synge den?

Ingeborg.

Det kan jeg, Eders Naade. Men da Dve
Juft nu er her . . . han synger den saa deilig!

Kongen.

Velan, saa kald paa Dve, lad ham synge!
Og I, Smaapiger, danser kun til Sangen!
Imens kan vi, min Agnes, gaae til Teltet
Og en Forfriskning tage. — Kom, Herr Bolmer!

(Kongen, Dronningen og Bolmer sætte sig udenfor Teltet,
mens Dve tager Plads i Forgrunden, hvor ogsaa Pigerne
danske til Sangen.)

Dve.

1.

Den vilde Ravn er fløiet bort
Med Germands venstre Die,
Med Hælvtten af hans Hjerteblod,
Og sidder paa hine Høie.
Du vide mig den ene Bøn,
Din Falkehant du mig laane.
Jeg bringer Bod alt for din Søn
Og flyver over til Skaane.

Chor.

(Mens Pigerne bandse.)

Hun fløi over de Sletter,
 Hun fløi over salten Vand.
 — Aldrig vender Irmindlin
 Tilbage til Danmarks Strand.

Dve.

2.

„Min Datter, bliv og vaer mit Huus!
 Du kan ei Germand hævne.
 Min Falkesam er slidt og sfjor,
 Den brister ved dette Stevne.“
 — O, lad mig flyve, som jeg kan
 Alt ud i Verden den vide!
 Herhjemme paa den øde Strand
 Mit Hjerte brister af Dvide.

Chor.

Hun fløi over de Sletter, etc.

Dve.

3.

Hun fløi om Natten, fløi ved Dag
 Med Falkens Fjedre vaade.
 Paa Kullens Klipper Ravnens fad
 Og sfaged' med Vinger baade.

„Sid stille, Ravn, og værg dit Liv!
 Dit Dje jeg ud vil ftinge,
 Og skjære med min skarpe Kniv
 Alt under din venstre Ving.“

Chor.

Hun fløi over de Sletter, etc.

Dve.

4.

„Nu har jeg dræbt den lede Ravn —
 O Germand, Hjertenskjære!
 Nu vil jeg til din Moder hjem,
 Hvis Falken mig kunde bære.“
 Hun fløi fra Stranden op igjen,
 Men Falkevingerne bale.
 Det var for Germand Gladensvend
 Hun sank i Bølgerne svale.

Chor.

Hun fløi over de Sletter,
 Hun fløi over falten Vand.
 — Aldrig vender Irmindlin
 Tilbage til Danmarks Strand.

Kongen

(Der under Slutnings-Choret er traadt frem med Bølmer).
 Hav Tak, min Dve! det var herligt sjunget.
 (Dve og Pigerne trække sig tilbage.)

Nu, Bolmer, har I saa betænkt at følge
Det Raad, jeg Eder gav?

Bolmer.

Min ædle Frænde!

Jeg har ei Mod dertil.

Kongen.

Det vil I angre.

Bolmer.

Mig tykkes næsten, jeg gjør Synd, ifald jeg
Tilintetgjør hiint underfulde Slør.

Det er Helenes Eiendom, er hendes
Med Ret og Skjæl. Heel ofte, naar hun sørger
Ved Savnet af saa dyrebart et Gode,
Bebreider jeg mig bittert, det er mig,
Mig, hvem hun elsker, der er Slørets Ransmand.
Jeg tilstaaer Eder, jeg har ikke villet
Berøve mig den Mulighed, engang
At gjøre god igjen min Uret.

Kongen.

Bolmer!

Tag mod et venligt og et velmeent Raad.
Ifald I elsker hende ret af Hjertet,
Tilintetgjør da Sløret, gjør det snart!
Vel kjender jeg kun lidet til Helene;
Kun et Par Gange har jeg ubemærket,
I Eders Svendes Flok, betragtet hende

I Nærhed. Men jeg stuffer mig vist ikke.
 Saa faur og elskelig hun er, saa har dog
 Naturen givet hende Dvindens Billie
 Og Hurtighed i Tanker og Beslutning.
 Naar Sløret atter er i hendes Bold,
 Da forudsiger jeg, endstjøndt jeg ikke
 Er Spaamand, at hun drages vil af Længsel
 Tilbage til sin Slægt og til sit Hjemland —
 Saa ubetyngelig er denne Drift,
 Der binder Menneſterne til den Jordbund,
 Hvor deres Bugge stod. — Og desforuden,
 Hvormed kan vi og dette kolde Norden
 Erstatte hende Naros, hvor hun fødtes?

Volmer.

Hvad der I siger, har jeg sagt mig selv.
 Men mindes vel, naar Sløret ei er til,
 Da kan Helene heller ikke vente
 Forhyngelsen af Esrom-Spøens Bunde.
 Kan jeg for Gud og for mig selv forsvare,
 At nægte hende slikt et sjeldent Fortrin?
 Naar hendes Rosenskinder falme hen,
 Og hendes Dine miste deres Glands,
 Naar dette Billeb, der mig nu fortryller,
 Af Nar og Alder lider, og jeg veed,
 Det staaer i min Magt, atter at forhyng
 Dets Ekjønhed og dets Lislighed, — da skal jeg

Med egen, med forboven Haand mig spørre
 Al Mulighed dertil? — Min ædle Frænde!
 Det vil I dog ei raade til.

Kongen.

Det vil jeg;

Dg meest af denne Grund. Betænk det selv:
 Hun kan forynge, I, Herr Volmer, ikke.
 For hende viser Verden og dens Forhold
 Sig i et evigt Ungdoms-Skær; thi hun,
 Da hun er ung bestandig, vil bedømme
 Dens Færd med Ungdoms Iyffelige Letsind.
 For Eder ældes Verden som I selv,
 Dg Eders Krav til den forandres aarligt.
 En saadan Ulighed i Raar vil vorde
 En Grav for Eders Lykke — I kan troe mig.
 Dog, I maa handle, som I synes bedst.
 I al Fald er der Tid til Overtænkning.
 Naar først I er Helenes Husbond, kan vi
 Maafee bedømme bedre hvad der her
 Er raadeligt. Os giver Tiden villig
 Det Raad, der flygter stridig, mens det søges.

(Eiler nærmer sig.)

Eiler.

Hvis Eders Raade Iyster, er nu Alt
 Beredt til Falkejagten.

Kongen.

Det var vel.

(Han og Eiler gaar hen til Ribberne blandt Folget.)

Bolmer.

Guntram, kom hid! Her er et Brev, der skal
maa bringes til min Moders Gaard, til Jomfru
Helene. Sæt dig strax tilhest.

Guntram.

Skal skee.

Men tilgiv, Herre!... Hvis jeg turde spørge —

Bolmer.

Hvad vil du?

Guntram.

Af, forleden gav jeg Eder —
Jeg havde sat det ud paa Riim — jeg tænkte,
Jomfru Helene muligt vilde glæde
Sig lidt derover —

Bolmer.

Ei, nu husker jeg.

Det har Helene faaet, som du har ønsket.
Men det er Galmands-Lale, du har skrevet.

Guntram.

Af, er det sandt? Ja, jeg har tænkt det selv.

Bolmer.

Lad dette fare, Guntram! Digtetekunsten
Er af en sær Bessaffenhed. Den drives

Ei lettelig, for Willien er god.
 Siig du Farvel til Muserne, min Guntram!
 Jeg mener dig det godt. Lad dette fare!
 Du er mig tro; du tjener mig med Iver.
 Det skal jeg sætte Priis paa og belønne.
 — Men skynd dig nu, og bring Helene Brevet.

(Guntram gaaer. Dronningen, der hidtil har siddet ved
 Teltet i Samtale med Eiler, Dve og de nærmest staaende
 Ribdere, træder frem.)

Dronningen
 (til Bolmer).

Hvad I har nys fortalt mig, og hvad Dve
 har sjunget om, mig høilig har forbausset.
 Jeg forudseer, at jeg har mangt et Spørgsmaal,
 Som I vil plages med at give Svar paa.

Bolmer.

I kan ei plage mig med Eders Spørgsmaal.

(Ribdere og Sægere af Følget, Nogle med Falke paa Hænderne
 og forsynede med de til Falkejagt nødvendige Redskaber,
 nærme sig.)

Kongen
 (der igjen træder frem).

Min Agnes! staaer din Hu dertil, da vil vi
 Paa Sletten hisset lade Falken stige.
 Alt er beredt, og under Baffen venter
 Din Ganger utaalmodig.

Dronningen.

Jeg er færdig.

— Min Falk! Hvo bærer den? Min muntre Falk!

Kongen

(tager Falken fra en af Jægerne).

Giv hid! — Her er den, Agnes!

Dronningen.

Ja, der er den!

Min Ridder Kap, som Dve nys har døbt den.

— Herr Volmer, kom! (Affides til ham.) Forinden

Jagten stiller

Os ad, jeg tale, maa et Ord med Eder.

(Under det følgende Chor ordner sig Toget til at drage bort.)

Chor.

Tilhest, tilfods, i Skov, i Krat

Og over den aabne Glette,

Den aarle Morgen og seent mod Nat

Jage vi Dyrene trætte.

Sabl op min Ganger og skjerp mit Spyd!

Ræk mig den blanke Bue!

Affted vi drage ved Hornets Lyd,

Den flyvende Falk at skue.

Dens Jagt er høit over Lindens Top,

Dens Vinger i Luften susse.

Vi jage Ræven og Ulven op,
Der luske ved Bøndernes Huse.

Tilhest, tilføds, i Krat, i Skov
Jægerne hastig ile,
Og naae tilfødt det flygtende Rov
Alt med de susende Vile.

(Alle drage bort.)

Femte Scene.

Værelse paa Fru Estrids Gaard.

Helene kommer hurtig ind, efterfulgt af Malfred og endeel andre Piger, hvoraf nogle bære en temmelig stor Kasse.

Helene.

Sæt den kun her, men sæt den værlig. Malfred,
Du fik jo Nøglen, luk kun op — nei, vent!
Jeg selv vil lukke op, jeg selv maa tage . . .
Men Nøglen passer ikke — vil du see!
Nu er det vist den feile Nøgle — see kun,
Den sidder fast.

Malfred.

Hvis jeg maa prøve —

Helene.

Ja,

Prøv du kun, Malfred; læg dig ned paa Knæ.
Jeg gider ikke bukke mig.

Malfred
(der luffer Kassen op).

Den passer.

Helene.

Åh, det var sjønt! Saa lad os nu see ad.
Nu maae I hjælpe mig. Ræk mig kun Alt,
Get efter Andet. — Hvad er det, der glimrer?

Malfred.

Det er et Hovedguld, besat med Perler.

Helene.

Læg det kun hen. Det har jeg ikke Brug for.

Malfred.

Men det er deiligt. See kun!

Helene.

Det er godt.

Hvad ligger der?

Malfred.

En Skarlags=Urmekaabe —

Nei, see dog! heeltigjennem er den fodret
Med Maarstind.

Helene.

Godt. Læg den kun hen til siden.

Hvad ligger der?

Malfred.

En Gyldestykkets=Rjortel.

O, hellige Jomfru! hvilken kostbar Kjortel!
Den er saa svær, at knap man kan den løfte.

Selene
(fortrebelig).

Ja, deri har du Ret. Men hvor kan jeg
Bevæge mig i disse stive Klæder?
Man kan jo ikke gaae et Skridt med dem.

Malfred.

Men det er Brug hos Alle hertilands.
Især er Brudestads —

Selene.

Ja, hertilands!

Men jeg . . . hvor kan nu Volmer troe, jeg gaaer med —
Luf Kassen i! Jeg har seet meer end nok.

Malfred.

Og I har ikke seet en Trediedeel!

Selene.

Men denne Trediedeel er hæslig. Luf!

Malfred.

Forsynd Jer ei. Der gives ikke Mange,
Der kunne vente slige Fæstensgaver.
Kom, skal I see. Her er en snæver Trøje
Af Sølvnor, sat med kostelige Stene —
O kom og see!

Helene

(halv uvillig).

En snæver Trøie . . . viis mig —

(Udbrydende.)

Ja, den er smuk! Saaledes skal den være!

(Seer selv efter.)

Dg der en jonist Hue . . . der et Vælte . . .

Det har han ladet gjøre efter mit,

Dg ganske hemmelig!

Malfred (smilende).

Ja, jeg har vidst det.

Helene.

Ja, Volmer elsker mig, det kan jeg see.

I denne Dragt vil jeg staae Brud. Med Resten

Kan I for min Skyld gjøre hvad I vil.

Malfred.

Men I maa bære Hovedguld som Brud.

Helene.

Lad mig i Ro. Sæt Altting ind igjen.

(Rogle af Pigerne bære Kassen ind og komme strax tilbage.)

Nu er det Skade, Volmer ei er her.

Hvi tøver han? Han veed, hvordan jeg længes.

Malfred.

Han loved' først at komme Klokken tolv.

Nu er den elleve.

Helene.

O, var den tolv!

Hvor holder jeg det ud til den er tolv!

Malfred.

Maaskee kan En af os forslaae Jer Tiden.

Helene.

Fortæl mig lidt om Bielsen.

Malfred.

Ja, gjerne.

Taften Kloffen syv vi drage bort

Til Klosterkirken, hele Brudestaren.

I rider ærbar ved Herr Volmers Side.

Helene.

Ja, det er herligt! Ride vil jeg gjerne.

Den Skif er god, I bruge hertilands,

At Eders Qvinder ride. — Nu, hvad Mere?

Malfred.

I Kirken skal I staae paa Altergulv

Under en Himmel, Klofrets Drengs bære.

Saa ringes der med alle Klokker smaa.

Saa kommer han, Herr Peder, sjunger Messen,

Dg alle Brødrene de svare: Amen.

Saa bindes Eders Haar med dragne Baand —

Nei, det er sandt, det skeer herhjemme. Kronen,

Som I har paa som Brud, den faaer I her,

Dg Eders Haar skal bindes op herhjemme.

Helene.

Der bliver Intet af.

Malfred.

Saa kommer Bispen —

Saa verles Ringene — saa siger Bispen:

„Jeg spørger Eder for den øverste Gud,
Har I betænkt . . .“ Net, lad mig see, han siger:
„Jeg spørger Eder . . .“ Ak, jeg huster ikke.

Helene.

O, det er lange, kjedelige Skikke!
Fortæl om noget Andet.

Malfred.

Hvis I ønsker,

Saa skal vi Alle synge Jer en Sang.

Helene.

Ja, syng kun. Der er altid meer Forstand
I Eders Viser end i Eders Skikke.

Malfred.

1.

Den Sommerdag mig gjøres lang
Under de grønne Linde.
Hvor skal jeg styre hen min Gang,
Min unge Brud at finde?

Chor af Pigerne.

Huset er af Marmor,
Og Taget er af Bly,

Sengen er med Silke bredt;
Den Jomfru hun sover deri.

Malfred.

2.

Saa vee er mig for dine Ord —
Under de grønne Linde.
Saa vidt i Landet alt jeg soer;
Hvor kan jeg Huset finde?

Chor af Pigerne.

Huset er af Marmor,
Det ligger under D.
O Ridder, vil du naae derhen,
Du seile den vildene Sø.

Helene

(giver Pigerne et Bink, at de skulle holde op, og gjentager
talende:)

„Huset er af Marmor
Og Taget er af Bly —“

Hvor komme disse Ord i Eders Sange?
— Giv mig min Luth! Jeg kjender dette Huus,
Af Marmor byggt, der ligger under D.

(Synger til Luthen:)

1.

Af Marmor er det bygget,
Min Faders høie Slot,

Af Palmetræer stygget,
 Ved Bjerger fast betrygget,
 Ved Havet, der ruller blaat.
 Naar man fra Baros seiler,
 Da seer man mellem Høie
 Det hvide Slot, der speiler
 I Søen sine Fløie.

2.

Af, aldrig jeg forgjætter
 Mit Hjem, min Faders Slot,
 De solbestraalte Sletter,
 De sommerflare Nætter,
 Og Vandet, der ruller blaat;
 Og mine Søstres Skare,
 Der i de gyldne Haller
 Med deres Stemmer klare
 Forgjæves paa mig kalder.

3.

Til mig har Svanens Vinger
 Til fjerne Lande bragt.
 Med Eder den sig svinger,
 Men mig en Gud betvinger
 Og holder mig her med Magt.
 Paa disse strenge Kyster
 Bedrøvet ladet tilbage,

Jer kalder Ebers Søster
Med Ariadnes Klage.

(Lader Luthen falde og brister i Graad. Pigerne, der under det sidste Vers have nærmet sig, vige med et Udraab forfækkede tilbage.)

Sjette Scene.

De Forrige. Fru Estrid, der kommer hurtig ind.

Fru Estrid.

Hvad er der skeet? Hvad feiler dig, min Datter?

Helene.

O Moder, bliv ei vred . . . Hvad skal jeg gjøre?
Jeg er saa tidt bedrøvet.

Fru Estrid

(til Pigerne).

Lad os ene.

(Pigerne gaae langsomt og nedslaaede ind.)

Du er bedrøvet? Har du Grund dertil?

Helene.

Ik nei, jeg veed det — det er Uret af mig.
Jeg lever uden Sorger her, jeg elstes
Af Volmer og af dig. I føie mig,
I ere fjærlige mod mig, langt mere
End jeg fortjener. Men — tilgiv, min Moder!
Mig griber undertiden Sorg og Længsel
Bed Tanken om det Hjem, jeg har forladt.

Fru Estrid.

Jeg kan ei dable dig derfor, min Datter.
Men kan ei dette Hjem, det nye, det trygge,
Du har erhvervet, give dig Erstatning?
Du selv har sagt, at disse Lande gav dig
Hvad ei dit Fødested dig kunde skjænke.

Helene.

Min Bolmers Kjærlighed! O troe kun ikke,
At jeg kan glemme hvad han er for mig!
Hvis Bolmer fulgte med mig til mit Hjem,
Da vilde Maros unge Piger undres,
At Mænd som han kan findes her i Norden.
Han er som Jason, da han gik at hente
Det gyldne Skind; han er som Dionysos,
Da han med Mildhed trøstet' Ariadne —
Saa mandig og saa mild, saa stærk og kjærlig!

Fru Estrid.

Nu, min Helene, og endda du længes?

Helene.

O hør mig, kjære Moder! Hjemme har man
Et Sagn fra gammel Tid om Alkyoneus,
En af Giganterne. Til Døden saaret
I Kamp med Guderne, og styrtet ned,
Han atter kom til Live, da han faldt paa
Sit Fødested Pallene, Denne Mythe

Er Menneskets Historie. Vi drage
Sundhed og Liv af Landet, hvor vi fødtes.

Fru Estrid.

Vel giver jeg dig Ret heri, min Datter!
Men Qvindens Kaar er ei som Mandens. Han
Er Fet og Alt med Landet, hvor han fødtes,
Og af dets Marv han drager Styrke. Qvinden
— Saaledes byder selv den hellige Skrift —
Skal følge Mandens Kaar; hans Hjem er hendes.
— Ei heller jeg er født i dette Land.
Mit Fødeland er Bretland. Men i Danmark,
Der var min Husbonds Hjem, der har jeg fundet
Mit andet Fødeland; der blev jeg gjenfødt
I Kjærlighed til ham, der var mig Alt.

Helene.

O Bretland! dette kolde, strenge Land!
Hvor meget har det ikke liigt med Danmark!
Mit Hjemland derimod — du kjender ikke
Hiint muntre, varme, lykkelige Land!
Der er Naturens Gubdom mild mod Alle.
Den synker frugtbar ned i Solens Straaler,
Den kjøler os med Vindene fra Søen,
Den mætter os med gyldne Frugter, lædsker
Med Kilderne vor Tørst. Blandt os de vandre
Endnu som fordum, Hellas Gudestarer.

Hos os endnu man mindes dem; vi fransje
 Med Blomster Rildevæld og Brønde, smykke
 Med Viinløvblade Bacchus' Tempel-Nester,
 Naar Druen samles ind i Viinhøst-Tiden.

Fru Estrid

(ryster paa Hovedet).

Man maa forundres, Barn, naar du fortæller
 Om Eders Skikke. Knap man skulde troe,
 At Christendommens Lys var trængt til Eder.

Selene.

Al, kjære Moder! leved du hos os,
 Paa denne Jordbund, hvor en Slægt af Guder
 Og hine herlige Heroer fordum
 Har færdedes, og hvis du daglig saae
 De stolte Levninger af deres Templer,
 Maaskee du vilde da forundres mindre.

Fru Estrid.

Hvi hænger du saa stærkt ved hine Guder?
 De var' forgjængelige, vare Væsner
 Af skrøbelig Natur. De sank i Støvet
 For ham, den eneste, den sande Gud.

Selene.

De vare skrøbelige — det er sandt.
 Men derfor følte Mennesket, det svage,
 Han var beslægtet med dem. Det er sandt,

De var' forgjængelige. Men af Ungdom
Dg Skjønhed blev bekrandsset deres Liv.

Fru Estrid.

Nu derom vil vi tie. Alt jeg veed,
At her vi enes ei. Men naar du dabler
Vort Nordens strenge Himmel, glemmer du,
At du var ude af dig selv af Glæde,
Da første Gang du saae den hvide Sneemark,
Det brede, frosne Sund; at du var henrykt,
Engang da Nattetaagen frøs, og Bolmer
I Skoven førte dig, hvor alle Grene,
Med Is belagte, glimred' smukt i Solstin.

Selene.

Ja, du har Ret; det kan jeg ikke nægte.
Det var et underfuldt, et herligt Syn!
Keernes Dronning synes selv at smykke
I Vinternatten Ebers tause Skove.
Hun synes under Grenenes Crystaller
At svæve midt i hine hvide Laager.
Men hun er umild. Naar jeg, søbt i Maarssind,
Gik ud for at beundre hendes Værk,
Da fused' Binden, stikkende som Pile,
Imod mig, og min Aande frøs i Luften.
Dg selv herinde, naar jeg gik til Bindvet,
At glæde mig ved hine frosne Palmer

Paa Ruderne — ja, det er sandt, at ofte
 Jeg var som ude af mig selv af Glæde,
 Men stundom ude af mig selv af — Kulde.

Fru Estrid.

Du overdriver, Barn. Ifald vort Land
 Er koldt og strengt, da fødes her til Gjengæld
 En karsk og dristig Slægt. Det er ei godt,
 At færdes under uforstyrret Medgang.
 Først, naar vi savne, skatte vi vor Lykke.
 Først under Modgang lære vi at taale
 Bort Held med Nidmyghed. Bort Liv maa prøves
 I Lidelser og Smerte. — Lidt jeg kjender
 Til hine varme Lande, hvor du fødtes.
 Men jeg vil troe dig, at Naturen handler
 Med Menneskerne mere vaerligt der
 End her, hvor Folket falder mere haardsført.
 Dog er det rimeligt, at ogsaa Naros
 Har sine Blager. (Smilende.) Men min Datter seer
 Sit fjerne Hjem i et bestandigt Solskin.

Helene.

O Moder! skal det regnes da for Intet,
 At jeg med dette Hjem er revet løs fra
 Den kongelige Slægt, hvorfra jeg stammer?
 Skilt fra min Fader, stilt fra mine Søstre?
 At jeg har lidt et uerstatteligt,

Et bittert Tab? — Den dybe Sø ved Esrom,
 For mig den mistet har sin Kraft; den giver
 Ei oftere min Ungdom mig tilbage.
 Kun eengang har dens underfulde Bænde
 I Badet styrket mig, og allerede
 Er tabt for mig Gjenfødselen, de bringe.
 Hvad I ved Daaben tænke Jer —

Fru Estrid.

Hvad vi?

Og du, Helene?

Helene (forvirret).

Jeg?

Fru Estrid

(med Strengbed).

Helene, glem ei

Din Frelser, at han ei skal glemme dig.

I Daabens Bænde rækkes dig det Bad,

Der styrker dig mod det Forfrænkkelige.

I dem du søge Frelsen for din Sjæl.

Helene.

Ja, kjære Moder, og jeg mener ogsaa . . .

Fru Estrid

(vedblivende).

Ved Daabens Bænde fødes du igjen,

Ved dem dig venter hist en evig Ungdom.

I dem blev lagt den underfulde Kraft,
 Der løfter op din strøbelige Tanke
 Til ham, der er og var fra Tidens Ophav,
 Og ikke kan forgaae som hine Guder,
 Din Tanke hænger syndigt ved.

Helene.

O Moder!

Jeg kan ei altid fatte hvad du mener.
 Men hav Taalmodighed. Sæt dig i mit Sted.
 Her er jeg fremmed blandt et fremmed Folk.
 Hvad her I agte høit og sætte Priis paa,
 Er næsten uforstaaeligt for mig.
 Hvad jeg begjærer, det er Jer en Gaade.
 Og nu det Værste: her jeg daglig gaaer
 En umild Alderdom imøde, gaaer den
 Imøde under Eders kolde Himmel.
 Jeg har saa ofte tænkt derpaa, og altid
 Med Angst og Uro. — Sig, hvorledes er det,
 At blive gammel?

Fru Estrid.

Vær kun uden Frygt.

Det er en venlig Tilstand. Aar og Alder
 Os give Fred med Gud og Fred med Verden.
 Det er et Vingeslag af den Cherub,
 Der holder Vagt ved Paradisets Porte.

Det er et Ufsald paa det Jordiske,
Et Blik i Ewighedens bedre Lande.

Helene (bedrøvet).

Du viser mig bestandig til et Hissset.
Har dette Liv da intet Krav for Eder?

Fru Estrid.

Jo, min Helene, kjære Barn . . . forstaae mig!
For dig, saa ung og fager som du er,
Har Livet Krav; det var ei meer end billigt.
Vær ikke nedslaaet; frygt ei for din Fremtid!
Min Sønnelønes Liv er ei bestemt til
At spinde taust og ubemærket hen.
Dig venter mangt et Held; det er mit Haab.
— Der kommer Nogen.

Helene.

Det er sikkert Volmer.

Det er et Varsel, at du spaaer mig Sandhed.

Syvende Scene.

De Forrige. Malfred. Siden Guntram og de øvrige
Piger.

Malfred.

Der er et Bud derude fra Herr Volmer.

Helene.

Et Bud? Og er han ikke selv derude?

Fru Estrid.

Maaskee han kommer strax. (Til Malfred.) Lad Budet
komme.

(Malfred gaaer ud.)

Helene.

Åh, det var slemt! Jeg tænkte, det var ham.

(Guntram, Malfred og Pigerne træde ind.)

Guntram.

Jeg bringer Eder Brev, min ædle Jomfru.

Helene (glad).

Et Brev? og fra din Herre?

Guntram

(leverer hende Brevet).

Fra min Herre.

Helene.

Men, Guntram, kommer han da ikke selv?

Guntram.

Det veed jeg ei. Maaskee det staaer i Brevet.

Helene.

I Brevet? Du har Ret. (Vil bryde det.) Nei, det er
sandt,

Et Brev maa klippes op, har Volmer sagt.

Giv mig en Sax — o Malfred! skynd dig noget!

(Tager mod Saxen og stikker sig.)

Der stak jeg mig i Fingeren. Det bløder . . .

O Moder, see! det bløder virkelig.

Fru Estrid.

Det var jo slemt. (Til en af Pigerne.) Bring mig ihast
et Klæde.

Helene (ængstelig).

Du troer, at det er farligt?

Fru Estrid
(smilende).

Farligt er det.

Hvis ikke Malfred skynder sig med Linet,
Saa standser Blodet af sig selv.

(Da Klædet bringes hende.)

Lad mig

Forbinde . . .

Helene.

Men det bløder ikke mere.

Saa er det ikke værdt. Hvad mener du?

Det seer saa hæsligt ud med Bind om Fingren.

Fru Estrid.

Nu, som du vil. — Saa vil vi læse Brevet.

Helene.

Ja, læs det for mig. (Giver hende Brevet.) Eders Skrift
er svær,

Slet ikke som den Skrift, man før har lært mig.

Det gaaer saa langsomt med mig. Læs kun du.

Fru Estrid

(gjennemløbende Brevet).

Min Bolmer sender dig en hjærlig Hilsen.

Han er paa Falkejagten med Hans Naade
 Og Dronningen, og venter ei at slippe
 Før Klokken eet. Til den Tid er han her.

Helene.

O, Klokken eet! Saa skal jeg altsaa vente
 Endnu en Time. Det er mig umuligt!

Fru Estrid.

Fremdeles skriver han, du maa dig holde
 Beredt at drage hen med ham til Hove.
 Hans Naade, Dannerkongen, og vor Dronning,
 Der har erfaret om din høie Herkomst
 Og mærkelige Skjebne, ønske begge
 At lære deres Slægtnings Brud at kjende.

Helene.

Til Hove? Det var herligt! Det har Volmer
 Alt længe lovet mig. Og jeg skal tale
 Med Kongen og med Dronningen?

Fru Estrid.

Det skal du.

Helene.

Åh, det er sjønt! — Er Kongen her i Landet
 En venlig Herster, mild som han er mægtig?

Fru Estrid.

Ja, min Helene! Kongen her i Landet
 Er mild som mægtig, er en venlig Herster,

En Trøst for de Betrængte, en Beskytter
 For Høi og Lav, og en Bestjærmer af
 Hver god Bedrift, der trænger til hans Gunst.

Helene.

O Moder! naar du vidste, hvor jeg længes!
 — Hvorledes gaaer det til hos Jer til Hove?
 Hos os — maa jeg fortælle dig, hvorledes
 Det er hos os?

Fru Estrid
 (smilende).

Det har du tidt fortalt.

Helene.

Af, har jeg? Og nu er du fjed deraf?

Fru Estrid.

Det er jeg ikke. Men det er paa Tid,
 Du tænker paa at smykke dig til Festen.

Helene.

Ja, det er sandt. Kom, Malfred, lad os gaae.

(Bliver Guntram vaer.)

Men Guntram har jeg ganske glemt! — Kom, Guntram!

Du smiler saa barmhjertig — kom kun hid!

Din Herre har mig givet dine Vers.

Nu skal du see, at jeg har tænkt paa dig.

(Seer efter i en Kury eller beslige.)

Her har jeg til dig . . . men hvor er det nu?

Nu har nok Malfred havt det fremme. — Malfred,

Hvor har du lagt det? Jeg har sagt saa tidt,
At I skal holde Jer fra mine Gjemmer.

Fru Estrid

(tager et Arelbaand frem af en Skuffe).

Her er det, Barn. Det laae i dine Gjemmer.

Helene.

Ak, jeg har lagt det selv . . . nu mindes jeg.
Tilgiv mig, kjære Malfred! — Kom nu, Guntram!
— Ja, det er gruelige Vers, du skriver;
Og jeg er bange for, at du maa give
God Tid, hvis det engang skal lykkes dig.
Men jeg forstaaer mig ikke stort derpaa.
Maaskee man her hos Eder kalder Det,
Du skriver, Poesie. Hvor jeg har hjemme,
Der kalder man det ikke Poesie.
Men da du mener det saa godt, og er
Saa ærlig og saa trofast — Folk som du
Er Sjeldenheder i min Faders Gaard —
Saa see! det Arelbaand, det har vi syet,
Det skal du gaae med, gaae dermed bestandig.

Guntram.

Min ædle Jomfru, I er altfor god —

Fru Estrid.

Min Datter! du har søie Tid tilbage.
Nu maa du ind at smykke dig.

Helene (tovende).

Ja, Moder —

Men der er Noget, jeg har villet sagt dig,
Men altid glemt. Du bliver vel ei vred . . .
Jeg synes, paa en Høitidsdag som denne
Vor Ingen lægge Dølgemaal paa sin Herkomst.

(Hastig.)

Og jeg har nylig talt derom med Bolmer —
Han er af samme Mening.

Fru Estrid.

Nu, min Datter?

Helene.

Hvis altsaa du har Intet derimod,
Saa vil jeg gaae til Altret i den Dragt,
Der bruges i mit Hjem af Landets Døttre.

Fru Estrid.

Gjør som du vil, mit kjære Barn. Jeg veed,
Du bliver smuk i hvilken Dragt du vælger.

Helene.

Saa du har Intet derimod? Ilet Intet?
O tusind Tak! — Ja, smuk, det skal jeg blive!
Hvis Maros Piger ei forstode Andet,
Forstaae de dog at smykke sig til Fester.

(Gaaer ind tilhøre med Malfred og nogle af Pigerne. Fru
Estrid med Guntram og de andre Piger gaaer ind tilvenstre.)

Ottende Scene.

Et mere aabent Skovpartie. Flere Hold af Jægere brage
forbi i Baggrunden. Siden Dronningen og Volmer.

Chor
af forbidragende Jægere.
Tilhest, tilfods, i Skov, i Krat
Dg over den aabne Slette,
Den aarle Morgen og seent mod Nat
Sage vi Dyrene trætte.

(Dronningen og Volmer træde ind med Folge. Dette sidste
holder sig i Baggrunden.)

Volmer
(ibet de træde ind).
Min Frænke, her er Baffen, I har talt om,
Dg her det Sted, I bad mig Eder vise.
Her nedenunder ligger Skoven udbredt,
Som om det var et Grønsvær —

Dronningen
(adspredt).

Skoven? hvor?

Volmer.
Derneede. Hvis I nu vil følge med,
Saa kan I see en Part af Eskrom-Kloster,
Dg Søen som en himmelblaa Saphir,
Det rige Klosters bedste Smykke.

Dronningen
(som før).

Esrom?

Bolmer.

Ja, faure Frænke. Kun et Skridt, saa seer I —

Dronningen.

Nei, lad os blive her. I nævned' Esrom.

Jeg kommer herved til paany at tænke

Paa Eders Ebentyr og paa Helene,

Den unge Brud, I fandt ved Esrom-Sø.

Jeg kan ei rive mine Tanker løs

Fra hendes mærkelige Skjebne. Siig mig . . .

Det underfulde Slør, I har fortalt om,

Og som I sagde var ei mere til,

Er det . . . (Standser, seende vist paa ham.) er det til=
intetgjort, Herr Bolmer?

Bolmer.

I tvivler . . . ?

Dronningen.

Ja, jeg tvivler. Jeg kan ikke

Mig tænke vel den Mulighed, at I,

Der elsker Eders Brud, og dette troer jeg,

At I tilintetgjør et slikt Klenod.

Jeg veed det vist, og jeg kan see paa Eder,

At det er til. Hvi vil I længer nægte?

Volmer.

Ja, det er til. Jeg nægter det ei længer.
Dog muligt var det bedst, om dette Slør
For længe siden var tilintetgjort.

Dronningen.

Tael ikke saa. Det mener I ei heller.
— Men nu — ja I vil dable mig, det veed jeg;
Dog maa I vel betænke, dette Slør
Er høist mærkværdigt, at Enhver maa ønske
At tage det i Dieshyn, at jeg
Har min Part af den skrøbelige Qvinde —
Nu vil jeg Eder bede, at I fjærligst
Vil unde mig at see det — kun at see det,
At kaste kun et flygtigt Blik derpaa,
Og derpaa give det igjen.

Volmer.

Min Frænke!

Dronningen.

O, kan I afflaae en saa ringe Bøn?
Og paa min Bryllupsdag? det er ei smukt.
Maaskee I troer, at jeg er ikke taus?
Og handler ikke værligen dermed?

Volmer.

Ik nei, det troer jeg ikke.

Dronningen.

J mit Bærge

Der er det sikkert. — Altsaa, kjære Bolmer?

Bolmer.

Jeg har ei Hjerte til at sige Nei.

Dronningen.

Saa faaer jeg det at see?

Bolmer.

Som J har ønsket.

Dronningen.

Og J vil fende mig det — ikke sandt?

Idag? Endnu idag?

Bolmer.

Endnu idag.

Dronningen.

Jeg takker Eder. Stoel kun paa min Taushed.

Niende Scene.

De Forrige. Kongen med endeel af Jagt-Følget.

Kongen

(der kommer hurtig ind).

Min Agnes! Vi har jaget op en Hind,

En sneehvid Hind, af stor og sjelden Skjønhed.

Den slap fra os i dette Dieblif,

Dg svømmet' over Aaen. Men jeg tænker,
Den jages atter op af vore Skytter.
Følg med os! Under Skovens fjole Hvelving
Vi ride dem imøde. Kom, Herr Bolmer.

(De gaar.)

Chor

af de bortdragende Jægere.

Tilhest, tilfods, i Krat, i Skov

Jægerne hastig ile,

Dg naae tilsidst det flygtende Rov

Alt med de fusende Bile.

Anden Act.

En stor Sommerhalle paa Kongsgaarden. Baggrunden er ved høie Svibbuer og en stor, bred Portal i Midten saaledes holdt aaben, at man har Udsigt til en vild Egn. Ved venstre Side i Baggrunden gaaer en Trappe op til en Svale, der løber uden om Huset ved det ene Vindue.

Handlingen i denne Act foregaaer om Eftermiddagen og ender ved Solnedgang.

Første Scene.

Eiler. Guntram.

Guntram.

Det var jo en stor og mærkværdig Nyhed, I der har fortalt mig.

Eiler.

Ja, min Søn, nu har Hertugen, din Herre, faaet sig en deilig Brud.

Guntram.

Det maa I nok sige. Deilig er hun. Men jeg

har mindst drømt om, at hun var en Kongedatter. —
Skal Brylluppet ikke staae iaften?

Eiler.

Jo, Hans Raade og Dronningen ere tagne dem
imøde, for iaften at føre dem herfra til Klosterkirken,
hvor Bispen, Herr Peder, skal forrette Vielsen. Nu
venter jeg dem hvert Dieblif.

Guntram.

Men jeg troede, de var' allerede ankomne?

Eiler.

Det er de ogsaa, min Søn. Men de tog aller-
først ind i Kapellet her paa Gaarden, for at høre en
Messe. — Men, hvad jeg vilde sagt, har du nu faaet
noget af alle de Festsigheder at see, vi have haft her
idag i Anledning af Hans Raades og Dronningens
Bryllups-Høitid?

Guntram.

Jo, jeg var inde i den store Sal, hvor Thro-
nen staaer. Af, det var et herligt Syn, da vor unge
Dronning traadte ind ved Kongens Side, og alle
Pigerne sang og Dve legte med sin Harpe.

Eiler.

Du har Ret. Det var et Syn, der ogsaa fry-
dede mig, saa gammel jeg er. — Men det undrer
mig ellers, at du i al den Tid har været her og ikke
er blevet hos din Herre paa Fru Estrids Gaard.

Guntram.

Jeg fik et Grinde strax som han ankom til Gaarden.

Eiler.

Saa? Ja, for Fremtiden kommer du nok til at føre et lidt mere uroligt Liv. Nu har du faaet en ung Frue —

Guntram.

Det frygter jeg ikke for. Hun har altid viist sig naadig imod mig.

Eiler.

Har hun? Det kan jeg lide.

Guntram.

Hun er gavmild og høimodig.

Eiler.

Ja, saa maa du see til, at du kan bevare hendes Gndest. Var jeg i dit Sted, saa laavede jeg ihast et skønt Skjaldeqvad.

Guntram.

Ik nei, Hr. Eiler! det tør jeg ikke mere tænke paa.

Eiler.

Hvorfor ikke det?

Guntram.

Hertugen, min Herre, har forbudt mig Skjaldefunsten.

Eiler.

Har han det?

Guntram.

Ja, han holdt for, jeg skulde lade det fare. Jeg skulde sige Farvel til Muserne, sagde han. Det var just de Ord, han brugte.

Eiler.

Det er en anden Sag. Hvad har du da nu isinde?

Guntram.

Det veed jeg, sandt at sige, ikke.

Eiler.

Ja, jeg heller ikke. Naar man Intet er i denne Verden, saa kan man altid slaae sig til Skjaldekunsten. Men jeg har endnu ikke seet, at Nogen har slaaet sig fra den til nogen anden Forretning. En Poet er, saa at sige, ikke beqvem til Andet end til at være Poet, og undertiden knap nok. — Det er ellers værst for Slagelse. Nu maa Vyen see til, hvordan den kommer ud af det uden din Niimkrønike.

Guntram.

Nei, Herr Eiler, det er værst for mig. Det har hidtil været mit eneste Morstab at pønsse paa Niim og faae dem til at falde. Det fordrev Tiden saa godt. Naar jeg sad alene hjemme eller gik paa Veiene, saa tænkte jeg paa Roland, Oliver og Biskop

Lurpin, og saa syntes det mig altid, at jeg blev vel tilmode. Nu maa jeg lade det fare.

Eiler.

Nu nu! vær ikke saa modfalden. Nimmkrøniken kan du gjerne blive ved med. Saadanne Noget er ikke egentlig Poeste; den har din Herre ikke meent med sit Forbud.

Guntram.

Mener I?

Eiler.

Savist. Nu har jeg givet dig saa mange Op-
lysninger. Lad dem komme til Nytte.

Guntram.

Men troer I, jeg tør ogsaa skrive paa Historien om de tolv Tegnunge?

Eiler.

Na jo. Ulykken er ikke større end at du kan rive det itu igjen, naar det ikke duer.

Guntram.

Ja, jeg er bange for, at om jeg ogsaa vil give Slip paa Skjaldekunsten, saa giver den ikke Slip paa mig. — Har I Lykt at see hvad jeg har skrevet idag, mens jeg sad alene nede i Eders Vorgestue. Det skulde være det sidste, og det er snart læst.

Eiler.

Ja, lad mig see det.

Guntram

(tager et Pergaments-Blad frem og giver ham).

Jeg har kaldt det: Min Afsted med Muserne.

Eiler

(der læser).

Det er jo godt, Guntram. Det er det bedste, jeg endnu har seet fra dig. Man kan tydelig mærke paa disse Vers, at Muserne have taget Afsted med dig.

Guntram.

Nei, Herr Eiler, forstaae mig ret: det er mig, der tager Afsted med dem.

Eiler.

Taja, min Søn! det er en Afsted fra begge Sider. Det hører der netop med til et fuldstændigt Farvel. Ved du hvad, Guntram! jeg troer, du kan nu være ubekymret. Muserne vil neppe uleilige dig for Fremtiden. (Rytter.) Men stille! Tager jeg ikke feil, saa kommer Toget fra Kapellet. Hør, Guntram! du og dine Vers har lange Been. Spring op paa Svalen og see ad.

Guntram

(gaaer op ad Trappen i Baggrunden og viser sig paa Svalen udenfor Vinduet).

Jeg seer Intet. Jo, der komme de — nei, det

er en hængende Karm, der kommer fjørende. Nu holder den.

Eiler.

En hængende Karm? Hvo kan det være?

Guntram.

Ei, nu seer jeg. Det er Fru Estrid.

Eiler.

Der seer du vist feil. Hun vilde jo tage lige til Klosterkirken fra sin Gaard.

Guntram.

Jo, det er hende. Der kommer hun.

Anden Scene.

De Forrige. Fru Estrid.

Eiler.

I Her, Fru Estrid?

Fru Estrid.

Er det Jer, Herr Eiler!

Det er mig kjært, jeg træffer Jer. Jeg har
 En vigtig Sag at tale med min Søn —
 I Genrum, vel at mærke. Ja, jeg ønsker,
 At Ingen her til Hove faaer at vide,
 At jeg er kommen. Jeg vil tage bort
 Paa Diebliffet. Vil I nu mig vise
 En kjærlig Tjeneste, Herr Eiler —

Eiler.

Gjerne.

Fru Estrid.

Dg underrette Volmer om min Ankomst,
Men hemmeligt —

Eiler.

Forstaaer sig, ædle Frue!

Fru Estrid.

Jeg vil gaae ind saa længe hos min gamle
Veninde her paa Gaarden, hos Fru Lyborg.

Eiler.

Det kan I godt. Hun er ei med ved Festen
Paa Grund af hendes Alder. Men tillad,
Jeg hører først mig fore — hun er svag —

Fru Estrid.

Gjør det, Herr Eiler, og vær forud takket.

(Eiler gaaer ud gjennem Portalen.)

Hvad skal jeg troe derom? Da jeg saae efter,
Var Skrinet, hvor Helenes Slør er gjenit,
Forsvundet. Hvo har taget det? Har Volmer
Bragt det tilside? Vist han havde sagt mig . . .

(Bender sig urolig om og bliver Guntram vaer, der imidlertid er
steget ned fra Svalen.)

Der er jo Guntram . . . han reed bort til Middag.
Maaskee . . . kom hid!

Guntram.

Her er jeg, ædle Frue!

Fru Estrid.

Jeg saae dig ride bort fra os idag
 Og bære Noget foran dig paa Hesten.
 Hvad var det?

Guntram.

Kun en Kæffe.

Fru Estrid.

Var den tung?

Guntram.

Nei, den var grumme let.

Fru Estrid.

Til hvem var Kæffen?

Guntram.

Til hendes Naade, Dronningen, jeg gav den.

Fru Estrid
 (ubrydende).

Til Dronningen!

Guntram.

Min Herre havde bed't mig
 At fare vaerligt med den. Skytten Gunner
 Reed med, hvis Noget skulde hænde —

Fru Estrid.

Saa?

(Affides.)

Til Dronningen? Hun er jo underrettet,
 Har Volmer sagt . . . Mon han har sendt til hende —?
 Vel var det tænkeligt, hun vilde see det;
 Men ikke Ret af Volmer. — (Til Guntram.) Gaae du kun!
 Og tael til Ingen om, at jeg er her.

(Guntram gaaer.)

Det er mig uforklarligt, at vi Alle
 Har glemt, at det idag er Fruedag.
 Helene har fortalt mig, at paa denne
 Usalige Dag blev hun og hendes Søstre
 Af Uro og af Hvileløshed grebne,
 Som hine Træfuglstarer, naar de samles
 Og drage bort af Landet; at hun først,
 Naar Sløret hende løfted', fandt sig rolig.
 Idag — hun har jo lige fra imorges
 Og til hun før tog bort fra Gaarden, liidt
 Af sær Urolighed, var snart bedrøvet
 Og tung om Hjertet, snart kun altfor munter —
 Og med bestandig Længsel efter Hjemmet,
 Der aldrig før har yttret sig saa stærkt.
 — Og netop denne Dag vi feire Bryllup!
 Og nu det Værste: hendes Slør forsvundet!

(Grublende.)

Hvis dette stod i Sammenhæng med denne
 Betydningsfulde Dag? Ifald nu Sløret,

Magtet al vor Omhu, dog maa gives
 I hendes Bærg netop denne Dag?
 Hvis nu en Magt, en hemmelig, vi søge
 Forgjæves kun at modstaae, her var virksom?
 — Mig ængste og forvirre disse Tanker!

(Eiler kommer ind.)

Eiler.

I er velkommen hos Fru Byborg.

Fru Estrid.

Bel.

(Sun gaar ud af Portalen, ledsaget til denne af Eiler.)

Eiler

(der kommer tilbage).

Hvor blev Guntram af? Ja, nu er han borte.
 Det var slemt, da jeg dog skal vente her. Man kan
 saa godt snakke med ham, uden at det koster videre
 Anstrengelse. (Lytter.) Der har vi hele Toget! Der
 komme de! — Nu vilde jeg blot ønske, at Dve Sangere,
 der skal anvise det store Følge Plads herinde,
 vilde nøies med at glemme det Halve af Det, jeg
 har indprentet ham. Men jeg kjender Dve. Han
 kniber ikke. Han glemmer det Altsammen.

Tredie Scene.

Eiler. — Kongen. Dronningen. Hertug Volmer. Helene. Ovc. Stort Felge af Hoffolk af begge Rion, Riddersvende, Dronningens og Helenes Piger, Drabantter etc.

Almindeligt Chor.

Igjennem Skoven sval,
Hvor Træets Top bereder
Om Sommeren en lustig Sal,
Der fulgte vi med Eder.

Chor af Piger.

Paa Stien over Eng,
Der dansede vi Piger
Til Spillemandens klare Streng,
Til Fløiter og til Giger.

Almindeligt Chor.

Nu aabnes Kongens Hal
For Eder, ædle Gjæster!
Og Eders Bryllup feires skal
Med kongelige Fester.

(Under dette Chor ere Kongen, Dronningen, Volmer og Helene traadte frem i Forgrunden.)

Kongen.

Min kjære Frænde! ædle Jomfru! værer
Mig hjerteligt velkomne! Denne Hal

Har sjelden aabnet sig for nogen Gæst,
Der var mig dyrebar som Hver af Eder.

Dronningen.

Bad mig som Søster hilse dig, Helene!

Bolmer
(til Kongen).

Mig fattes Ord, at tolke som jeg ønsked'
Min Sjæls Erkjendtlighed for al den Naade,
I har bevist mig.

Kongen.

Ikkun altfor lidet
I Forhold til hvad vi har Eder undt.
— Men, hvis I synes saa, vi tage Plads.
Jeg seer min Sanger Dve nærmer sig.
Et eller Andet har han vist paa Hjertet.

(Til Eiler.)

Eiler! hvad ønsker Dve?

Eiler.
Eders Naades

Samtykke til at han og vore Piger,
Til Vre for Herr Bolmers Brud, tør sjunge
En liden Sang.

Kongen.

Det er dem gjerne tilladt.
(Til Helene.)

Vel er I vant i Eders skønne Hjem

Til bedre Sang, til mere bløde Toner
 End dem, der trives under Nordens Himmel,
 Men tag tiltakke med den gode Willie.

(Han, Dronningen, Bolmer og Helene tage Sæde.)

Dve

(Synger til Harpen).

1.

Til Myklegaard og Spanieland
 En Morgen jeg vilde drage.
 Thi gif jeg ud saa fri og frank
 I min Ungdoms feire Dage.

„Hvorhen, hvorhen, du Vandringmand?“

Saaledes sang paa Dvifte
 En fremmed Fugl og fløi foran,
 Ret ligesom den vidste —

Den vidste, ja den vidste,
 Til Myklegaard og Spanieland
 Jeg agtede hen at drage.

Chor

(mens Pigerne danser).

Den vidste, ja den vidste,
 Til Myklegaard og Spanieland
 Jeg agtede hen at drage.

Dve.

2.

I Myklegaard og Spanieland
 Der var mine Kaar saa blide.

Men Længsel lod mig aldrig Ro;
Til mit Hjem jeg maatte ride.

„Hvorhen, hvorhen, du Riddermand?“

Saaledes fang paa Dvifte

En Fugl fra Danmark og fløi foran,

Af et ligesom den vidste —

Den vidste, ja den vidste,
Fra Myklegaard og Spanieland
Jeg agtede hjem at ride.

Chor.

Den vidste, ja den vidste,
Fra Myklegaard og Spanieland
Jeg agtede hjem at ride.

Dve.

3.

Den Hertug taler til sin Brud,
Hans faure Brud, der kommer
Fra Myklegaard og Spanieland,
For at see vort Lands Skjærsommer.

„Hvorhen, hvorhen, min faure Brud?“

Jeg kan dig aldrig miste.

Dengang jeg vandt din Tro for Gud,

Da var det som jeg vidste —

Jeg vidste, ja jeg vidste,
At Myklegaard og Spanieland
Du bytter for vor Skjærsommer.“

Chor.

Jeg vidste, ja jeg vidste,
 At Myklegaard og Spanieland
 Du bytter for vor Skjærsommer.

(Efter Sungen og under de nærmest følgende Replikker forlader
 hele Følget efterhaanden Scenen.)

Bolmer

(Der med Helene træder hen til Dve).
 Jeg takker dig for denne Sang, min Dve!

Helene.

Lad ogsaa mig dig takke for din Sang.
 See her! Tag denne Kjede til Grindring,
 At du har sjunget for Kong Zenos Datter.

(Affides og i Bevægelse til Bolmer.)

Ja, Bolmer, jeg vil bytte Naros Foraar
 Mod dette Lands Skjærsommer, hvis mit Hjerte
 Endogsaa kraft derover.

Bolmer.

Fat dig, Kjære.

(Han og Helene begive sig hen til Dronningen.)

Kongen

(Kommer frem med Eiler).

Saa bliver det derved. Vi lade Følget
 Ved Solens Nedgang samles her i Hallen.
 Saa mener jeg, at vi til rette Tid
 Kan naae til Klosterkirken.

Eiler.

Meget vel.

Kongen

(til Helene, der kommer frem med Dronningen).

J bliver vel ei vred, min ædle Tomfru,
 At jeg berøver Eder Volmers Selskab.
 Os venter Bispen. Vi maae tale med ham.
 Dog skal jeg bringe Volmer snart tilbage.

(Gaaer med Eiler.)

Helene

(affides og urolig til Volmer, idet han vil gaae).

Du kommer snart; ei sandt?

Volmer.

Vær ubekymret.

Jeg er her strax.

Helene.

O, lad mig ikke vente!

(Volmer følger Kongen.)

Fjerde Scene.

Dronningen. Helene.

Dronningen.

O jeg er glad, at vi en Stund er' ene.
 Hvis jeg har længtes efter blot at see dig,
 Saa længes nu jeg, min Helene, dobbelt

Efter at tale med dig og at høre
 Dig selv fortælle hvad der alt er hændt dig.
 Du er saa smuk, du er saa heelt forskjellig
 I Væsen og i Dragt fra vore Qvinder.
 Ei er du kommet til os over Havet,
 Ei over Landet vandret op til Norden.
 Men som en sjelden Træffugl er du baaret
 Til os fra Syd af underfulde Binger.
 Alt dette har jeg først idag erfaret,
 Alt dette har saa høilig mig forbausset,
 At jeg kan neppe tænke det. — Har Volmer
 Mig Sandhed sagt? Blev slikt et Fortrin givet
 Til dig og dine Søstre?

Helene.

Edle Dronning!

Hvad Volmer Eder har fortalt, er Sandhed.

Dronningen.

Hvor er det muligt? Hvem kan Eders Slægt,
 Og fremfor alle Dødelige, takke
 For slikt en sjelden Gunst?

Helene.

Min Slægt kan takke

Sit Udspring fra udbødelige Guder
 For denne Gunst.

Dronningen.

Fra Guder?

Helene.

Ja, min Dronning.

Dronningen.

Hvad mener du? Forklar mig Alt, Helene!

Helene

(med et tungfærdigt Udtryk).

Jeg føier Eder gerne. Skjøndt med Sorg
Min Tanke dvæler hos min fjerne Slægt,
Der er i denne Sorg veemodig Fryd.

Saa viid: jeg stammer paa min Faders Side
Fra Konger, der paa Naxos styre Landet;
Men ved min Moder er jeg Lyndaride.
Og derfor er vor Slægt med Gunders blandet.
Thi Leda, der med Lyndarus var gift,
Blev elsket af den mægtige Kronide.

Saaledes staaer der i et gammelt Skrift:
Da Zeus ei kunde Ledas Villie høre,
Da skjød han ned en Dag fra Skyens Rift.
I Søens Bover skjulte sig den Høie,
Og hylled' de guddommelige Lemmer
I Svanens Skikkelse, dens Vinger hvide.
Som den man saae ham sagtelig at glide
Til Ledas Skjød; — og den Bedragne glemmer
Ved dette Syn at staae imod og stride.

Nu melber Sagnet: Leda snart blev Moder
 Til tvende Tvillingpar. Blandt dem Helene
 Nedstammede med Pollux, hendes Broder,
 Fra Guden Zeus. Det andet Par var ene
 Af jordist Udspring: ned til Orkus Rige
 Kastor og Klytemnestra maatte stige.

Saaledes har vor Slægt en dobbelt Rod:
 Thi deels den stammer ned fra Hellas Guder,
 Deels ruller i dens Aarer jordist Blod.
 Og tvende Raar vor Fødsel os bebuder.

Saa ofte for vort Huus en Datter fødes
 — Og mærk, o Dronning! vel hvad jeg beretter! —
 Ved hendes Bugge tvende Parcer mødes.
 Af dem den Ene Barnet mørk forjætter
 Et Liv, der er forgjængeligt; den Anden
 Forunder dette Liv en evig Vaar.
 Thi mens hun kysker Barnet blidt paa Panden,
 Et Slør hun paa dets Bugge lægger ned —
 Et underfuldt — af Svaneffer en Krone
 Det holder . . .

Dronningen
 (hastig).

Ja, jeg veed det. Bliv kun ved.

Helene.

Dg taler: „Dette Slør dig skal forsoner

Med Fatums Bud; og som et Legn det sendes,
 At Zeus's Affom skal i dig erkjendes.
 Thi han, der under Svaneham bedaaerd'
 Din Stammemoder Leda, veed, du døer,
 Af Charons Baad engang til Hades baaret.
 Men som en Svaneham skal dette Slør
 Dig en Erindring om din Herkomst bringe,
 Og løfte dig som ham paa Svanens Vinge.
 Og kun umærkeligt du skal berøres,
 Skjøndt du er dødelig, af Tidens Spor.
 Thi tvende Søer ligge høit mod Nord;
 Til dem du skal af Slørets Vinger føres.
 I dem, hvor Livets Kilder friske drage,
 Du skal engang hvert Aar dit Legem dukke —
 Og da fornyet vender du tilbage."

Saaledes begge Parcer ved vor Bugge
 Afveie vore Vilkaar mod hinanden.

Hvis nu vort Liv som Eders flygtigt gaaer,
 Vi dele dog de glade Gubers Kaar;
 Thi Gubers Ungdom straalere os fra Panden.

Dronningen
 (efter et Ophold).

Forunderligt! Ufatteligt for Tanken!
 Jo mere jeg om dette Slør erfarer,

Desmere jeg forbauses. Men forklar mig:
Paa Eders Flugt hvo viser Eder Veien?

Helene.

Hvad her I spørger om, det veed jeg ikke.
Os gives under Flugten andre Sandser.
Vi fare som en Stormvind hurtig hen,
Dg drives af en Magt, vi ikke kjende.
Dog jeg vil gjøre Jer et andet Spørgsmaal:
Hvo har da lært den vilde Svane, Storken
Dg hine Træfugl-Skarer, der saa sikkert
Til samme Hjem bestandig finde Veien,
Hvo lærte dem at styre deres Flugt?
At finde Veien, hist fra Africa,
Fra Pyramiderne til Eders Ryster?

Dronningen.

Ja, det er sandt. Det er ei let at fatte.

Helene.

Kun eengang, mindes jeg, da mine Søstre
I Flugten standsede, som om de tvivleb',
Saae vi med Let vor Stammemoders Søner,
Kastor og Pollux, hine Dioskurer,
Tilhest, med Spyd i Haanden og med Stjerner
Paa deres blanke Hjelme, træde frem
Fra Tvillingernes Legn, og hurtig vise
Med Spydet os den Vei, vi skulde tage.

Det var et Syn, der varede' et Minut,
Dg atter det forsvandt.

Dronningen.

O, høist mærkværdigt!

Jeg kunde lytte til hvad du fortæller
I hele Dage!

Helene.

Af, der kommer Volmer!

Femte Scene.

De forrige. Volmer.

Volmer

(til Dronningen).

Jeg har et Bud til Eder fra Hans Naade.
Han venter nu ret snart, naar Solen synker,
At kunne være her med Brudfølget.
Hvis Eders Naade da vil være færdig —

Dronningen.

Saa vil jeg gaae og lade Jer en Stund
I Centrum med Helene. Jeg kan tænke,
I har endeel at tale med hinanden.
— Dog Gæt endnu. Min kjæreste Helene!
Du gjør mig dog den Glæde — ikke sandt?
At tage mod en Gave fra min Haand —
Et Hoved-Smykke, sat med ædle Stene . . .

Helene.

Modtag min Tak —

Dronningen.

Saa vil jeg hente det.

(Gaaer ind.)

Sjette Scene.

Volmer. Helene.

Helene

(iler hen til ham).

O, kjære Volmer, lad mig the til dig!

Volmer.

Helene!

Helene.

Lad mig atter finde Lindring
 Ved dette rige Bryst, der alt saa ofte
 Mig trøstet har, naar eensom jeg mig følte.
 O stig, du elsker mig! Lad mig paany
 Forvisses om, at hvad mig ene trøster,
 At det endnu er til for mig.

Volmer.

Helene!

Livl ikke om min Kjærlighed til dig.
 Min Sjæl har ingen Tanke, der ei søger
 Sin Næring af dit underfulde Væsen.

— Men sig, hvad fattes dig? hvad er der hændt?
Hvi var du alt paa Veien sært bedrøvet?

Helene.

Tilgiv mig — men jeg veed ei ret . . . jeg lider
Af Uro. Luften er mig her saa lummer . . .
Her er saa lavt herinde og saa snævert.
Jeg føler mig beflemt —

(Brister ud i Graad.)

O, mine Søstre!

Hvor er' I nu? Hvor skal jeg Eder søge?
Og tænker I endnu paa den Forladte?

Bolmer.

Helene! du er ei forladt. Betving dig!

Helene.

Jeg har betvunget mig. Jeg har gjort Alt
Hvad jeg har kunnet; men jeg kan ei Mere.

Bolmer.

Forklar mig kun, hvad da saa pludselig
Dig volder Uro.

Helene.

O, jeg veed det ikke!

Saa mange Tanker, der forhen har slumret,
Hos mig er vaagnet. Nylig har jeg talt
Med Dronningen — hun spurgte om min Herkomst —
Da vakte den, Erindringen, den bitter!

D vær kun ikke vred — jeg lider, troe mig!
 Jeg har en Følelse som da den Tid
 Sig nærmede derhjemme, da jeg drog
 Med mine Søstre bort paa Slørets Vinger.

Bolmer.

Helene, du bedrøver mig.

Helene.

O Bolmer!

Det vil jeg mindst af Alt. Vær ei bedrøvet.
 Jeg tænker, det gaaer over hvad mig feiler.

Bolmer.

Saa vær da munter, kjæreste! og vær det
 For min Skyld, hvis du kan. (Smilende.) Du veed
 nok ikke,

At du har alt gjort Lykke her til Høve,
 At mangan ædel Ridder har beundret
 Min unge, fremmede og faure Brud.
 Hos Dannerkongen staaer du høit i Gunst;
 Og Hendes Naade — ja fortæl nu du,
 Hvad hun har sagt, hvordan du lider hende.

Helene.

Jeg lider hende godt; og hun var venlig.

Bolmer.

Hun har jo lovet dig et kostbart Smykke.
 Det er et Tegn, hun ynder dig.

Selene.

Af, hjemme,

Der har jeg Smykker nok.

Bolmer
(lidt fræket).

Nu, i det mindste

Du kunde skønne paa den gode Willie.

Selene (abspreedt).

Hvor er din Moder? Kommer hun ei snart?

Bolmer.

Hun kommer ikke her. Du veed, hun drager
Mene hen til Kirken.

Selene.

Det er sandt.

Bolmer.

Det synes altsaa, Livet her til Hove
Har ei behaget dig.

Selene.

Behaget mig?

Bolmer.

Dg Alle her har søgt at takkes dig;
Dg Alle var' saa glade ved at see dig.

Selene.

Jeg er taknemmelig derfor. Men glade?
Nei, glad var Ingen her. Her fatter Ingen,

At Glæden gribes maa, imens den flygter,
 At man maa binde den med Blomster. Her
 Man griber den, naar den staaer stille, binder
 Med Lænker den, som var det en Forbryder.
 I Ederis Fester klinger Noget for mig
 Som en Forsagelse, ja som et Tungjind,
 Som om I angred', at I vare glade.
 — Hvi blev jeg ført til hiint Kapel og tvunget
 At høre Munken holde Messe, høre
 Ham tale langt og stygt om Verdens Synder,
 Om dette Livs Glendighed, om Haabet,
 Det eneste, der var os leynet, Haabet
 At leve, naar vort Liv var endt? Er Synden,
 Er Slethed og det brødefulde Hjerter
 Hos Eder da saa gjængs? — Mens Munken talte,
 Jeg ængstedes, som var jeg fuld af Synd,
 Endstjøndt jeg har mig Intet at bebreide.

Volmer.

Nu, Munken i sin Iver gif for vidt.
 Dog er det heel naturligt, min Helene,
 At paa en Dag som denne Sindet rettes
 Imod den Evige, mod Altings Ophav.
 Vel flaaer vort Liv i denne Verden Rødder,
 Men disse Rødder hente deres Næring
 Fra Kilder, der i andre Verd'ner rinde;
 Og at vi gudhengivent, ydmygt mindes

Bort Livs Afhængighed af Verdens Ghyrer,
 Det kan ei gjøre Skaar i vor Tilfredshed.
 — Lad ikke disse Tanker dig forstyrre!
 Hvis Livet her til Hove har dit Misshag,
 Da vil vi boe og bygge paa min Gaard.
 Der skal min unge Hustru let med Blomster
 Den Glæde fængsle, Himlen har bestemt os.

Helene.

O, naar du taler, svinder hen min Angst!
 Jeg føler mig beroliget, det Dyrer,
 Min Sjæl bevæges af, sig lægger mildt —
 Som om Poseidons Magt var givet dig,
 At standse med et Ord de vilde Bølger.

Bolmer.

Nei, troe mig, naar det lykkes mig at dulme
 Dit Sind's Urolighed, da er det ei
 Poseidons Magt, der taler gjennem mig,
 Men hans, for hvem Poseidon maatte vige,
 Hans Magt, der standsede ved Capernaum
 Blot med et Ord de vilde Bølgers Dyrer.

Syvende Scene.

De Forrige. Dronningen med Ingeborg, der bærer
 et lille Skrin.

Dronningen.

See her, Helene! lad os nu forsøge,

Om dette Smykke gjør dig faurere
 End alt du er. — Kom, Ingeborg, og hjælp mig.
 (Efterat Helene har lagt sin Hovedbedækning, fæster Inge-
 borg et Diadem, hun tager ud af Skrinet, paa hendes Hoved.)
 Saaledes, Ingeborg — ja, det er rigtigt.
 See nu, Herr Volmer! Er hun ikke smuk?
 I mener vel, hun var det alt tilforn;
 Og I har Ret. (Til Helene.) Det er din Brudekrone.
 Med den du drager hen til Kirken. Jeg,
 Det veed du vel, er da din Brudeterne
 Og fører dig til Altret med Fru Estrid.
 (En Afdeling af Brudefølget drager forbi, paa Veien
 udenfor Hallen.)

Volmer.

Jeg seer, man samles alt.

Ottende Scene.

De forrige. Eiler.

Eiler.

Hans Naade, Kongen,
 Har nylig spurgt om Eder, ædle Hertug!

Volmer
 (til Dronningen).

I har mig undskyldt.

Dronningen.

Gjerne.

Eiler

(affides til Bolmer).

Eders Moder

Er inde hos Fru Lyborg.

Bolmer (forundret).

Er min Moder?

Hvad kan hun vilse?

(Gaaer med Eiler.)

Tiende Scene.

Dronningen. Helene.

Dronningen.

Sig mig nu, Helene,

Hvad synes du om dette Hovedsmykke?

Det er vel ei saa fagert som de Smykker,

Der er i Brug hos Pigerne paa Maros.

Helene.

Min ædle Dronning! det er smukt, saa smukt

Som jeg har sjelden noget seet.

Dronningen.

Sandhed?

Det er mig kjært. Man bruger hertillands

Et Hovedguld. Men dette, der er dannet

Som Krone, tyder med det Samme hen paa
 Din kongelige Byrd; og denne Krone
 Skal, haaber jeg, erstatte dig den tabte,
 Jeg mener den af Svaneffer, der sidder
 Befæstet ved det underfulde Slør.

Helene.

Min høje Dronning! nei, det kan den ikke,
 Saa smuk den er endog. Den Glands, der lyser
 Fra Diamanterne paa Fjederkronen,
 Har overjordisk Kraft. Den har sit Dphav,
 Som Sløret selv, fra Guderigets Straaler.

Dronningen.

Der har du Ret; for Sligt maa Alting vige.
 Men — siden jeg er atter bragt derpaa —
 Endnu er det mig altid uforklarligt,
 At dette Slør, hvis Stof er skrøbeligt,
 Har kunnet løfte dig saa let som Vinger.

Helene.

Har I da ikke hørt det græske Sagn
 Om Dædalus, der sad paa Greta fangen?
 Han var kun Menneske, men stor som Kunstner.
 Af Bøx og Lærred danned' han sig Vinger
 Og fløi fra Fængslet med sin Søn.

Dronningen.

Det Sagn

Det kjender jeg. — (Efter nogen Betænkning.) Besad da
 Ederis Slør
 En Kraft at løfte Jer saa tidt I vilde?

Helene.

Nei, eengang kun om Naret, naar vi drog
 Til hine fjerne Søers Bad; og altid
 Paa Fruedag.

Dronningen.

Paa Fruedag? Men, Kjære,
 Idag er det jo Fruedag.

Helene (forfærdet).

Idag?

Og det er vist og sikkert?

Dronningen.

Som jeg siger.

Helene (affides).

Nu fatter jeg min Uro! Milde Himmel!
 Taften altsaa komme de maaskee
 Til Esrom-Søen, mine fjerne Søstre —
 Ak, og maaskee de komme aldrig mere!

Dronningen

(der har staaet i Tanker).

Hvis altsaa Sløret just idag besad
 Hiin skjulte Kraft, saa maatte jeg — (Standser.)

Helene.

Forlad mig!

Jeg gav ei Agt . . .

Dronningen.

Bliv ikke vred, Helene!

Jeg vilde gjerne troe dig. Men saa Meget
Forhindrer mig deri. Jeg kan ei troe dig.
Et Slør har løftet dig? Og høit i Luften?
Hvorledes var det muligt?

Helene.

Af, min Dronning!

J spørger mig om Meer end selv jeg veed.
Jeg veed kun, at det skeete.

Dronningen.

Men hvorledes

Var du dig ad dermed?

Helene.

Naar blot jeg satte

Paa Hovedet hiin hvide Fjederkrone,
Da syntes mig mit Vegem lettere,
Dg Sløret med det Samme vandt i Styrke.

Dronningen.

Naar blot du satte Kronen paa dit Hoved?
Nei, det er ikke sandt!

Helene.

Hvordan? J troer — ?

Dronningen.

Det er ei muligt. Og jeg veed det vist.
Jeg selv har prøvet det —

Helene (forbausset).

Har prøvet det?

J har det altsaa?

Dronningen
(affides).

Nej, hvad har jeg sagt!

Helene.

J har det?

Dronningen
(forlegen).

Jeg?

Helene.

O, svar, min ædle Dronning!

J har det, ikke sandt?

Dronningen.

Du misforstaaer mig.

Jeg har det ikke.

Helene.

Nei, J har det sikkert.

Det er paa eengang lyst for mig, at Eløret
Er ei gaaet tabt. Af mangt et enkelt Ord,
Som Volmer tidt har ladet falde, seer jeg,
Ja, nu jeg seer det klart, at det er til.

Dronningen.

Hvor kan du troe . . .

Helene.

O, hør mig! nægt det ikke!

Betænk, paa denne Dag mit Syn er skjærpet.
 Sløret er til — det ligger i en Kiste,
 Som man idag har bragt Jer. — Dannerdronning!
 Sløret er til — I prøvede det nys,
 Men kun forgjæves — I har ikke tænkt paa,
 Det gjælder kun for os, for Ledas Afkom.

Dronningen.

Helene! du forfærder mig — saa heftig!

Helene

(falder paa Knæ for hende).

Min høie Dronning! tilstaae, at I har det!
 I er jo god og venlig og høimodig.
 Betænk, for Eder har det intet Værd,
 For mig et stort.

Dronningen.

Hvad har du da isinde,

Ifalb jeg tilstaaer —?

Helene

(reiser sig).

Altsaa har I det?

Og Volmer selv har fundet det hiin Aften,
 Da han mig traf?

Dronningen.

Det veed . . . det troer jeg ikke.

Det er vel siden bragt ham.

Helene.

Bragt ham? . . . ja,

Nu mindes jeg — en Røvfugl tog det bort . . .

(Bitter.)

Han er uskyldig . . . det er bragt ham — sikkert!

Og han har siden glemt, at det er bragt ham.

Hvor skulde han faae Tid — — Velan, min Dronning!

Min Eiendom I nægter mig vel ikke.

Dronningen.

Endnu engang, hvad har du da isinde?

Helene.

Vær uden Frygt! I vil jo ikke troe,

Jeg taler sandt. I denne høie Sal

Jeg viser Jer hvad dette Slør formaaer.

Det er et Syn, det vel er værdt at see.

Dronningen.

Og du vil give mig det flux igjen?

Helene.

Jeg giver det igjen.

Dronningen.

Og kun herinde?

.. Helene.

Kun her.

Dronningen.

Helene, lad mig ei fortryde
Min Eftergivnehed!

(Gaaer ind.)

Tiende Scene.

Helene

(Efter et Ophold).

O, falske Drøm!

Forsvundne Tro til ham, der var mig Alt!
Han har da stuffet mig, har daglig hørt
Min Klage, seet min Sorg — og desuagtet
Ei med et Ord, ei med den mindste Trøst
Blift mig et Haab, en Mulighed — affhyeligt!
Til hende har han sendt mit Slør, til hende,
For hvem det Intet er, og det idag,
Vor Bryllupsdag — og mig han har det nægtet!
— Saa vil jeg fløe fra ham for evigt, fløe
Fra dette hjerteløse Land, og søge
Hos mine Søstre Lindring for min Sorg.

Ellevte Scene.

Helene. Dronningen. Siden Fru Estrid og Volmer.

Dronningen

(Der kommer ind med en Kasse, som hun sætter paa Bordet).

Her er det. Men, Helene, hvis du kjendte
Min Angst og min Urolighed, da lod du
Det ligge urørt.

Helene.

Men I ønsker dog,
At jeg skal vise Jer en Prøve —

Dronningen.

Ja,

Det kan jeg ikke nægte. Men jeg var
Utrøstelig, ifald du —

Helene.

Nu, ifald jeg?

Dronningen.

Ifald min Eftergivenesshed blev misbrugt.

(Helene tier.)

Du tier? — Kan jeg stole paa dig, Kjære?
— O, det er Uret, jeg har bragt det ind!
Jeg loved' Volmer Laushed, loved' ham
Forsigtighed —

Helene.

Ja, man maa holde Volmer

De Løfter, man har gjort ham! — Hvis I frygter,
Kald Ederes Piger ind! I har jo Magten —

Dronningen.

For Himlens Skyld! nei, Ingen maa det vide . . .
Vil du kun love mig at være taus . . . .

Helene.

Jeg lover Eder Tausshed.

Dronningen.

— Ei at røbe

Min Daarlighed for Volmer?

Helene.

Volmer skal

Ei høre noget Ord fra mig derom.

Dronningen.

Og kun at prøve det herinde? Lov det,
Min kjæreste Helene! lov mig det!

Helene.

Jeg lover Eder det.

Dronningen.

Velan, saa kom!

(I det hun gaaer hen til Bordet, for at tage Støret ud, gaaer
Dve og endeel unge Piger, Alle festligt smykkede, forbi
paa Veien udenfor Hallen, og synge Choret af Romancen fra
1ste Act, 4de Scene.)

Chor af Pigerne.

Hun fløi over de Sletter,
 Hun fløi over salten Vand.
 — Aldrig vender Irmindlin
 Tilbage til Danmarks Strand.

Dronningen.

Helene! hørte du? De sang om hende,
 Der fløi med Falkehammen over Sundet.

Helene.

Jeg hørte det. Hvi drage de med Sange?

Dronningen.

De drage til din Bryllups-Høitid.

Helene.

Min?

Ja, det er sandt. — Saa har vi Hast, min Dronning!
 Tag Sløret frem! Mig længes stærkt derefter.

Dronningen

(tager Sløret op af Esken).

Jeg veed, at det er Uret, men formaaer ei
 At sige Nei til dig.

Helene

(ubrydende ved at see Sløret, der i Dronningens Haand ruller
 sig op med en overnaturlig Vibde).

Der er det . . . ja!

Mit Arvegods og Pantet paa min Herkomst!

O Syn, der nu saa længe var mig nægtet,
 Mig uretsfærdig nægtet! Faure Syn,
 Saa fuldt af Minder om mit Hjem! — O, lad mig
 Med mine Taarer væde dig! Omfavn
 Med dine Følger mig og mine Smerter!

(Tager hurtig Diademmet af.)

Der, Dannerdronning! tag dit skønne Smykke!
 For denne Fjederkrone maa det vige.

(Tager Støret paa ved at sætte Fjederkronen paa Hovedet,
 og vil gaae.)

Dronningen

(holder hende tilbage med et angsteligt Udbrud).

Hvor vil du hen?

Helene.

Hvor jeg vil hen? Jeg vil . . .

Her er for lavt. Jeg søger om et Sted,
 Et høiere —

(Bliver Svalen i Baggrunden vaer.)

Deroppe fra —

Dronningen

(der endnu holder hende tilbage).

O vent!

Du gjør mig angst . . . du skuffer mig dog ikke?
 Bliv her!

Helene.

Nei, nei! det er den høie Tid!

(Ibet hun iler mod Udgangen og opad Trappen, ubvinder
 allerede Støret sig og antager Form af Vinger.)

Dronningen
(benlig).

Helene! misbrug ei min Svaghed! hør mig!
— Gaae ikke ud paa Svalen — nei, bliv her!

Helene
(der kommer frem paa Svalen udenfor Hallen).
Farvel, min unge Dronning! Bort jeg drager,
Dg kommer aldrig meer til Danmarks Strand.
(Hæver sig iveiret paa det udbredte Slør og forsvinder, ved
en Flugt tværs forbi Hallens aabne Buer.)

Dronningen
(der iler mod Baggrunden).
Helene! kom tilbage! hør mig, Kjære!
D, gjør mig ei den Sorg . . . Min Gud, hun stiger —
D see, hvor høit . . .

(Fru Estrid og Bolmer, der træde hurtig til, vise sig
udenfor Portalen.)

Bolmer
(udstrækkende Armene).

Helene!

Fru Estrid.

Hun forsvinder!

Tredie Act.

Egn ved Esrom-So. I Baggrunden Soen og hiinsides
 denne, i nogen Frastand, Esrom-Kloster. Tilvenstre nogle
 Buske eller Understov. Det er klart Maanestkin.

Første Scene.

Naar Tæppet gaaer op, sees Helenes sex Søstre svømmende
 i Soen.

Chor af Helenes Søstre.

Ruller kun, I bløde Bølger!
 Ruller dybt fra Grund!
 Eders klare, kolde Strømning
 Gjør mig stærk og sund.
 Henter fra den evig unge
 Jord dens bedste Saft!
 Giver mig af Jordens Ungdom
 Og af Jordens Kraft.
 — Ruller kun, I bløde Bølger!
 Ruller dybt fra Grund!

See, o see! Paa Søens Bølge
 Skinner Maanen ned!
 Og o see! de klare Bølge
 Bittre mildt berøbed.
 Maanen sig inat formæler
 Med det dybe Væld;
 Det er derfor Søen skjælver,
 Skjælver ved sit Held.
 I, som blande
 Ebers Bølge
 Med den unge, skjønne Maane!
 Af dens Ungdom,
 Af dens Skjønhed
 Tvende Straaler I mig laane!
 — Kuller saa, I bløde Bølger!
 Atter dybt fra Grund.

NatteLuften stille slumrer
 Læt ved Søens Bryst,
 Som en Elsker, naar han salig
 Drømmer om sin Dyst.
 Skjønne Sø! mens Luften sover,
 Vil du da betroe
 Til min Ungdom kun en Afglands
 Af dens ædle Ro?

Nu Farvel, I bløde Bølger!
 Lager mod min Tak!
 Atter jeg af Jer min Ungdom
 Og min Skjønhed drak.
 Jordens Styrke, Luftens Mildhed,
 Maanens rene Glans,
 Nattens hemmelige Stilhed
 Vandt I mig til Krands.
 — Nu Farvel, I bløde Bølger,
 Lager mod min Tak!

(Her eller noget forhen forlade de Søen. Det nærmest følgende
 Chor er bag Scenen.)

Forynget, forstjønnet
 Forlader jeg Søen,
 Og Bingerne hæve mig
 Høit over Den.

(De vise sig med de udbredte Slør over Søen, drage langsomt
 forbi, og forsvinde under det følgende Chor.)

Helene! Fra det Høie
 Forgjæves søger dig mit Die.
 Og atter maa jeg drage
 Foruden dig med Sorg tilbage!

Anden Scene.

Volmer og Guntram komme ind.

Guntram

(der gaaer foran).

Her løber Stien. Den er ond at kjende
I Maanestien. For Maanens Lys er falsk.

Volmer.

Godt, Guntram. Nu er Egnen mig bekjendt.

(Seer sig om, mens Guntram holder sig i Baggrunden.)

Her er jeg atter. Skuffer jeg mig ikke,
Da er jeg her paa samme Sted ved Søen,
Hvor jeg for eet Aar siden traf Helene.
Og Maanen skinned' klart som nu; dens Skin
Var falsk som nu, og jeg var falsk som den.
Jeg har ei siden været her; jeg har
Havt Sky for at betræde dette Sted.
— O, dette Aar, hvad har det ei forundt mig —
En aldrig kjendt Ulyksalighed! og nu,
Kun et Minut, og Alt er mig berøvet!

(Efter et Ophold.)

Gjengjældelsen er langsom, men er sikker.

Et heelt Aar har den tøvet, indtil atter
Den samme Dag som dengang kom tilbage.
— Din Angst, min Moder! var kun altfor grundet.

Saa er det intet Eventyr, hiint Sagn
Om Irmindlin, om Ravnens, der skal komme

Engang igjen, og worde farlig for mig.
 Ja, denne Ravn, der kommen er igjen
 Og Hælften af mit Hjerteblod har druffet,
 Jeg bærer den i mig; thi det er Synden,
 Det er den Brøde, jeg er mig bevidst.
 Trosthyldig kom Helene til vort Land,
 Betroede til denne tause Sø,
 Til denne Skov sin Ungdoms Haab og Lykke.
 Hvad havde hun, den Arme, da forbrudt?
 Med hvilken Ret har jeg berøvet hende
 De største Goder, revet hende løs
 Fra Slægt og Hjem, fra Fader og fra Søstre?
 — Af, denne Tanke har forbittret mig
 Mit Liv i lang Tid; nu den tynger dobbelt.

Guntram, kom hid! mit Hoved er saa tungt,
 Og tungt mit Mandedræt. Udspred din Herre —
 Fortæl mig Noget.

Guntram.

Af, min ædle Herre,
 Hvad kunde jeg fortælle —

Bolmer

(seer urolig hen over Søen.)

Der er Intet

Endnu at see. O, svage Haab, jeg nærer!

(Til Guntram.)

Hvor kom du fra, da jeg dig traf?

Guntram.

Jeg var

Paa Veien hen til Klofret, for at see
Paa Ebers Wielse.

Volmer (affides).

Min Wielse!

Guntram.

Den Ringeste blandt Ebers Folk sig glæder
Til denne Høitid, ædle Herre!

Volmer.

Lie!

Du veed ei hvad du siger.

Guntram.

Undskyld, Herre,

Hvis jeg maaskee har talt for dristigt.

Volmer.

Nei —

Tael kun — men huff . . . nei, tael kun hvad du vil.

Du siger, Guntram — ?

Guntram.

Ogsaa har jeg ønsket

At see, hvorledes Brudebragten klæder

Somfru Helene.

Volmer.

O, hold op engang!

Lad ikke Munden løbe som en Dværn!

Guntram.

Min æble Herre! vredeð ei paa Guntram!

Bolmer.

Jeg vredeð ikke. Bryd dig ei derom.

(Med en hastig Bevægelse.)

— Hvad var det hist, der hurtig gif for Maanen?

Guntram.

For Maanen? Det var tynde, hvide Skyer.

Bolmer.

Det er du vis paa?

Guntram.

Ja, mit Syn er skarpt.

Bolmer (affides).

Hvad venter jeg? Hvad kan jeg haabe paa?
 Selv om hun kom hertil, ifald hun søgte,
 Som jeg har tænkt mig, sine Søstre her,
 Hvad hjælp det mig? Ak, naar hun seer mig blot,
 Da vil hun flye mig, hun, den haardt bedragne!
 — Guntram!

Guntram.

Hvad vil I, Herre?

Bolmer.

Vil dig? Intet.

Jeg vilde spurgt . . . Hvi traf jeg dig alene?
 Hvi er du flit fra mine Folk?

Guntram.

J mindes,

At jeg og Skytten Gunner maatte bringe
Til Hendes Naade, Dronningen, en Gæste —

Volmer (opfarende).

Ulykkesfugl! hvi har du bragt den? — Ellers,
Naar ei det ønskes, er' J esterladne.

Hvi har du ikke glemt den i et Herberg?
Ei tabt den underveis?

Guntram.

Ik, ædle Herre!

J bad mig jo at fare vaerligt med den,
At vogte den —

Volmer.

Du veed ei hvad du har!

Siin lette Byrde thnger paa mit Bryst,
Som om der laae et Bjerg.

Guntram.

Min bedste Herre!

J er jo altid billig, god mod Guntram —
J gjør mig Uret.

Volmer

(fattende sig).

Ja — jeg gjør dig Uret.

Du skal ei tage dig det nær, min Guntram.
Jasten har jeg Luner. — Skynd dig, Guntram!

Du siger jo, dit Syn er skarpt, saa sig mig,
 Kan du ei see, der svømmer En derude,
 Langt ude hisset?

Guntram.

Der? Der svømmer Ingen.

Bolmer (affides).

Mit Die blænder mig, mit Haab mig stuffer.
 — Hør, Guntram, jeg vil spørge dig om Noget.
 Du har vel ikke — hm! det er det Samme.

Guntram.

J mener?

Bolmer.

Nu, jeg mener, har du ei,
 Da før du gik til Klostret over Engen,
 Lagt Mærke til et . . . nu, et Syn, et selsomt,
 Et underfuldt, der viste sig i Luften,
 Og skød igjennem den med Lynets Fart?

Guntram.

Nei, ædle Herre!

Bolmer.

Ikke? Eller Noget,
 Der ligned' det og gjorde dig opmærksom?

Guntram.

Nei, Herre!

Bolmer.

Ikke?

Guntram.

Men jeg seer som oftest
Til Jorden, naar jeg gaaer. Jeg gaaer og grunder.

Volmer.

Hum! grunder ogsaa du!

Guntram.

Ja, bliv ei vred.

J har forbudt mig det. Men Skjaldefunsten
Er ound at blive qvit. Den hænger ved mig.

Volmer.

Har jeg forbudt dig det?

Guntram.

Det har J, Herre!

Volmer.

Det har jeg ikke meent. Bliv du kun ved!

Af, dette Liv er fattigt, tomt paa Glæder,
Og man bør muntre det hvormed man kan.
Vi drages Alle stærkt af Længsel mod
Siin underfulde Verden, der er bygget
Af Digt og Sandhed, af et Eventyr,
Der synes os utroligt, men der spinder
Sig uformærket ind i vore Tanker.

— Dyrk du kun Skjaldefunsten, stakkels Guntram!

Og søg, saa godt du kan, at faae en Part
I denne Verdens Glæder og dens Smerter.

— Kom, leed mig op et Sæde! Jeg er træt.

Guntram.

Her er en Jordforhøining, her ved Busten.

Bolmer.

Den Plads er god. Her kan jeg see paa Søen.

(Sætter sig.)

Hvor den er stille! Og hvor mildt de gaae
 Med sagte Kruusninger, de Bølger smaa!
 Hvor blank og reenlig ligger den ei der,
 Saa festlig, som en Høitidsfest var nær.
 — Af, jeg forstaaer! Den venter til sin Favn
 Den Samme, der er Kilden til mit Savn.
 See, derfor lægger sig en gylden Bro
 Af Maanestraaler hist paa Søens Bover.
 Naar hun sit faure Legem vil betroe
 Til Badet, skal hun svæbe let derover.

(Springer op efter en Pause.)

Forsærdelige Venten! Usle Gaab,
 Der rykker Døden nær med hvert Minut.
 — Kom, Guntram, lad os speide langs med Søen.
 Gaae du til denne Side, jeg gaaer hiin.
 Men vær opmærksom, brug dit Die godt.

Guntram.

Min ædle Herre! naar jeg ikke veed,
 Svorefter jeg skal speide —

Bolmer.

Om! du veed ei —?

Saa hør da! Naar du seer, der svømmer Nogen
i Søen —

Guntram.

Svømmer? Nu, paa denne Tid?

Bolmer.

Javist. Saa skal du give mig et Tegn.
Stød i dit Horn — nei, Guntram, gør det ikke!
Saa strækkes hun som Maagen op af Vandet
Og flyver bort herfra —

Guntram.

Og flyver bort?

Bolmer.

Javist; og drøbthg ikke hvert mit Ord.
— Stød ikke i dit Horn, men skynd dig hurtig,
Og sagte — hører du? — men skynd dig blot,
Og til, forinden hun i Luften hæves.
Jeg lønner dig, ifald dit Bud er godt.
— Bee mig, ifald vi begge gaae forgjæves!
(De gaae hver til sin Side, Bolmer nærmest ved Søen, Guntram
noget høiere oppe.)

Tredie Scene.

Helene kommer gaaende ind fra samme Side som Guntram gik
ud, men nærmest ved Søen. Hun har Sløret paa, der nu
falder ned i naturlige Folder.

Hvi er mit Hjerte tungt? mit Sind bedrøvet?
Da hist jeg svæved' Skyerne forbi,

Da bildte jeg mig ind, at jeg var fri
 Og lykkelig — og var dog kun bedøvet!

Dybt under mig, i Maanens klare Skjær,
 Laae Den her, og syntes taus at drømme;
 Og rundt om den gif Havets stærke Strømme,
 Og dog den laae saa tryk, saa rolig der.

Og det uhyre Rum mig syntes øde,
 Og trostesløs og eensom foer jeg hen.
 Fra Den under mig, og kun fra den,
 Et Haab, en Frelse vinked' mig imøde.

— Hvad er min Agt? Vil atter jeg tilbage?
 Og flye for Volmer? Han bedrog mig? Han?
 Af Kjærlighed han bandt mig til sit Land —
 Kan Volmers Dø, kan da det bedrage?

Af, af mit eget Hjerte bryder frem
 Hans Forsvar, og mit ældre Liv forsvinder
 Mod dette Aar, dets lykkelige Dinder;
 Og Volmer er mig meer end Slægt og Hjem!

— Der ligger Søen med den dybe Bund
 Og med Forhyngelsen i sine Bænde.
 Hvi ligger den just her? af hvilken Grund
 Saa høit mod Nord, i disse kolde Lande?

Er Norden da, der synes streng og barsk,
 Det Bæld, af hvilket Syden skal forhuges?
 Er Norden yngre, mere karst?
 Mon Syden alt af Alderdom betynges?

Der ligger Søen, stille, dyb og blaa,
 Som dette Folks forunderlige Die;
 Og Himlen synes den at stirre paa,
 Og tryk at hvile, nær ved Klosters Fløie.

— Har Bolmers Moder Ret? Er' hine Guder,
 Til hvilke ved min Herkomst jeg er bunden,
 For evigt vegne for en Magts Behuder,
 En Magt, for hvem hiin glade Tid er svunden —?

Og i Forsagelse vi skulle døbes?
 Og vore Tanker luttres gennem Smerte?
 Og gennem Savn en evig Ungdom kjøbes,
 Naar ei det flaaer, det skrøbelige Hjerte?
 — Hvo giver mig et Svar? Ak, jeg er her
 Forladt af Alt, og ingen Trøst mig nær!

(Hun tager Sløret af og skjuler det under den Buks, hvor
 Bolmer sad.)

Det er forgæves, seer jeg, at jeg leder
 Om Eder længer, mine Søstre kjære!
 Til Hjemmet Slørets Binger Eder bære.
 Gaaer kun forud! Jeg følger efter Eder.

— For sidste Gang jeg vil mig da betro,
 Du skønne Sø, til dine sagte Strømme.
 Giv mig igjen min Ungdoms Drømme!
 Giv mig igjen dens lykkelige Ro!
 Gjør atter sorgløs, atter ung min Tanke!
 Forhyng de Følelser, der mat i Hjertet banke!
 (Gaaer ud nærmest ved Søen.)

Fjerde Scene.

Guntram kommer ind fra samme Sted, hvor han forhen gik ud.

Der er Intet at see, som jeg nok tænkte. Hvo
 skulde have sig paa denne Tid? — Jeg troer, jeg
 vil blive her, indtil min Herre kommer tilbage. Naar
 jeg lægger mig hen under Busten derhenne, kan jeg
 oversee en stor Part af Søen og lægge Mærke til,
 om der skulde vise sig Noget. Saa kan jeg med det
 samme tænke lidt paa Slagelse Niimkrønike. Nu
 har jo Hertugen, min Herre, Intet derimod. — Ja,
 det er nok det Klogeste, jeg kan gjøre. Under den
 Bust har jeg mangen god Gang ligget i Middags-
 stunden og tænkt baade paa Krøniken og de tolv Tæv-
 ninge. Man kan saa godt grunde, naar man ligger
 og seer paa Søen. Undertiden, ved stille Veir, fore-
 kom det mig, at Søen saae ud som om den selv
 grundede, saa dyb og eftertænktsom var den at see til.

(Lægger sig hen under Busten, med Hovedet mod Forbforhøiningen.)
 Det Værste er kun, at man saa let falder i Søvn,
 naar man ligger og tænker. — — Hvad er det, jeg
 her finder? (Tager Helenes Slør frem og ruller det op.) Et
 Slør! Ak, hvor det er deiligt! Det er som det
 Slør, Kong Artus Hustru Geniebra gif med. Det
 har En glemt her. Og see, der er en Krone fæstet
 derved — og hvilke kostelige Stene! hvor de glimre!
 — Jeg maa søge min Herre op og bringe ham det.
 (Gaaer.)

Femte Scene.

Helene træder atter ind og seer sig angstlig om. Kort
 efter Volmer.

Helene.

Jeg hørte Fodtrin. Der er En i Skoven.
 Og nys det syntes mig, jeg skimted' Nogen
 I Maanelshjet mellem hine Stammer.
 Hvor tør jeg vove, at gaae ned i Badet?
 — Lyk! Atter Fodtrin, men i Kraastand... hør kun!
 Hvo kan det være? Volmer? Mon han søger
 Om mig ved Søen? O, mit Hjerte banker!
 Og om det var en Fremmed? Om jeg blev,
 Saa værgeløs jeg er, et Bytte... Himmel!
 Hurtig mit Slør! jeg kan ei blive her.

(Søger efter Sløret under Bussen.)

Det er der ikke. Har jeg ikke lagt det
Her under Bussene? Hvor er det da?

(Søger urolig og hastig paa den anden Side af Bussene.)

Her heller ikke. O, du milde Himmel!

Saa har der været En og taget det.

Men hvo har kunnet ane —? Det var skjult

Omhyggeligt. Hvo ellers, hvis ei Bolmer?

Kun han har kunnet gjætte, ifkun han

Med denne Sikkerhed, — ja det er han,

Der anden Gang saa hjerteløst, saa listigt

Berøver mig mit Gie — O, der er han!

(Bolmer kommer langsomt ind, men iler hurtigt hen til Helene,
da han bliver hende vaer.)

Bolmer.

Og du er her, Helene? Virkelig?

Og det er ingen Drøm? O, tael, Helene,

At jeg kan see, at mine Sandser ikke

Bedrage mig. Men du er her i Skoven

I denne lette Dragt og ubeskyttet

Mod Aftenluften — tag imod min Kappe!

I Skoven er der fjøligt. Eller vent —

Endeel af mine Mænd er nær herved.

Jeg lader tænde flux et Baal —

(Nærmer sig Baggrunden og støber i sit Horn.)

De komme.

Vent kun et kort Minut!

(Nogle af Bolmers Følge træde ind.)

Tag Dvaas og Grene

Og gjør et Baal; men hurtig — skynder Eder!

(Kommer tilbage. Under det nærmest Følgende tændes Baalet, hvorpaa Følget trækker sig tilbage.)

Helene! tag min Kappe — kom og tag den!

Helene.

Hvad vil I mig! Hvad søger I hos mig?

Vil I med Eders Ord mig haane?

Bolmer.

Seg?

Du tvivler om min gode Villie?

Helene.

Tvivler?

Nei, I har sørget for at give mig
 Fuld Visshed. Dersom end min Svaghed helst
 Saae Eder undskyldt, har I vidst at give
 Min svage Hu en Lære. Hvis jeg kunde
 Endnu som før indbilde mig, en Rovfugl
 Var min Fornærmer! Men I veed, Herr Bolmer!
 I trænger ikke meer til slige Naafund.

Bolmer.

O, døm mig mildt! At jeg har handlet uret,

Det har jeg ofte bittert mig bebreidet.

Gud er mit Vidne, det var tidt min Agt,

At tilstaae Alt, oprigtig og med Anger.
 Men, bliv ei vred, Helene — af, du hang
 Endnu saa fast ved Hjemmet, ved dets Glæder,
 At Angst mig greb ved Tanken, at du snart
 Af Længsel vilde drages fra min Side.
 Da tænkte jeg at binde dig til mig
 Ved sømmere, ved mere faste Baand,
 Og da med større Tryghed mig erhverve
 Tilgivelsen, hvortil jeg høilig trængte.

Helene.

Jeg seer, at I mig misforstaaer med Flid.
 Jeg taler ikke om det Forbigangne.
 Hvad der er steet engang, jeg kunde glemme.
 Men nu, i denne Stund, I har paany
 Beluret mig, og underfundig ranet
 Min Eiendom, og med saa liden Skaansel,
 Saa ringe Blu for Eder selv, at neppe
 I seer mig tillidsfuld gaae bort, før I
 Paa Byttet styrter Eder.

Bolmer.

Jeg, Helene?

Du gjør mig Uret. Jeg har været her,
 Har utaalmodig ventet paa dit Komme,
 Men kun forgjæves. Jeg gif bort igjen
 Og speided' efter dig ved Søens Bredder.
 Først nu, i dette Dieblif, jeg traf dig.

Helene.

Først nu? Og I kan vente, jeg skal troe Jer?

Volmer.

Bed Gud og Mænd! jeg er uskyldig — troe mig!
Hvor har du gjemt dit Slør? Hvor kan det være
Berøvet dig? Har du seet efter nøie?

Helene.

Forlad mig! Jeg har Intet meer at skaffe
Med Eder. Jeg vil the til Kongens Retfærd.

Sjette Scene.

De Iarrige. Guntram.

Guntram

(med det sammenrullede Slør i Haanden).

Tilgiv, om jeg forstyrer. Jeg har fundet
Et grumme kostbart Stykke: dette Slør.

Volmer.

Saa du har fundet det?

Guntram.

Jeg fandt det her,

Kort efter I gif bort.

Volmer

(til Helene).

Der kan du see!

Helene

(til Guntram efter et Dophold).

Hvor har du fundet det?

Guntram.

Hist under Busten.

Helene.

Hvorledes laae det?

Guntram.

Det var sammenrullet.

Helene.

Hvorledes var det sammenrullet?

Guntram.

Inderst

Laae Fjederkronen.

Helene.

Laae det ubedækket?

Guntram.

Det var bedækt af Blade, som jeg rev
Afveien, da jeg lagde mig paa Jorden
Mod Busten.

Helene.

Er det Sandhed du mig siger?

Guntram.

J veeb, at Guntram taler altid Sandhed.

Helene.

Jeg veeb, at du er sanddru, og jeg troer dig.

Volmer

(der under de sidste Repliker har seet mørk ned for sig).

Gaae, Guntram; det er godt. Læg Sløret hen.

(Guntram lægger Sløret hen paa den lille Jordsforhøining ved
Busken og gaaer.)

Volmer.

Jeg har forskjertset, mærker jeg, din Tillid.
 Af denne Mistro til mit Ord — desværre,
 Jeg har forskyldt den — seer jeg nu med Visshed
 Forliset af din Kjærlighed. Velan!
 Saa lad den skønne Drøm, der i et Nar
 Var al min Lykke, svinde hen, Helene!
 Og glem, at Volmer var engang dig kjær.
 Jeg føler dybt, at jeg og disse Lande
 Har Intet kunnet give dig til Gjengjæld
 For Tabet af det Hjem, du har forladt.
 Saa drag igjen tilbage, skønne Flygtning,
 Der som et sjeldent Luftsyn underfuldt
 For dette Land en føie Stund har straalet.
 Tag det igjen, det gaadefulde Slør,
 Og drag igjen herfra! og agt det ikke,
 At vi med Taarer stirre paa din Flugt.
 — Det var engang mit Haab — o vredes ikke! —
 At i vor Kjærlighed, vor Omhed skulde
 Os gives en usynlig Svaneham,
 Der over det forgjængelige Liv

Med stærke Vinger bar os; den, jeg tænkte,
 Forlened' vore Hjerter evig Ungdom.
 Nu er med dette hvert mit Haab forsvundet!
 Saa far da vel, meer lykkelig end jeg!

(Knæler for hende.)

End eengang lad mig trykke denne Haand
 Til mine Læber! — Min Helene, min
 I denne Afsted's bittersøde Stund —
 Vær takket for den Tid, der svandt, for dette
 Lyksalige, det drømmerige Aar,
 For hvert Minut, du har forskjøttet, hvert
 Guldfaligt Ord, hvert Smil, der var min Lykke!
 — Farvel! Farvel! O smerterige Tanke,
 Farvel for stedse!

(Reiser sig hurtigt og iler bort.)

Helene

(med svag Stemme).

Volmer! bliv! o bliv! —

Han iler bort! O, Volmer, kom tilbage!
 Lad Alting blive som det var — o kom kun!
 — Der er han — nei! O Gud, han rider bort ...
 Jeg hører Hestetrampen — altid længer
 Og længer borte — af, han har forladt mig!
 Jeg har forspildt hans Kjærlighed — for evig!
 Hvi har jeg mistænkt ham? Hvi har jeg ikke

Med Tillid stolet paa ham nu som altid?
 O, han er ædel, er det meer end jeg!

Der ligger det uhykkelige Slør.
 Hvad har det skjænket mig? hvad kan det give?
 O, som en ond, som en usalig Mand
 Har det bestandig draget mig fra Volmer.
 Jeg maa forsage det! Ja, jeg erkjender,
 Nu er min Lykke af en anden Verden.
 Med Volmer vil jeg dele Kaar, med ham
 I Kjærlighed forhynges, og med ham
 Til bedre Verd'ner ældes. Far da hen,
 Min Stammemoders Skjænk! Af dette Baal,
 Hvori du synker, vil jeg luttret stige!
 (Hun kaster Sløret i det brændende Baal. Det blusser høit op.
 Hun staaer et Dieblif bedøvet og stirrer derpaa.)

Chor af Helenes Søstre
 (udenfor Scenen).

Helene!

Helene.

Hør! hvilke Toner — hør!

Chor af Søstrene
 (ibet de langsomt drage forbi, svævende over Søen).

Helene! Fra det Høie
 Forgjæves søger dig mit Die.
 Og atter maa jeg drage
 Foruden dig med Sorg tilbage.

Helene

(Der samtidig med Choret falder paa Knæ og udstrækker Armene).

O, mine Søstre!

(Synker afmægtig om.)

Syvende Scene.

Helene. Kongen og Volmer, med Følge, hvoraf Nogle
bære Fakler.

Kongen

(Der ved Indtrædelsen fører Volmer ved Haanden).

Herr Volmer, kom! vi vil ei tabe Modet.

Volmer.

J bør ei overtale mig.

Kongen.

O, kom kun!

Jeg har et Haab, der siger, hun var ikke
J sine Søstres Skare. Lad os søge!

Volmer.

Hvad hjælper det? Af, nu er Alt forbi!

Kongen.

Her stilles J fra hende?

Volmer.

Her det var.

Jeg kjender Busten, som jeg sad ved. Her,
Ved denne Part af Søen —

(Gaaer mod Baggrunden og opdager derved Helene.)

O, min Gud!

Der ligger hun — afmægtig eller død!

Kongen

(gaaer hurtig hen til ham).

Hvad siger I?

Bolmer

(løfter hende op).

Helene! min Helene!

Rom til dig selv! — O, hun er død — der seer I!

Kun Legemet er blevet. Hendes Sjæl

Er flygtet bort med hendes Søstres Skare!

Kongen.

Nei, nei, Herr Bolmer! Hun slaaer Diet op —
Hun lever!

Bolmer.

Ja, hun lever! — min Helene!

Læg til dit Døds Lys din Stemmes Klang,

Og stig, du vender til vor Jord tilbage!

Helene

(med svag Stemme).

Ik, Bolmer!

Bolmer.

Hør, hun taler! — Tael igjen!

O, søde Klang af Ord, der kun betyde

Saa lidet, men er fulde af Musik.

Helene.

Hvor er jeg?

Bolmer.

Du er her endnu i Skoven,
Dg nær ved Søen —

Helene.

Nær ved Søen? Har jeg
Da ikke drømt? Var' mine Søstre her?
Dg flygted' bort?

Bolmer (smertelig).

Åk, drømt, det har du ikke!

Helene.

Drømt? Er jeg ikke vaagnet af en Drøm?
Mit hele Livs? Dg er jeg ikke vaagnet
Til andre Tanker, til en anden Verden?

Kongen.

Fat Eder, ædle Jomfru! End I lider,
Dg end forvirres Eders Hu.

Helene.

O nei!

Jeg er mig tydelig bevidst. Jeg føler
Mig let og som befriet fra en Byrde.
— Lad os forlade dette Sted! Kom Bolmer!
Her er ei godt at være. Tag mig med!
Åk, jeg har talt saa lidt med dig idag.
Lad os gaae sammen.

Kongen.

Lad os Alle gaae.

Her er ei godt at være — I har Ret.

— Der kommer, seer jeg ikke feil, min Hustru

Og med Fru Estrid. Vi blev Alle drevne

Af Angst og Uro, da I før forlod os.

Ottende Scene.

De Iorrige. Dronningen og Fru Estrid med Folge
Siden Ove og endel Piger.

Dronningen.

O, har I fundet hende? — Ja, der er hun!

(Ser hen til Helene.)

Fru Estrid

(der ligeledes nærmer sig hende).

Min Datter!

Dronningen.

Glemme, kjæreste Helene!

Hvor har du gjort mig angst!

Helene.

I vil tilgive!

Tilgiver Alle mig! — Min Moder kjære!

Vær ikke vred paa mig! — O, jeg har sikkert

Forstyrret Eders Glæde.

Kongen.

Alt er glemt,

Da vi har fundet Eder. — Nu, Herr Bolmer!
 Hvad tykkes Eder? Var det ikke bedst,
 Vi drog til Klostret? Bispen venter os.
 Jeg mener, Bielsen kan nu gaae for sig.

Bolmer.

Nei, Eders Naade, det er ei saa vel.

Kongen.

Hvorledes? Af hvad Grund?

Bolmer.

Gud veed, hvor nær
 Mig er Helene, og hvor stærkt min Længsel
 Har ventet denne Dag. Men vore Veie
 Er' ikke meer de samme.

Helene (forundret).

Ei de samme?

Bolmer

(til Helene).

Af, du har ikke drømt, at dine Søstre
 Har været her. Vi Alle faae dem svæve
 I Kredse rundt om Søen og forsvinde.
 Drag efter dem! Her er dog ei din Hjemstavn.
 Her er dog Intet meer, der kan dig binde!
 Drag efter dem paa Slørets Vinger!

Helene.

Sløret?

Veed du da ikke, jeg har brændt det?

Volmer.

Brændt det?

Helene.

Ja, jeg har kastet det i Baalet hist.
 Det var en ond Besiddelse; den stod
 Iveien for vor Kjærlighed. I denne
 Skjal, som du nylig sagde, gives mig
 Den Svaneham, der løfter mig usynlig.
 Ja, jeg har brændt det. Har du ikke vidst det?
 Ifald du nu forskyder mig, da er jeg
 Forladt af Alt. Forskyd mig ikke, Volmer!

Volmer.

Helene! Herlige! Hvor kan du troe . . .
 O, du er min for evig — nu for evig!
 Brændt har du det? O, saa er Sagnet opfyldt!
 Mig har min Anger som en Valraven piint,
 Min Anger over al den Uret, jeg
 Var skyldig i mod dig. Men nu har du
 Oppfret dig for min Skyld, har befriet
 Mit Bryst for denne Byrde.

(Vender sig hurtig til Kongen.)

Edle Frænde!

Nu drage vi til Klosteret, til Bispen,
 Der venter os.

Kongen.

Det kan jeg lide, Volmer!

(Man hører Dve og Pigerne udenfor synge Romancen af
2den Act.)

Der faae vi Selvfab. Det er Dve, troer jeg,
Og Pigerne, der drage hen til Kirken.

(Dve og Pigerne træde ind.)

Chor af Pigerne.

Jeg vidste, ja jeg vidste,
At Myklegaard og Spanieland
Du bytter for vor Skjærsommer.

Bolmer.

Helene! hør kun, hvilke skjønne Ord!
Midt i min Smerte klang for mig hiint Dmqvæd
Og hvistede mig Trøst. Mit faure Liv!
„Jeg vidste, ja jeg vidste,
„At Myklegaard og Spanieland
„Du bytted' for vor Skjærsommer.“

Dronningen.

O, hvilken uformodet Lykke!

Fru Estrid.

Himlen,
Min elskte Datter, give din Beslutning
Belsignelse!

Helene.

Det vil den, kjære Moder!

Kongen.

Ja, Himlen sin Belsignelse forlener!

— Min ædle Jomfru! I, min vakke Frænde!
 Igjennem hine Skyer, der fordunkled'
 Et Dieblit vort Haab, skal Brudestjernen
 Gaae op for Eder med forstærket Glands,
 Og denne Fesfdag, Eders Konge feired',
 Erholde nu sin gladeste Betydning.

Chor

af Døe, Pigerne og Folget.

Vi drage til Klofret med Tak til Gud,
 Med munter Sang.
 Den Hertug fører sin unge Brud
 Til Kirkegang,
 Alt i den feire Skjærsommer.
 Og atter flyver en Fugl foran —
 O, faure Brud!
 Dengang du kom fra det fremmede Land,
 Da fløi den ud,
 Og fang i Skoven med Lyste —
 Den vidste, ja den vidste,
 Du byttede bort det fremmede Land
 For Danmarks feire Skjærsommer.

Anmærninger.

Svend Dyrings Huus. Pag. 6, øverst:

„Nu var det min Pligt som Styresmand
At gaae i Søen, at faae Skibet rustet
Ud fra Havnene her ved vor Strand.“

I Middelalderen var Krigsskibenes Anskaffelse og Udrustning for en stor Deel overdraget Folket. Tredive til fyrgetyve Gaarde udgjorde en Sølægd, hvem det i Krigstider paalaae at udrede et fuldt udrustet Krigsskib med Mandskab og alt Tilbehør. Deslige Gaarde kaldtes Havne, Lægden (eller de Gaarde, der skulde forene sig om at sætte et Skib i Søen) en Styreshavn, og Forstanderen for det hele Foretagende Styresmand.

Pag. 7—8: Den her omtalte Lavhævd var forskjellig fra de nyere Tidens Hævd. Den, som i tre Aar havde haft en Jordeiendom i uforstyrret Besiddelse, erholdt, hvis hans Ret til Jorden blev ham bestridt, Lov til selv at føre Beviset for samme ved

Tyltereed 3: ved Medeeedsmænd, der udvalgte af ham selv, og paa god Tro aflagde Eed tilligemed ham. Deres Antal var efter Omstændighederne forskjelligt, 12, 24 eller 36 (Tyltereed, to og tre Tylterseed.)

En Fjerding Boels Land. Den Jordlod, der hørte til en Gaard, kaldtes Boel og var i Danmark ikke overalt af samme Størrelse, men kun de Boel, der hørte til een By, vare ligestore. Blev en Boel skilt ad i mindre Dele ved Salg, Arv eller dødsfald, saa opstod derved en halv Boel, en Fjerding Boel o. s. v. — Rebet op. Jordens Opmaalning skeete ved Reb.

Bag. 37: Spange 3: Bro.

Bag. 77: Lydt Veir 3: klart Veir. — Tveie 3: en tvelføftet Green.

